

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Dette er en digital utgave av en bok som i generasjoner har vært oppbevart i bibliotekshyller før den omhyggelig ble skannet av Google som del av et prosjekt for å gjøre verdens bøker tilgjengelige på nettet.

Den har levd så lenge at opphavretten er utløpt, og boken kan legges ut på offentlig domene. En offentlig domene-bok er en bok som aldri har vært underlagt opphavsrett eller hvis juridiske opphavsrettigheter har utløpt. Det kan variere fra land til land om en bok finnes på det offentlige domenet. Offentlig domene-bøker er vår port til fortiden, med et vell av historie, kultur og kunnskap som ofte er vanskelig å finne fram til.

Merker, notater og andre anmerkninger i marginen som finnes i det originale eksemplaret, vises også i denne filen - en påminnelse om bokens lange ferd fra utgiver til bibliotek, og til den ender hos deg.

Retningslinjer for bruk

Google er stolt over å kunne digitalisere offentlig domene-materiale sammen med biblioteker, og gjøre det bredt tilgjengelig. Offentlig domene-bøker tilhører offentligheten, og vi er simpelthen deres "oppsynsmenn". Dette arbeidet er imidlertid kostbart, så for å kunne opprettholde denne tjenesten, har vi tatt noen forholdsregler for å hindre misbruk av kommersielle aktører, inkludert innføring av tekniske restriksjoner på automatiske søk.

Vi ber deg også om følgende:

- **Bruk bare filene til ikke-kommersielle formål**
Google Book Search er designet for bruk av enkeltpersoner, og vi ber deg om å bruke disse filene til personlige, ikke-kommersielle formål.
- **Ikke bruk automatiske søk**
Ikke send automatiske søk av noe slag til Googles system. Ta kontakt med oss hvis du driver forskning innen maskinoversettelse, optisk tegngjenkjenning eller andre områder der tilgang til store mengder tekst kan være nyttig. Vi er positive til bruk av offentlig domene-materiale til slike formål, og kan være til hjelp.
- **Behold henvisning**
Google-"vanmerket" som du finner i hver fil, er viktig for å informere brukere om dette prosjektet og hjelpe dem med å finne også annet materiale via Google Book Search. Vennligst ikke fjern.
- **Hold deg innenfor loven**
Uansett hvordan du bruker materialet, husk at du er ansvarlig for at du opptrer innenfor loven. Du kan ikke trekke den slutningen at vår vurdering av en bok som tilhørende det offentlige domene for brukere i USA, impliserer at boken også er offentlig tilgjengelig for brukere i andre land. Det varierer fra land til land om boken fremdeles er underlagt opphavsrett, og vi kan ikke gi veiledning knyttet til om en bestemt anvendelse av en bestemt bok, er tillatt. Trekk derfor ikke den slutningen at en bok som dukker opp på Google Book Search kan brukes på hvilken som helst måte, hvor som helst i verden. Erstatningsansvaret ved brudd på opphavsrettigheter kan bli ganske stort.

Om Google Book Search

Googles mål er å organisere informasjonen i verden og gjøre den universelt tilgjengelig og utnyttbar. Google Book Search hjelper leserne med å oppdage verdens bøker samtidig som vi hjelper forfattere og utgivere med å nå frem til nytt publikum. Du kan søke gjennom hele teksten i denne boken på <http://books.google.com/>

ANDOVER-HARVARD LIBRARY

AH 3AM6 P

Sangbogen

Harvard
Depository

Harvard Divinity School

ANDOVER-HARVARD THEOLOGICAL LIBRARY

Gift of
St. Olaf College

1263

(unclear) Kogen

OLAF ...

O. M. Norlin
1927 90 1263

Sangbogen

En ny samling af aandelige sange
for
menigheder, søndagsskoler, ungdoms-,
missions- og kvindeforeninger.

Udgivet af
Theo. S. Reimeftab og M. Falk Gjertsen.

Sjette Oplag.

Minneapolis, Minn.
1912.

RV
201
1897

Entered according to act of Congress,

A. D., 1897.

by

THEODOR S. REIMESTAD

and

M. FALK GJERTSEN

In the office of the Librarian of Congress at

Washington, D. C.

All rights reserved.

Menighedsfongen.

1. Reis dig, Guds menighed! natten er omme; Solklædt staar dagen med kald fra din Gud. Frihed han kjøbte dig, han som snart skal komme, Kæst dine haand; du er Jesu brud!

2. Glæd dig, Guds menighed! herligt at være Sandheds og friheds og kjærligheds tolf Til de forvildede bud fra hjemmet bære, Samle og løfte et elsket folk.

3. Skynd dig, Guds menighed! sulkende lande Benter i mørke paa Ihs og paa fred; Send dine vidner ud til de fjerne strande. Skynd dig, vær snar, førend sol gaar ned!

4. Stræb da, Guds menighed, flittig at finde Plads for hver troende sjæl i din hær, Herren behøver hver mand og hver en kvinde, Søsten er stor, og saa saa vi er.

5. Reis dig, Guds menighed! snart lyder raabet: Brudgommen kommer i herlighedsfrud, Kommer at hente dig! Da opfyldes haabet. Kronen er din, skjønnest kongebruid!

Copyright.

M. Falk Gjertsen.

Guds menighed, syng.

2. Guds menighed, syng for vor skaber i Iøn! Engle syng med. Han gav os til frelser sin enbaarne Søn. Saa liflig vi lege for Herren.

2. Slaa harpen, du fromme salmist nu paa jord, Strengen er af guld, — For Jesus, vor konge, Guds levende ord! Saa liflig vi lege for Herren.

3. Da høres de glødende ildtungers røst; Manden er os nær, Som bringer os altid den evige trøst. Saa liflig vi lege for Herren.

N. F. Grundtvig.

Guds engle i flok!

3. Guds engle i flok! synger liflig i kor, Som den første jul, Om barnet, gudsbarnet, som fødtes paa jord, Om Jesus, vor helt og vor herre!

2. Guds folket paa jord! tager barnet i favn, Som den første jul; Med fred kom vor Frelser i Faderens navn, Vor Jesus, vor helt og vor herre!

3. Al æren er Guds over høieste sky For den glade jul, I billedet sit har han skabt os paany, Med Jesus, vor helt og vor herre!

N. F. Grundtvig.

Her samles vi.

4. Her samles vi omkring dit ord Som børn omkring sin faders bord, Og beder dig, o Jesus kjær, Du selv nu midt iblandt os vær! Vi ville høre, tal kun du, Og giv, hvad vi behøver nu! Mens os i Jesu dyre blod, Og giv os alle aanden god!

2. Hold om bort øie, øre vagt, Bevar os i din naadepagt, At hjertets tanker ikke maa

Sig vild i vide verden gaa. Vi beder dig af hjertens grund: Velsigne denne andagtsstund. Møet du os med dit livsens brød, Saa svinder al vor sorg og nød.

3. Lad hjertet daglig, Jesus blid, Bevares midt i livets strid. Paa bønnens vinger vi vor nød Vil bære frem for dig, som bød Os kaste al vor angst og skam Paa fjærlighedens offerlam. Naar endt snart blir vor trængselsgang, Vi samles glad hos Gud med sang.

Lina Sandell.

Den himmelske lovsang.

5. Den himmelske lovsang har rigere toner, Mer sølbren og herlig en klang End al jordisk musik, Skjønt vort hjerte sig fryder, Naar skoven og dalen gjenlyder af sang.

R o r: O herlige lovsang i Guds Paradis, Naar himlens hærstærer istemmer hans pris.

2. Gist oppe er sungen lig vandenes brusen, Og himlen er fuld af dens lyd. Hør de salige aander sin frelser lovpriser, De jubler af glæde og synger af fryd.

3. Kun de kan den himmelske lovsang istemme, Som livet har fundet hos Gud; Blot ved troen paa Jesus, sin herre og frelser, De saligt skal se ham og kaldes hans brud.

Jeg ved en vei.

6. Jeg ved en vei saa fuld af trængsel, En taarevei saa tung og trang; Men henad veien lyder sang Om troens kamp og himlens længsel; Det er den vei, de kristne gaa For livsens krone at opnaa Gjennem kamp og trængsel.

2. Jeg ved en ven, som til mig smiler, Naar jeg er stedt i sorg og nød; Han sviger ei, i liv og død; I stormen ved hans bryst jeg hviler; En ven saa mægtig og saa skjøn, Den deiligste af Adams fjøn, En ven som aldrig sviger.

3. Jeg ved en dragt, mod hvilken blegner Alverdens pragt og herlighed, Som hver en synder smykkes med, Naar Gud ham Sønnens blod tilregner; En bryllupsklædning ren og prud, Som skjuler synderne for Gud, En dragt for brudestaren.

4. Jeg ved en stund, naar bud der kommer Om hvile efter dagens strid, Da byttes verdens vintertid Med evighedens glade sommer; Da foldes blomsterknoppen ud, Og rosen blomstrer skjønt hos Gud, Da har den sprængt sit fængsel.

5. Jeg ved et hjem, hvor børnefaren Fra alle kanter samles skal; Det er den lyse himmelsal, Til hvilken Kristus er opfaren. Der samles de fra øst og vest, Fra nord og syd til bryllupsfest, Og glæden faar ei ende.

M. F. Gjertsen.

D, jeg ved en gang.

7. D, jeg ved engang, Da ei støvets tvang
 Mer min arme sjæl skal trykke, Naar jeg fri
 og glad, Gist i englestad Hæves op til største
 lykke, Naar jeg der som Jesu dyrt forløste
 brud Skal med utildækket ansigt skue Gud!
 D, jeg ved engang Da ei støvets tvang Mer
 min arme sjæl skal trykke.

2. Allerede her Jeg dog salig er Ved min
 Jesu død og smerte, Han har fyldestgjort For
 mig lidt og stort, Han har givet mig sit
 hjerte; Siden jeg fik troens rette syn herpaa,
 Er jeg glad, hvordan det med mig her skal
 gaa. Allerede her Jeg dog salig er, Ved min
 Jesu død og smerte.

3. Kjære Jesus min, Har den gode vin
 Du og gjemt til mig i ære? Skal da jeg og
 faa Ved din side staa Og de hvide klæder
 bære? Ja, saa har du selv i ordet sagt mig
 til, Og dit naadesord du aldrig svigte vil.
 Kjære Jesus min, Har den gode vin Du og
 gjemt til mig i ære?

4. Zorderigs besvær, Glemmer alt jeg
 her, Glemmer tidens nød og møie. Naar fra
 lave sted Jeg paa Jesu fred Og paa glædens
 hjem faar øie. D, hvor skal engang jeg der
 paa englevs Ewig synge Herrens ære, lob og
 pris! Zorderigs besvær Glemmer alt jeg her,
 Glemmer tidens nød og møie.

Lina Sandell.

Hyggelig, rolig.

8. Hyggelig, rolig, Gud er din bolig, Underlig skøn, O, hvor mit hjerte Længes med smerte, Suffer i løn, Efter at gjæste din helligdom prud; Efter at bo hos den levende Gud!

2. Godhedens kilde! Karle og silde Gjestmild er du! Ved dine sale Spurb møder svale, Kom det ihu! Som ved dit alter den kvindrende fugl, Und i dit tempel din tjener et skjul!

3. Lykkes og trives, Styrkes, oplives Skal dine smaa. Rokke i kræfter, Stige der efter, Himlene naa, Himle; hvor øiet, som græder ei mer, Saligheds Gud i sin herlighed ser.

4. Ei vil jeg bytte, Gud i din hytte, Betlerens plads Bort for det sæde, Stolte beklæde Øit i palas. Godt ikke fattes, hvem Gud haver kjær! Lavt er ei bænket, hvem du sidder nær.

N. F. Grundtvig.

O du velsignede Helligaand.

9. O du velsignede Helligaand, Lys for os du alle dage. Styrk og befæst du med kraftig haand Alle de skjælvende, svage! Sjæle, nu vakte af synd og død, Lærer at kjende sin store nød; Men der er mere tilbage; Men der er mere tilbage.

2. Før vi faar fastholde — hver for sig — Hele Guds kjærligheds maaden, Før vi

faar bygge alt blot paa dig, Kjærlighedsordet og naaden, Før finder aldrig bort hjerte fred; Før naar vi aldrig bestandighed, Kraft ei i fristelsens time; Kraft ei i fristelsens time.

3. Verden os spotter og haanlig ler; Bæftelsens tid snart gaar over; Den, som begyndte, saa tidt man ser, Snart atter ligger og sover. Drib os ved Manden helt til dig hen, Under dit kors, o vor sjæleven; Kun da vi kronen kan vinde; Kun da vi kronen kan vinde.

Kirsten Hansen. Omarb. af L. S. N.

Vaagn op, vaagn op.

10. Vaagn op, vaagn op, af hør, her er et bud Fra himlens konge, fra din herre, Gud! Han som dog først har retten til dit hjerte, Han søger dig, sit tabte barn, med smerte.

2. Han søger dig, og du slaar døren til; Han banker ømt, og du ei aabne vil. O tænk om du idag hans kald forskyder, Maaſte det aldrig mere til dig lyder.

3. End er det tid, maaſte i morgen ei, End ſtaar han her og hviffer: Det er mig. Forſpild da ei den korte naadeſtunden; Den er ſaa vigtig, men ſaa ſnart udrunden.

4. Nu vil han ind, o lad ham ei bort-gaa! Betænk at liv og død beror derpaa, At ene den, ſom har Guds Søn har livet; Ei andet navn til frelſe os er givet.

5. Se nu er ſalighedens dag! Se nu Til-

bydes himlen dig, hvi nøler du? Tænk om du snart frem for din Herre træder, Og han faar se dig uden bryllupsflæder.

Lina Sandell.

Fader-vor.

11. Stol du kun paa dit Fader-vor! Lad dig ei derfra forloftes! Himmel og jord en-gang forgaar, Aldrig dog Fader-vor roffes, Det er Guds ord i barnemund, Klippe og skjold i farens stund, Pantet paa Faderens omhu.

2. Agt det kun vel! i Jesu navn, Bedes der maa alle dage, Som af et barn i Jesu favn. Der kan hans kjærlighed smage. Føler det gjør vi: alt vort haab Fødtes af troen i hans daab, Vokser med Jesus helt stille!

3. Kom saa ihu med mund og haand: „Min Herré Jesus“, det rette Læres kun af den Helligaand, Hvem alle daarer forgiætte! Han aander liv i Jesu navn, Han lægger os i Jesu favn, Lægger hans bøn os i munden.

4. Beder du saa dit Fader-vor, Anden med Faderens stemme Hjæmle dig Jesu barnefaar, Saa i Guds hus du har hjemme; Thi kun Guds ægte børn har mund Til uden tant af hjertens grund Gud deres fader at kalde.

N. F. Grundtvig.

Sjælen længes.

12. Sjælen længes her i Redars hytter, Til mit maal jeg daglig haster frem, Og med øiet

himmelvendt jeg lytter, Snart han kalder:
Kom mit barn, kom hjem! Jeg er træt af
jordens strid og møie, Rjed af verdens usle
gjøglespil, Vel den engang kunde mig for-
nøie, Men der var kun falskhed i dens smil.

2. Med saa mange loffelser den drog
mig, Loved meget, og jeg fulgte glad, Vidste
længe ei, at den bedrog mig, Vidste ei, dens
tjærlighed var had. Glemte var hjemmet hist
paa himmelstranden, Tabt var arven, Gud
mig gav som barn, Sovende jeg laa paa af-
grundsranden, Fangen, blødende i syndens
garn.

3. Men i natten hørte jeg en stemme,
Mægtig over verdens vilde lyst: Barn, hvor
er du? har vel her du hjemme, Du som en-
gang hvilte ved mit bryst? Og jeg baaged,
hvor jeg bliffet vendte, Saa jeg dommen skre-
ven i mit blod, Dødens angestreb min sjæl
omspændte, Og jeg segned ned for Herrens
fod.

4. Og det var, som alle Ihs blev slukte
Om mig, i mig dødens, dommens nat; Slag
i slag blev alle døre lukte, Sjælen dømt, for-
bandet, knust, forladt. Vildt til Gud det lød
fra knuste hjerte: Kan mit raab frem til dit
øre naa? Vis mig da et glimt i dødens
smerte, Gud forbarm dig, lad mig ei forgaa!

5. Og han hørte raabet, for mit øie
Korset. straalende i natten stod, Og jeg saa
Guds Søn sit hoved bøie, Døden purpurfar-

bet med hans blod, Deilig saa han ud i straalenglansen, Lammet, som al verdens synder bar, Og hans aasyn, under tornekransen, Dyfte ind i hjertet Herrens' svar:

6. „Der er veien, sandheden og livet, Alt din synd hans blod har slettet ud, Og saa dig til frelse er han givet, Fra sit kors han faaer dig til brud.“ Og det var som tusind englearme Dmt og blidt mig løfted til hans bryst, Hjertet ildnedes af himmelft varme, Natten var forsbunden, alt var lyst.

7. Jeg er fri. Ved Jesu bryst jeg hviler, Som hans lidelsers, hans smertes løn, Bort fra verdens gjøglespil jeg iler, Livet har jeg fundet i Guds Søn. Himlens hær paa veien mig beskytter, Herrens stærke arm mig fører frem, Og med øiet himmelvendt jeg lytter, Snart han kalder: kom mit barn, kom hjem.

M. F. Gjertsen.

Stat op, o Gud.

13 a. Stat op, o Gud, ræk mig din haand! Drag mig med kjærlighedens baand Til himmelen, til fædrelandet, Jeg stunder efter intet andet.

2. Jeg føler dødens kolde fved, Mit støv, o Gud! er nu beredt At vandre til sit hvilekammer Da der bortslumre al sin jammer.

3. Luf døren op! Jeg iler hen. Modtag mig, du min sjæleben! Hør englesangen tone Om himlens lyst og livets krone.

4. Saa far da vel, du ganske jord! Far alle vel, som paa den bor! Til dig, o Jesus, jeg mig vender: Tag sjælen nu i dine hænder.

Min Jesus.

13 b. Paa et beror min frelse, fred: Paa naaden kun, Guds kjærlighed. Jeg er saa svag, men Jesus mægtig; Min dragt er ussel, hans er prægtig.

2. Naar hungrig, mætter han mig vel; Naar tørstig, læster han min sjæl. Jeg er et barn, mig Jesus lærer; Jeg er et lam, mig Jesus bærer.

Wed L. S. N.

Herre, dæf nu naadebordet.

14. Herre, dæf nu naadebordet For hver sjæl i denne stund. Lad os alle høre ordet Som fra Herrens egen mund. Her i ly af forset's stygge Samles vi hos dig saa trygge, :: Nu du maa vor sjæl opbygge Paa vor troes faste grund. ::

2. Ordet gaar saa vidt om lande Lad det lyde til os ned, Som en røst fra hjemmets strande Lad det bringe hjertet fred. Sødt i sang og stærkt i tale, Matte sjæle det hufvæle! :: Løfte os fra jordens dale, Saa vi ser din herlighed. ::

3. Lad os alemme jordens møie, Mens vi hører hrdens røst. Tør du taaren af hvert øie, Giv det tunæ hjerte trøst. Lad os glad frem for dig træde For vor takkesang at kvæ-

de :: J en fuld forvisnings glæde, At du
 har vor sjæl gjenløst. ::

Copyright.

M. J. Gjertsen.

Fader vor.

15. Fader vor, som troner i din himmel,
 Dine børn, som færdes her paa jord, Glem-
 mer tidt i denne trable vrimmel, De i himlen
 har en fader stor.

2. Fader helliget dit navn lad vorde Som
 dit dyrebare fadernavn, Saa det smelte kan
 de hjerter haarde Og din naade tage den
 i favn!

3. Fader, lad dit rige til os komme Ret-
 telig med dine vidner tre, Og naar her vor
 prøvetid er omme, Lad os rigets glans i him-
 len se!

4. Fader, ske din vilje her paa jorden,
 Som den altid glad i himlen sker! Herre, er
 din vilje hos os borden, Ogsaa vor skal frem-
 mes stadig mer.

5. Fader, du, som spurven ei forlader,
 Kunde du os glemme i vor nød? Nei, vi
 beder tillidsfuldt vor fader: Giv du os idag
 vort daglig brød!

6. Fader, al vor skyld du os forlade,
 Som vi og forlader skyldnere; Thi kun, naar
 vi ei vor broder hade, Kan med velbehag du
 paa os se.

7. Led os ei i fristelse, o fader! Vær til-
 stede med din guddomsagt! Strxf os i

vor kamp mod ham, som hader Dine børn og rokke vil vor pagt!

8. Fader vor, o, frels os fra det onde, Tag os naadig i din frelserhaand, Lad os, naar vi vaagner, naar vi blunde, Smage freden, pantet paa din aand.

9. Fader, dit er riget, din er magten, Din er æren i al evighed; Og din søns er Lønnen, vi i pagten Fik at bede til vort hjer-
tes fred.

10. Fader, derfor lægge du dit amen Til, hvergang vi beder denne bøn, Og tilsidst du samle vil med gammen Dine børn i himlens bolig skjøn.

W. A. Bergs.

Herrens venner.

16. „Herrens venner ingensinde Mødes skal for sidste gang!“ Naar til affed taarer rinde, Dette ord har liflig klang. Sees vi aldrig mer henede Under dette stjernetag, I den store helgenkjæde Mødes vi paa Herrens dag.

2. Maa vi end med smerte bringe Kjære venner vort farvel. Gisset skal der atter klinge Et goddag til liv og sjæl. Naar til affed taarer rinde, Syng det ud med liflig klang: „Herrens venner ingensinde Mødes skal for sidste gang.“

J. Schørring.

Staden, som paa bjerget ligger.

17. Staden, som paa bjerget ligger, Ingen- lunde skjules kan, Saa og troen ei fordølges,

Som er levende og sand. Af, om Kristus
 kun er bleven For dit hjerte rigtig stor, Se,
 da maa du vist bekjende Frit for verden, hvad
 du tror.

2. Verdens ugunst eller bifald Gjælder
 siden intet mer, Kristi ære blir det ene, Hvor
 paa troen altid ser. Prøv dig ret, det gjæl-
 der livet; Den, som ei er med, er mod. —
 Har du hidtil trodset Herren, Fald idag for
 korsets fod.

3. Bed om naade, bed om livet, Blot ved
 Jesu Kristi blod; Bed om kraft at følge Ji-
 sus, Bed om helligt heltemod! O betærf
 dog, hvad det koster, Nu itide dig bered, Kor-
 set først og siden kronen, Strid og siden evig
 fred.

Lina Sandell.

Rom, fredens aand.

18. Rom, fredens, fjærlighedens aand, Mægtig,
 som Guds høire haand, :: Dg gjør
 til et os fjern og nær, Som liv og sandhed
 have kjær. ::

2. Vær altid hos os, stærk og mild, Med
 livets lys og himlens ild, :: Med sandheds
 ord og naadens røst, Med stadigt haab og evig
 trøst! ::

3. Medvider i Guds skjulte raad! Du
 har begyndt den store daad, :: Fuldfør du
 den med velbehag, Med kraft i os til Kristi
 dag! ::

N. F. Grundtvig.

Fra himlen kom en engel.

19. Fra himlen kom en engel klar For hyr-
ders øine aabenbar, :: Han sang saa sødt; nu
giver agt Paa barnet søbt, i krybben lagt. ::

2. I Bethlehem, i Davids stad, Forkyndt
af engleffaren glad, :: Der fødtes nu den
Herre hold, Som være vil vor sol og skjold. ::

3. Det er den Herre Jesus Krist Og juble
maa vi ganske vist. :: Lad storme nu al
helbeds magt, Guds Søn dog staar med os i
pagt. ::

4. Vi nu til ham slaar al vor lid; Han
svigter ei til evig tid. :: Hvad magter nu
vel synd og død, Naar hjertet er Guds mo-
derstjød? ::

5. Lad synse her, lad rase hist; Guds folk
dog seire maa tilsidst. :: Om julens fred af
hjertets grund Vi synger glad i allen stund. ::

N. F. Grundtvig.

Sift bag himlens hvælving.

20. Sift bag himlens hvælving blaa Os et
hjem tilsmiler, Der er plads for store, smaa,
Der i fred man hviler; Veien did vel ofte gaar
Gjennem sorg og trængsel, Men naar man til
maalet naar, Stilles hver en længsel.

2. Ved du, Herre, selv vor fod Til din
Ihse bolig; For vor frelse, liv og blod Ofred
du jo trolig; Tanken paa din kjærlighed Strø-
ker mildt os svage; Blot ved den du med
hvert fjed Skal til dig os drage.

3. Lær du os den nye sang, Som vi der skal sjunge. Læg du ordet selv hver gang Paa vor barnetunge. Da tilsidst vi bliver nok Med den sang fortrolig, Og engang iblandt din flok Jubler i din bolig.

N. P. Petersen.

Til vor lille gerning ud.

21. Til vor lille gerning ud Giv vi smaa saa glade; Viljen saa den kjære Gud, Sjalp os, som vi bade. Nu er dagens lys udslukt, Luft er snart bort øie. Giv vor lille gerning frugt, Fader i det høie.

2. Du, som viser dag og nat Sol og stjerner veie, Livets underfulde skat Gav du os i øie. I hver barnejæl paa jord Har du lagt en kjerne Til en blomst med himmelsk flor, Herlig som en stjerne.

3. Lad den kjerne underfuld Bokse i bort indre, Naar der skinner sol paa muld, Og naar stjerner tindre! Lad det frø opbokse smukt Med din barnebrimmel, Til at bære evig frugt I din høie himmel!

B. S. Ingemann.

Udrundne er de gamle dage.

22. Udrundne er de gamle dage, Som floder i det store hav, Og hvor sig hviler nu den svage, Der fandt den stærke og sin grav. :: Men lobet være himlens Gud: De ædles æt bør aldrig ud! ::

2. Mens graben fastes, buggen ghynger,
 Og liv udsletter dødens spor, Saa altid sig
 igjen forynger Hver ædel slægt i syd og nord;
 ∴ Og mindet som Guds miskundhed Forplan-
 ter sig i tusind led! ∴:

3. Saa lad derpaa os syn da fæste, Hvad
 ædle kalder livets lyst! Ja, lad os kjæmpe
 med de bedste, Og bove kjæft mod døden dyst!
 ∴: At hyde den og graben trods Ran og med
 Guds hjælp lykkes os! ∴:

N. F. Grundtvig.

De, som med taarer saa.

23. De, som med taarer saa, Med frydefang
 skal høste; Hvor milde taarer staa, Alt her de
 sjælen trøste; Gud tæller stjerner smaa, De
 taarer ligesaa. Gud tæller stjerner smaa, De
 taarer ligesaa. Af taaretiden kold Gror glæ-
 den tusindfold.

2. Ser livets lys fuld tidt Udslukkes brat
 og fage; Thi rinde taarer stridt Om nætter
 og om dage; Vi bor, fra strand til strand,
 I dødens skyggers land. Vi bor, fra strand
 til strand, I dødens skyggers land. Af taare-
 tiden kold Gror glæden tusindfold.

3. Men under hjertesuk, Ved syngeseng og
 baare, Er dog som himlens dug For os den
 milde taare, Trods tungens feber glød En
 læffedrik fuld sød. Trods tungens feberglød
 En læffedrik fuld sød. Af taaretiden kold
 Gror glæden tusindfold.

4. Thi af hver taare klar, Svormed en
 sjæl bedugges, Et lys sit udspring har, Som
 ei med tiden slukkes; Et lys fra livets land,
 Fuld klart paa gravens rand. Et lys fra
 livets land, Fuldt klart paa gravens rand.
 Af taaretiden kold Gror glæden tusindfold.

5. Du, som har bod for savn, Som læger,
 hvor du saarer! Giv os i Jesu navn En
 strøm af disse taarer, Et aftenrødes væld Til
 lys i livets kvæld! Et aftenrødes væld Til
 lys i livets kvæld! Af taaretiden kold Gror
 glæden tusindfold.

Efter N. F. Grundtvig. Ved Theo. Reimestad.

Du barneven saa huld.

24. Du barneven, saa huld, som elsker mig,
 Vlandt venner elsker jeg dig over alle; Du
 har for mig i døden givet dig Og ingen kan
 som dig min ven jeg kalde. O lad mig, Je-
 sus, være din, blot din, Saa blir du, sjæleven,
 for evigt min.

2. Med alle byrder kan jeg til dig gaa,
 Med al min synd og nød, al kval og smerte.
 Hos dig, naar trængselsbølger om mig flaa,
 Jeg lægger mig som barn ret nær dit hjerte,
 O lad mig, Jesus, være din, blot din, Saa
 blir du, sjæleven, for evigt min.

3. Ser ofte længes jeg, saa syg og arm,
 At favne dig, mit liv, mit haab i nøden. Er
 blot min længsel inderlig og varm, Glad
 klynger jeg mig til dit kors i døden. O lad

mig, Jesus, være din, blot din, Saa blir du, sjæleven, for evigt min.

Copyright.

Theo. S. Reimestad.

Kjærlighed fra Gud.

25. Kjærlighed fra Gud, Springer lige ud
Som en kilde klar og ren. I dens stille
grund. I dens dybe bund, Gjemmes livets
ædelsten.

2. Kjærlighed fra Gud Som en yndig
brud Kommer smykket til os ned. Luk kun
op din favn, Kom i Jesu navn. Himlen
bringer den jo med.

3. Kjærlighed fra Gud Er det store bud,
Er det eneste, jeg ved. Bliv i kjærlighed,
Dg du har Guds fred; Thi Gud selv er kjær-
lighed. J. Schørring.

Jeg er saa svag.

26. Jeg er saa svag og syndig, Men Gud
tilgiver mig. Thi børnene han tager For
Jesu skyld til sig.

2. O Jesus, iræt jeg bliver Dg føler nær
min død; Din engel send at bære Mig bort
fra jordens nød.

3. Jeg vil ei mere trænges, Ei taarer
rinde skal; Ei frygt der er for døden Hos
Gud i himlens sal.

4. Jeg glad ved Jesu fødder Skal salig
knæle ned, Med millioner love Ham i al
evighed.

5. Saa bliver jeg en engel Og blandt Guds engle staar; Jeg lammets sang istemmer, Der stærk som hølgen gaar.

Omarb. ved Reimestad.

Kristelig frihed i Guds aand.

27. Kristelig frihed i Guds aand, Det er Vorherre til ære, Frihed fra synd og dødens baand, Til kun Vorherres at bære; Dog kun, hvor frit han elstes kan, Aabenbar frit befyndes han. Ordet vil Herren ei binde.

2. Kjærligheds aand Guds naades ord Prædiker for alle sjæle, Salig er den, som ordet tror, Be dem, som ordet vil kvæle! Frit som det tales, frit det tros. Derfor er tro Guds naades ros, Hjertet er frihedens arne.

3. Sandhedens aand det gjør os klart, Frihed er kjærligheds gaade, Ikke for den Guds bud er svart, Derfor sig selv den kan raade, Ypper ei fiv om mit og dit, Tager og giver alting frit, Finder det saligst at give.

4. Sandhedens aand og kjærligheds, Som er Vorherres tillige. Er kun med frihed veltilfreds, Grundlov er den i Guds rige; Og som Gudsaaanden, saa hans tolf; Og som vor fonge, saa hans folk: Født af en moder frihaaren.

5. Derfor er hver en pæbehaand, Som over troen vil raade, Oprører mod Guds sandhedsaand, Modstander fræf af Guds naade; Derfor i kristnes fødestavn Mindes

skal Morten Luthers navn, Løstes i sky med
lovsangen.

6. Briste nu brat hvert andet baand,
Hvorned til dødningsfreden Hænder vil binde
ord og aand, Troen og Gudskjærligheden!
Saa mellem os Guds menighed Rører sig
frit med liv og fred Kristelig fri af Guds
naade.

N. F. Grundtvig.

Vor flippe vi slippe umulig.

28. Vor flippe vi slippe umulig Fjærend os
hjælpen er sendt. Lad være vi ere udulig,
Hvilket er noksom bekjendt. Begjære vi mere,
vort hoved, End naade, som baade er lobet
Dg dyre og sure fortjent. Vor flippe vi
slippe umulig Fjærend os hjælpen er sendt.

2. Hvor skulde det huldeste hjerte Væie
den fattiges ret, Forjage den svage i smerte,
Glemme hans taarer saa let? Du saa det, vi
tror det, at finde. Du lover, vi vover at vinde
Dg dertil vi holder os tæt. Hvor skulde det
huldeste hjerte Væie den fattiges ret?

H. A. Brorson.

Igjennem nat og trængsel.

29. Igjennem nat og trængsel Gaar sjælens
balsfartsgang Med stille haab og længsel, Med
dyb forventnings sang; Det gjennem natten
luer, Det lysner gjennem sky, Til broder bro-
der skuer Dg kjender ham paany.

2. Vor nat det lys oplibe, Som aldrig
slukkes ud, Et find os alle give I trængsel,

trøstens Gud; Et hjerte kjærlig lue I hver
forsdragers bryst, En Gud, til hvem vi skue,
En tro, et haab, en trøst!

3. En røst fra tusind munde, En aand i
tusinds bryst, En fred, hvortil vi stunde, En
frelsens, naadens kynt, En sorg, et savn, en
længsel, En fader her og hist, En udgang af
al trængsel, Et liv i Jesus Krist!

4. Saa gaar vi med hverandre Den store
pilgrimsgang, Til Golgata vi vandre I
aand med bøn og sang; Fra kors, fra grav vi
stige Med saligt liv og pris, Til den opstand-
nes rige, Til frelsens Paradis.

B. S. Jngemann.

Dplad! Dpladt!

30. Dplad huset, Thi sønderknuset, Rundt
om os hjerter i angst gaar. Lad dem kvæ-
ges, O lad dem læges Fra alle syndens og
dødens saar.

R o r: Dpladt er himlen, Der vinker brimlen
Bildsomme sjæle hjem til Guds stad.
Høit runger salmerne, Svinges palmer-
ne, Vinkes paa os at følge glad.

2. Dplad bliffet, Saa du blir stiftet At
lytte barnlig til hyrdens røst; Da fornemmer
Du kaldets stemmer Med Jesu kærligheds
milde trøst.

3. Dplad hjerte, Saa Insetts kjerte Med
libets straaler kan trænge ind. Herren ban-
ker Hans frelses tanker Med fred vil indtage
hu og sind.

4. Dplad røsten Saa livsensfyrsten Kan herlig kjendes i bøn og sang. Menigheden Alt saligheden Som forsmag kjender trods jordens tvang. Copyright. T. S. Reimestad.

Jeg er fremmed.

31. Jeg er fremmed, jeg er en pilgrim, Blot en aften, blot en aften bor jeg her. Gjør mig ei hinder; thi jeg vil følge Guds folk i strid gjennom ørk og bølge. Jeg er fremmed; jeg er en pilgrim, Blot en aften, blot en aften bor jeg her.

2. Reisemaaltid i hast jeg tager, Som en jaget, som et ilbud standser ei. Jeg staar omgjordet om mine lænder, Har vandringsstaven i mine hænder, Reisemaaltid i hast jeg tager, Som et ilbud, som et ilbud standser ei.

3. Lammets blod har mit dørtre tegnet, Mig forsikret, mig forsikret, jeg er hans. Ei syndens surdeig jeg mer vil smage. Afsted jeg haster, ser ei tilbake; Lammets blod har mit dørtre tegnet, Mig forsikret, mig forsikret jeg er Lans.

4. Til det landet mit øie stirrer, Evig straaler, evig straaler solen der. I fremmed land er jo mørkt og farligt, Der gaar jeg bildsom og falder snarligt. Til Guds Kanaan mit øie stirrer, Evig straaler, evig straaler solen der.

5. Jorden har ei den ro, jeg søger, Nei, jeg længter, nei, jeg længter til Guds stad;

Der græder ingen, der endes nøden, Der bor ei synden, did naar ei døden. Jorden har ei den ro jeg søger, Nei jeg længter, nei jeg længter til Guds stad.

Marie B. Schindler.

Venner, farvel og lev vel.

32. Venner, farvel og lev vel, til vi mødes omsider Der, hvor ei skilsmisse fjendes, ei beklende tider. Samles engang Skal under jublende sang De som for Guds rige strider!

2. Godt var det her, at som brødre vi sammen fik vandre, Bedre vel hist, naar i lyset vi hilser hverandre. Salige haab Ser under trængslernes daab: Herren skal alting forandre!

3. De, som her saade med graad, skal med frydefang høste; Hør dette ord, alle venner, I Herrens forløste! Hold da kun ud, Snart skal vi ses hos vor Gud, Han skal os herligen trøste!

4. Fremad da, venner, til Zion, til harper og salmer; Op til vor æreskrans, aldrig den visner og falmer! Op til Guds stad, Jublende følges vi ad, Syngende fejere salmer.

5. Gud, lad os arben og kronen ei tabe af øie. Trøst os med den under jordlivets kummer og møie. Gud, lad det ske, At vi hinanden faar se Frelste igjen i det høie.

G. Aagaard.

Uden at Herren selv bygger.

33. Uden at Herren selv bygger os huset til bygge, Stræber forgjæves de mænd, som med møie det bygge; Uden hans vagt Selv tager staden i agt, Vægterne ei den betrygge.

2. Hvad der end aarle og silde med Lærdommen stræbes, Hvad der end ydes af kundskab og atter vil kræves, Er ei Guds haand, Livets og sandhedens aand Med os, er alting forgjæves.

3. Nu for dit aashn i Jesu navn her vi indtræde, Samles om ordet og sandheden søge med glæde; Af din miskund Mangen velsignelses stund Du os om ordet berede!

4. Herre, du Livets og Lysets den evige kilde, Dine lysstrømme ghd ober os aarle og silde! Store og smaa Lær os i dit lys at gaa, At ingen sig skal forvilde!

5. Naar vi gaar ud til de fjære smaa lam for at sanke Til dig, vor hyrde, lad møien os ingen tid anke! Lad, hvor vi gaar, Dette ord: „Røgt mine faar!“ Aldrig os glide af tanke.
M. B. Landstad.

Jesus, giv ild os i hjerte.

34. Jesus, giv ild os i hjerte og glød paa vor tunge, At vi i troen med kraft til din ære kan sjunge! Ræk os din haand, Send os din fjærligheds aand, Glæd baade gamle og unge!

2. Giv os en fest, som ret længe herefter

kan mindes! Lad os i kjærlighed inderlig fast til dig bindes! Frelsermand kjær, At du iblandt os nu er, Lad det af alle befindes!

3. Tak for din kjærligheds aldrig udslukkende varme! Tak, at du over mig synder dig vilde forbarme! Tak, at dit ord, Lyser saa vidt over jord, Styrker og trøster de arme!

4. Jesus, din kjærlighed er dog den saligste gaade; Hjælp mig at tro, hvad forstanden ei mægter at raade! Hjælp mig at tro, Og jeg skal altid saa ho Trængt i din frelsende naade!

5. Din vil jeg være, du Herre, der soned for brøden! Staar du for roret, da har jeg en frelser i nøden. Slut mig i favn. I dit velsignede navn Venter jeg freidig paa døden.

G. Aagaard.

Giv mig dit hjerte!

35. „Giv mig dit hjerte!“ er bud til os ynglinger mange; Jesus saa gjerne os alle vil finde og fange. Længsler og savn Tar han saa gjerne i favn, Tar baade sukke og fange.

2. Ja, Herre, hjælp os at give vort hjerte som gave, Du tog jo kalken for os i Gethsemane have. Gid vore aar Dfres maa dig, til vi naar Livet bag trængslernes grave.

3. Dertil i kjærlighed vil du os alle forene, Bygge os ind i dit tempel af levende

stene. Ungdommens mod Plant du ved kors-
træets fod, At vi dig udelte kan tjene.

Johannes A. Warftab.

Hvor finder jeg hvilen?

36. Hvor finder jeg hvilen saa sød, saa sød?*) Hvor lovsangens herlige lyd, o lyd? Hvor findes den kilde saa ren, saa ren, Som fylder mit hjerte med fryd, med fryd? Hvor ender for mig dog al jordens kval?

R o r: I himlens sal, I himlens lyse sal, I himlens sal, I himlens lyse sal.

2. Hvor skal jeg min Jesus saa se, saa se I herlighed saa, som han er, han er? Hvor finder mit hjerte sin ro, sin ro, Sin ven fremfor andre saa kjær, saa kjær? Hvor slipper jeg forger i tusind tal?

R o r: I himlens sal osv.

3. Saa hjælp mig da Jesus at snart, at snart Saa synge med jubel min sang, min sang Hos dig med den skare saa stor, saa stor: Du toed med blodet engang, engang! Sa led mig ved haand gennem dødens dal!

R o r: Til himlens sal osv.

Bed A.

Lad mig gaa.

37. Lad mig gaa, lad mig gaa, At jeg Jesus skue maa! Hvor mit hjerte monne hige Efter fjærlighedens rigel Der er fred og ro at faa.

*) Gjentagelsen synges af understemmerne.

2. Hvilken glans, hvilken glans! Jesu
 venners straalekrans. O naar skal jeg didhen
 komme, Vandre salig med de fromme, Og for
 evig være hans?

3. Hvilken klang, hvilken klang, Hvilken
 yndig jubelsang! Hvis jeg havde englevinger,
 Fløi jeg did, hvor frelste bringer Jesus tak
 for englesang!

4. Salems stad, Salems stad! Gjennem
 dine gaders rad Gif jeg gjerne med min pal-
 me Og med krans, som ei kan falme, Seier-
 salig, rig og glad!

5. Zions borg, Zions borg! I dig sluf-
 tes længsel, sorg: Ingen taare der kan rinde,
 Hvor der ei er synd at finde. O vær hilset,
 glædens borg. Gustav Anst.

Lad os ile.

38. Lad os ile, lad os ile! Kun hos Gud
 faar sjælen hvile; Hjertet tidt er fuldt af
 længsel, Glad vil bytte dødens fængsel Med
 de frelstes himmelsal.

2. O du søde, o du søde Paradisets mor-
 genrøde! Snart skal dødens taager vinde,
 Snart skal livets sol oprinde Naar vi vaagner
 i Guds stad.

Syng, menighed.

39. Syng, menighed, i lovsangskor, Nu er
 der pinselhelg paa jord! Gudsaanden kom
 med hellig glød, Og vakte sjæle op fra død
 Til bange hjerter nu som før Han kommer

ind ad lukte dør, Saa de maa ud blandt alle folk, Som pinseordets glade tolf.

2. Guds aanden kommer som i ild Med storm i hjerter, som for bild, — Han kommer mildt i sagte sus Med vaarlivsfang i lave hus. Da kjendes aandens fressesfang I hjerter mægtigt mangen gang; Da pinseaandens vingeflag Blir fælte under kirketag.

3. Saa skabes aandens nye liv I hjerter kjærligt ved dens: „bliv!“ Paa tungen lægges pinseglød Med vidnesbyrd om liv af død. Besøg vort folk rundt i vort land Med aand som glød i sluknet brand, Saa blir der sol paa froene eng, Ny sang paa hjerterets tause streng.

Copyright.

Theodor S. Reimestad.

Herind skal samles.

40. Herind skal samles aar for aar Og her skal elstes frem En frisk, klarøiet ungdoms-vaar Fra vore mange hjem. Og med dem ind ad skolens dør Gaar folkets kærlighed; Og han, som elsker dem fra før, Vorherre selv er med.

2. Saa modnes Herrens planters rad Til blomst og fiden frugt, Gud aande paa hvert hjerteblad, saa blir det rent og smukt. Læg, Herre, rigt i sind og haand Din sandheds rene guld; Giv selv i raske ungdomsaand Livslærdom underfuld!

3. Og saa gaar døren op tilslut, Og ska-

ren strømmer frem; Den spredes over landet
ud Med livets lys i hjem. De fulder folkets
arbeidslag og Herrens kirkefor Med aand og
deres virkes dag Vær herfra flare spor.

4. Hvem stod ei stundom tankefuld Og
saa den ungdoms hær Og bad for denne
hjertemuld, Som dulgt vor fremtid bær, Vad
Gud om sol for folkejord, Og for den gode
sæd; Om aand og liv for deres ord, Som
lægger sæden ned!

5. Du os berede selv, o Gud, Gndvi os
ved din aand; Og dem, som her gaar ind og
ud, Du lede ved din haand. Saa tribes
smukt til folkegavn Vor skole i din fred; Saa
vosjer frit i Jesu navn Gudsaaandens hjerte-
sæd.

Gustav Jensen.

Om aften graad.

41. Om aften graad som gjæst, Om morgen
glædesfest, Om aften graad som gjæst, Om
morgen glædesfest, Saa er et liv i Herrens
naade, :: Thi Jesus selv gaar med Og
leder barnets fjed, Han nøden mildner Og
graaden stilner. ::

2. Nu tunge vemodsklang, Nu lov- og
frydesang, Nu tunge vemodsklang, Nu lov-
og frydesang Er livets saga her paa jorden;
:: Men glæd dig frelste sjæl, Din Jesus alt
gjør vel, Din smerte kjender, Dig naade
sender. ::

3. Fra jordens nød og sorg Til fredens

Ihse borg, Fra jordens nød og sorg Til fre-
dens Ihse borg, O Herre, lad dit barn faa
flytte, :: Dg med din englehær, Som rundt
om tronen er, Guds lam faa møde, Som for
mig døde. :: G. N. Hendrickson.

En liden stund.

42. En liden stund I rosens lund Vi rødme
kun og blegne, Af blomstens art Dg med en
fart Nedsunket snart, Nedsunket snart Er alt i
disse egne, Er alt i disse egne.

2. En liden stund Skal dødens blund
Dog kun for kristne vare: Saafornets art:
Af muldren snart Op med en fart, Op med en
fart, Skal i bort kjød sig klare, Skal i bort
kjød sig klare.

3. En liden stund I verden kun, Dg evig
hos sin fader: Det er hans art, Som kom-
mer snart Med Iynets fart, Med Iynets fart
Dg himlen os oplader, Dg himlen os oplader.

4. En liden stund I rosens lund Dg
evig i Gudshaven; Saa høsten her Dg vaaren
der Er dog nok værd, Er dog nok værd, En
vinternat i graven, En vinternat i graven.

5. En liden stund Sov du nu kun! Vi fra
din feng ei vige. I morgengrø Foruden stj
Guds sol den ny, Guds sol den ny Dig hil-
ser i hans rige, Dig hilser i hans rige.

N. F. Grundtvig.

Kongesangen.

43. Jerusalem sig glæder, Den store konges

ren strømmer frem; Den spredes over landet ud Med livets lys i hjem. De fylder folkets arbejdsdag og Herrens kirkekor Med aand og deres virkes dag Bær herfra klare spor.

4. Hvem stod ei stundom tankesuld Og saa den ungdoms hær Og bad for denne hjertemuld, Som dulgt vor fremtid bær, Bad Gud om sol for folkejord, Og for den gode sæd; Om aand og liv for deres ord, Som lægger sæden ned!

5. Du os berede selv, o Gud, Indvi os ved din aand; Og dem, som her gaar ind og ud, Du lede ved din haand. Saa tribes smukt til folkegavn Vor skole i din fred; Saa vokser frit i Jesu navn Gudsaaandens hjertesæd.

Gustav Jensen.

Om aften graad.

41. Om aften graad som gjæst, Om morgen glædesfest, Om aften graad som gjæst, Om morgen glædesfest, Saa er et liv i Herrens naade, ∴ Thi Jesus selv gaar med Og leder barnets fjed, Han nøden mildner Og graaden stilner. ∴

2. Nu tunge vemodsklang, Nu lov- og frydefang, Nu tunge vemodsklang, Nu lov- og frydefang Er livets saga her paa jorden; ∴ Men glæd dig frelst sjæl, Din Jesus alt gjør vel, Din smerte fjender, Dig naade sender. ∴

3. Fra jordens nød og sorg Til fredens

Ihse borg, Fra jordens nød og sorg Til fre-
 dens Ihse borg, O Herre, lad dit barn faa
 flytte, :: Dg med din englehær, Som rundt
 om tronen er, Guds lam faa møde, Som for
 mig døde. :: G. N. Hendrickson.

En liden stund.

42. En liden stund I rosens lund Vi rødme
 kun og blegne, Af blomstens art Dg med en
 fart Nedsunket snart, Nedsunket snart Er alt i
 disse egne, Er alt i disse egne.

2. En liden stund Skal dødens blund
 Dog kun for kristne vare: Saakornets art:
 Af muldren snart Op med en fart, Op med en
 fart, Skal i bort fjød sig klare, Skal i bort
 fjød sig klare.

3. En liden stund I verden kun, Dg evig
 hos sin fader: Det er hans art, Som kom-
 mer snart Med Iynets fart, Med Iynets fart
 Dg himlen os oplader, Dg himlen os oplader.

4. En liden stund I rosens lund Dg
 evig i Gudshaven; Saa høsten her Dg vaaren
 der Er dog nok værd, Er dog nok værd, En
 vinternat i graven, En vinternat i graven.

5. En liden stund Sov du nu kun! Vi fra
 din seng ei vige. I morgengrø Foruden sth
 Guds sol den ny, Guds sol den ny Dig hil-
 ser i hans rige, Dig hilser i hans rige.

N. F. Grundtvig.

Kongesangen.

43. Jerusalem sig glæder, Den store konges

stad, Men ærens konge græder Mens folket jubler glad. Tilbedende vi høie For ærens konge knæ, Med taarevædet øie Han gaar til forsets træ.

R o r: Hosanna, hosanna, hosanna! Stem i med jublende klang: Hosanna, hosanna, hosanna! Lyd høit vor kongesang!

2. Han gaar til kroningsstedet, Blodstænkte Gabbata; Han gaar til kongesædet, Opreist paa Golgata; Nu gaar han ind og strider, Til han opgir sin aand, Med naglet haand han slider De stærke Satans baand.

3. Ja, han har seier bundet, Dg helveds lænker brast, Dg han har Satan bundet, Som holdt os alle fast; I blodets purpurkaabe Han træder frem, og du Skal jublende udraabe, At han er konge nu.

4. Med kors og tornekrone Han frem i verden gaar, Dg om hans naadethrone Nu jordens slægter staar; De ham som frelser ære Fra synd og død og grav, Dg glade tunger bære Hans navn fra hav til hav.

Copyright.

M. F. Gjertsen.

Barnesang.

44. Jeg er glad og lykkelig; Thi min Jesus elsker mig; Han har skjænkt mig i min daab Barnefaar og saligt haab.

2. Haab om arv i himmelen, Med den fjære barneven, Hvor jeg skal med engle smaa For Guds trone selskab faa.

3. Jeg er liden, men jeg vil Gjerne høre
Jesús til; Thi han hører mig og ser, Naar
jeg ydmig til ham ber.

4. Jesús, du som er saa god, Gav for
mig dit liv og blod, Lad mig altid ha dig
kjer, Dag for dag dig elske mer!

Omarb. af L. S. R.

Op, I kristne, rustet eder!

45. Op, I kristne, rustet eder! Kristi kjæm-
per ud paa vagt! Fienden til strid bereder
Og opbyder al sin magt. Op enhver, Drager
sværd! Helved trodser himlens hær.

2. Følger eders fyrste efter, Stoler paa
hans stærke arm! Satan bruger alle kræfter,
Fnyser, raser vred og harm. For os gaar,
Med os staar Helten dog, som alt formaar.

3. Op i Jesu navn at vinde, Vor er sei-
ren, glæden stor! Om vor pande vil vi binde
Vidnesbyrdets faste ord. Lad det gaa, Som
det maa, Ordet evig skal bestaa.

4. Er vort liv i Gud forborgen, Smul-
drer støv i graven hen, Paa den store paaste-
morgen Sol for os staar op igjen, Viser
grant, Det er sandt, Jesús døden overbandt!

5. Stor skal Kristi hær optræde, Om hans
throne stille sig; Livets krone, Ihsjets kjæde
Gjør os da vor frelser lig. Seirens sang,
Sarpens klang, Varer evig — tænkt endang.

H. A. Brorson.

Med min synd.

46. Med min synd jeg gaar til Jesus; Han den helt paa forset bar; Ei mig noget kan fordømme; Jesus for mig sonet har. Paa hans ord, Naadens ord, Barnlig fast mit hjerte tror.

2. Al bekymring, tvil og vantro Bort han løfter; jeg faar mod, Til at holde fast blot naaden, Henses daglig ved hans blod. Jesu haand Løser haand, Løser helt fra død min aand.

Bed L. G. N.

Det er saa skjønt.

47. Det er saa skjønt, høitidelig, Hvor smaa og store flokker sig Om Herrens ord i Jesu navn, Det vist skal blive dem til gavn. Det er saa godt at være der, Hvor Herren midt iblandt os er Og sænker i os af sin fred, Sin naade og sin kjærlighed.

2. Det er et syn, som englene Selv glædes inderlig at se, Hvor broder hilser broder kjær, Forenet Herrens pris frembær. Det er et herligt blomsterbed, Hvor hyrden kjær og menighed Endrægtelig i sind og sjæl Udvælger sig den gode del.

3. Det saligt er, naar haand i haand Vi vandrer til det skønne land, Men er bort fristenliv kun skin, Da gaar i mørket hvert et trin. O gibe Gud, at ordet maa Ved Naadens kraft til hjerte gaa, At alle nyde Herrens fred, Forenes i hans kjærlighed.

Hand fra himlen.

48. Hand fra himlen, kom med naade, Kom med Ihs, og liv herned! Lad din guddoms- magt nu raade, Giv os haabets salighed! Livets ord du selv forklare, Saa det virker hvad du vil. Saa vi livets kraft erfare Og blir faldt med hellig ild.

2. Kjære frelser, vi dig bede, Kom med lægedom og fred! Tal til alle her tilstede Om din sømme kjærlighed. Gaa til hvert bedrøbet hjerte, som paa syndens byrder bær; Løs hans sjæl fra tvivlens smerte, Læg ham til dit hjerte nær.

3. I vor nød, al godheds giver, Fader, Søn og Helligaand! Du som var og er og bliver, Vis os nu din naades haand; Kom til gamle, kom til unge, Med dit liv, din kjærlighed, Saa vi jublende kan sjunge: Herren er paa dette sted.

Himlens fange.

49. Himlens fange herlig lyder Fra Guds englehær saa glad, Mildt og kjærligt de indbyder Trætte sjæle til Guds stad. Til hirt skønne, lyse rige, Hvor ei taaren rinder mer, Did med Jesus at opstige, Er mit hjertes længsel her.

2. Se hin skare i det høie, Alædt i himlens skønne dragt, Langt fra jordens sorg og møie, Ewig frelst fra dødens magt! Did mit længselsfulde hjerte Gaster til min Frelser hen.

Der befriet fra al smerte Skal jeg møde hver Guds ven.

3. O, hvor det min sjæl skal fryde Og mit hjerte gjøre glad, Naar de klare harper lude Fra den store konges stad. Der omkring Guds himmelthroner Blandt de gyldne harpers klang, Klædt med ærens lyse krone, Skal vi synge Lammets sang.

4. O, mit længselsfulde hjerte, Vint og træet af jordens trang, Rast paa Jesus al din smerte, Striden bliver dog ei lang. Ewig Kjærlighedens lue Brænder klart og salig der; Snart min Frelser skal jeg skue Med den store englehær.

Fattig, men dog rig.

50. **Fattig, men dog rig** Er en Kristi brud, **Fattig** i sig selv, **Rig** udi sin Gud, **Fattig** paa alt godt, **Rig** i Kristus blot.

2. Midt i sorgen glad, Saadan gaa hver dag, Bange, naar hun ser Paa sig selv saa svag, Glad, naar hun igjen Ser sin bedste ven.

3. Ukjendt og dog kjendt Er en Kristi brud, Ukjendt af enhver, Som ei kjender Gud, Kjendt af den som ser, Hvad i løndom sker.

4. Ingen eiendom Eier hun dog vist, Mer end jordens guld; Og hun faar tilsidst, Tænk, hvor lykkelig, Hele himmerig.

5. Død, men levende, Troens blif mig giv, Gamle Adams død Blev den nye liv. Død med Kristus, men Levende igjen.

Rina Sandell.

Fly som en fugl.

51. Fly som en fugl til din klippe, Du, som er træet af al synd. Gaa til den rindende kilde, Hvor du blir toet og ren! Væi ei til synden dit øre, Raab kun, og Jesus vil høre. Han dig til hvilen vil føre, Du, som er træet af al synd, Ja, ja du, som er træet af al synd.

2. Han vil dig altid bevare, Tørre din rindende graad; Han kan ei lade dig fare, Trøst han dig bringer og raad. Skynd dig, se timerne svinder, Se at du Frelseren finder! Sorgen ei gjøre dig hinder: Jesus vil tørre din graad, Ja, ja Jesus vil tørre din graad.

3. Kom da til Jesus, din Frelser; Gud er ei længere vred; Han dig saa inderlig elsker, Fylder dit hjerte med fred. Ved kun, han naaden dig giver, Fremad mod himlen dig driver, Salig og glad du da bliver, Du, som er træet af al synd, O, o, du, som er træet af al synd.

Dana.

Læg hænderne sammen.

52. Læg hænderne sammen, Saa lægger sig amen, Til Frelserens bøn, Som stiger i løn. Og lyder, hvor englens kvæde; I himmerigs for Det bønlike ord Da favne Guds engle med glæde.

2. De juble og sjunge: „Paa mennesketunge Et ord af Guds søn Er blevet til bøn, Svang hid sig paa aandedrætsvinger. Gud

fader i løn, Sig ja til den bøn, I Jesu navn
yndig den klinger!"

3. Glad alle de kjøbte, I Jesu navn
døbte, Som striden har stridt, Som døden
har lidt Og nyde den evige hvile, I stemme
saa lydt Halleluja nyt, At englens lytte og
smile.

4. Dit hoved du bukke, Din sjæl du ned-
dukke — For aldrig at dø — I livskildesø
Hvor rosen paa rand ikke falmer. Ved daaben
opgror Af paradisijsjord De deiligste evigheds-
palmer.

5. Da drypper som duggen Der manna
paa buggen Til barnet paa jord Fra englens
bord; Du finder med smil det imorgen, Og
klarøiet brat Du siger: „Godnat!“ Til tvilen
og frygten og sorgen.

N. F. Grundtvig. Ved Reimestad.

Du har jo lobet, Herre.

53. Du har jo lobet, Herre, at ørkenen blom-
stre skal Og ødemark forvandles til en kilde
Saa drag da hedningsjæle til dig i tusindtal.
Din arm er stærk som dine løfter milde, Send
ud til alle slægter dit evangelium, At det maa
rigtig lyse i alle mørke rum Og vække liv i
alle døde hjerter.

2. Det er jo ei din vilje, at nogen skal
forgaa Af dem, som hist i mulm og mørke
vandre. Og som du os besøgte, da vi i dvale
laa, Besøg og frels du ogsaa disse andre.
Lad julestjernen lyse langt ud i alle land Fra

fjerne Sydlandsøer til Grønlands kolde strand
Dg samle folket under korsets fane.

3. Men Herre, os herhjemme, din arme
fristenhed, — O, vend dig ikke bort fra os
i brede, Som fredens budskab høre, og som
din vilje ved, Til hvem du siger: Alle ting
er rede. — Dg dog, her gaar saa mange og
siger til dig: Nei! Vil helst i mørket vandre
og gaa den brede vei; — O Herre, lad din
aand dem overvinde!

4. Thi uden dig, o Jesus, dog findes
intet liv Dg ingen tilflugt, ingen hjælp i
nøden, — Udgyd du derfor Manden og liv
al verden giv, For hvilken du saa villig gif
i døden! Lad alle knæ sig bøie i dit det
dyre navn, Dg bliv du for os alle en tryk
og sikker havn, Hvor vi for evig finder fred
og hvile.

Lina Sandell.

Herre mit hjerte.

54. Herre mit hjerte, Længter i stilhed til
dig; Lindre dets smerte, Dplys og vederkvæg
mig.

2. Salig i haabet, Lad mig, o Jesus, blot
ei Stanses i løbet Dg bli tilbage, af nei!

3. Hold mig ved haanden, Tænd mig dog
an med din ild, Dg gjør blot aanden Villig
at gaa did, du vil.

4. Fri mig fra verden, Gjem mig, af
gjem mig i dig! Glæden i verden Er jo ei
glæde for mig.

5. Herre, bevare, Herre, velsigne mig, du!
 Vis mig dit klare, Venlige aasyn just nu!

Lina Sandell.

Jeg saa ham som barn.

55. Jeg saa ham som barn med det solrige
 øie I regnbuens glans paa de hjemlige høie;
 Han kysked min kind, og vi leged med stjerne,
 Men forset stod skjult mellem løv i det fjerne.

2. Jeg saa ham som yngling i livskraf-
 tens morgen, Da aanden fløi høit imod her-
 lighedsborgen, Han vinked min sjæl, og jeg
 glemte det lave, Hans ild kasted glans paa
 forkrænkelsens grave.

3. Jeg saa ham som mand i den modnere
 sommer, Da synderen skald for den hellige
 dommer, Da hjertet slog tungt, og min isse
 var sænket, Og dødstanken strengt havde livs-
 modet lænket.

4. Først da fik jeg kjende hans salige
 naade, Først da løste forset forargelsens gaade,
 Først da lærte hjertet at favne den byrde,
 Som han har mig raft, den forbarmende
 byrde.

5. Først da har jeg sagt ham, hvad før
 jeg ei viste, At han er den første og bliver
 den sidste, Først da har jeg sagt, at med ham
 vil jeg følge I liv og paa dødens den rullende
 bølge.

6. Først da har jeg sagt, at med ham vil
 jeg ile, Som grædende barn ved hans bryst

løge hvile; Gøs ham vil jeg mig og min
usselhed skjule, Da fries jeg ud af fortabel-
sens hule.

7. Og engang jeg ser ham, naar Iysset
nedbrænder, Da rækker jeg mod ham de seg-
nende hænder. Naar hjertet staar stille, og
øiet vil bryde, Da hilser jeg ham med et smil,
med det sidste.

Wilhelm Birkedal.

At du har mig elsket.

56. At du har mig elsket, det ved jeg saa
nøje, Det ser jeg dig ud af dit bristende øie;
Det læser jeg klart i de blodige hænder; Det
staar i din side, hvor spydsticket brænder.

2. At du har mig elsket, det maa jeg jo
vide; Gvi skulde du ellers saa villig dog lide,
Gvis ikke du vilde det aabent bekjende, At du
er min tilflugt trods al min elende!

3. Men om jeg dig elsker, jeg ved ei saa
nøje; Dog staar du, min skat, mig bestandig
for øie. Dog rækker jeg mod dig de bedende
hænder, Og hjertet i barmen mig underlig
brænder.

4. O, om jeg dig elsker, hvor kan jeg det
vide, Dog vil i dit samfund saa gjerne jeg
lide! Om dig vil jeg vidne og aabent bekjen-
de, At du er min tilflugt i al min elende.

K. Levisen.

Op dog, Zion!

57. Op dog, Zion! ser du ei Seirens pal-

mesttrødde vei Til Guds hus i himmerig? Den er og beredt for dig.

2. Korset vel for øie staar, Længs med svelget veien gaar; Men hvor Herren har sin gang, Der er englevagt og sang.

3. Klippegrund gjør foden fast, Frygten flyr for haab i hast, Troen staar, hvor tvivlen faldt, Kjærlighed forsøder alt.

4. Troens ord med sandheds aand Os ledsage haand i haand, Mandens glød og Herrens røst Stjænker os en evig trøst.

5. Paradisets vin og brød Styrke os i liv og død! Kjæmpesfridt vi gjør opad, Til den hellige Gudsstad.

6. Der er seiershvileens ro, Der vi skal for evig bo, Gaa som under grønne lind Til vor Herres glæde ind. N. F. Grundtvig.

Til fredens hjem.

58. Til fredens hjem, til rette faderhuset Min trætte sjæl med længsel strækker sig; Til fredens hjem fra tunge jordegruset Jeg stirrer hjem, min Frelser blid til dig. Herne de har ei sjælen ro, Bort blif er dunkelt, svag vor tro, ∴ Dg hyttens baand os trykker. ∴ ∴

2. Men Gud ske lov, at tiden fremad iler! Det kommer alt, som Herren lobet har. Jeg rolig er, paa Herrens ord jeg hviler, At han min arv for mig bevaret har. Dg da er glemt al jordens nød, Dg evighedens, hvile ∴ ∴ Ds rigt belønner striden. ∴ ∴

3. Men Jesus kjær, behold blot du mit hjerte, Lad tidens strøm ei drage mig fra dig! I lyst og nød, i glæde eller smerte, Blot du, blot du, blot du husvæler mig; Thi, Herre, naar jeg kun har dig, Maa ellers alt fratages mig, ∴ Med dig jeg dog er salig. ∴:

Agata Rosenius.

Her kommer en fremmed.

59. Her kommer en fremmed fra fjerne land,
Lad op, lad op! Og fredsfæl gjæste dit hus
vil han, Lad op, lad op!

2. Hans blif er saa kjærligt, hans røst
saa blid, Lad op, lad op! Han stiller blø-
dende hjerters strid, Lad op, lad op!

3. Og hvor han end kommer og faar et
sted, Af hør, af hør! Der holdes nadverd
med lys og fred, Af hør, af hør!

4. Og Jesus, saa heder den ven saa god,
Lad op, lad op! For dig han udgjød sit dyre
blod, Lad op, lad op!

5. Og vil du nu have i hjertet ro, Lad op,
lad op! Og vil du salig paa jorden bo, Lad
op, lad op!

6. Og vil du oprigtig Guds veie gaa, Lad
op, lad op! Og vil du himmelens glæde naa,
Lad op, lad op!

7. O lad dog nu op og tag blot imod
Hans naade god, Hans evigt gjældende synde-
bod, Tag blot imod.

8. Og om du er syndig, spedalst og blind,

Lad op, lad op! Han renser dig, faar han
komme ind, Lad op, lad op! Ahnfelt.

Rabbinernes gamle skrifter.

60. Rabbinernes gamle skrifter Fortæller, jeg læste det nys, At Moses, Jehovas tjener, Han døde ved Herrens kys. Men bibelens hellige skrifter Fortæller, vi kjender det godt, At døden ved Herrens kjærtegn Den times ei Moses blot.

2. Det har jeg tidt seet, og vidner, At Herren har folkene kjær; Og hos hver en synder, som angrer, Han er med sin kærlighed nær. Det har ogsaa selv jeg erfaret, At bliver som børn vi igjen, — Da glemmer han synderne bore, Ja, kaster i havet dem hen.

3. Han falder os saa om haljen Og kysser den hede kind. Han lægger det bankende hjerte Ret nær til sit hjerte ind. Og kommer der saa lidt modbør, Og lægges dig forset paa; Ja maa du i tungsomme timer Ret som om i ildovnen gaa.

4. Alt er dog kun naade, blot naade; O, knur ikke, græd ikke; kys! Nu dødes den gamle Adam; Han dør ved Vorherres kys. Og naar det mod aften lækker, Naar træt du dig lægger ned, Da kommer din store herre Med sabbatshvile og fred.

5. Han staar ved dit smertes leie Og dnyser dig mildt i blund, Gjør kærlig med dig som med Moses; Han trykker et kys paa din

mund! Da skrives i livets bøger, Jeg saa det i aanden nys: En menneskesjæl er bunden Ja, frelst ved Vorherres kys.

G. Aagaard.

En søndagsmorgen.

61. En søndagsmorgen følnder tre, Til Herrens grav saa ginge de. Det var saa tung, dog liflig gang; De gif af fjærlighedens tvang.

2. Den store sten, de anked paa, Bortvæltet alt ved graven laa. Der sad en engel klædt i lyn, — det var et herligt morgensyn.

3. Han sagde: Bort med frygt og gru! „Han, som var død, han lever nu!“ Disciplerne 3 melde brat, Fordrebet nu er dødens nat.

4. En lys og hellig paaskedag Har klaret hele jordens sag. Nu byder frit kun døden trods, Og syng halleluja med os.

N. F. Grundtvig.

Syng om Herren.

62. Syng om Herren, o mit hjerte! Troens sang, som han dig lærte, Om hans naade, om hans fred Og hans store fjærlighed. Syng om ham, der gav dig livet! Syng om alt, hvad dig blev givet! Syng, naar du gaar ind og ud! Ewig ære være Gud!

2. Lad din sang fra dybe dale Stige op til høie sale, Syng om engleforet hist: Lovet være Jesus Krist. Syng om salig juleglæde:

Herren er hos mig tilstede, Han, som fødtes julenat, Er min allerbedste stat.

3. Syng med taaresmil i øie Om hans kamp og sved og møie, Om hans kors og haarde død, Som dig frelste af al nød. Syng om salig paasteglæde: Herren er hos mig tilstede, Han, som for mig døden led, Lever i al evighed.

4. Syng om himlens lifligheder, Herren derfor dig bereder, Om din konges feir og glans Og om himlens brudefrans. Syng, saa alle hjerter gløde, Om det sidste, store møde, Da Guds søn vil komme ned I sin glans og herlighed.

Hører du ei Jesu stemme?

63. Hører du ei Jesu stemme: „Hvem vil til min ager gaa? Hvid er marken, høsten venter, Men af høstfolk er der faa.“ Høit og klart Vorherre kalder, Mig belønning venter dig. Hvem vil svare glad og villig: „Her er jeg; send mig, send mig!“

2. Farer du ei over havet; For til hedningland at gaa, Sjæle dog du her kan finde, Som du hjælpe kan og maa. Bringer du ei rige gaver, Entens skjerb du bringe kan. Dersom du blot elsker Jesus, Glædes ved din gave han.

3. Kan du ei som Paulus vidne, Tale med en engels røst, Sikkert du dog kan fortælle Klart om Jesu naades trøst. Kan du

ei de fløve vække Ved et mægtigt ord om domt,
Til de smaa du dog kan sige: Kom i Jesu
arme, kom!

4. Ved af hjertet for de blinde, Som
gaar syndens brede vei; Til en kjærlig troens
forbøn Siger Herren aldrig nei. Tænk ei,
du kan intet gjøre; Men naar Herren kalder
dig, Svar ham da kun glad og villig: „Her
er jeg; send mig, send mig!“

Du blir ei glad.

64. Du blir ei glad, før du hos Jesus hvi-
ler; Kun i hans favn kan sjælen finde fred,
Af ser du ei, hvorhen du fredløs iler? Hvi
vil du dø, naar naaden er bered?

2. Hvorlænge vil du dog med Herren
stride Og flygte for den gode hyrdes røst? O,
ser du ei, hvor naadens stunder skride, Og
hjertet eier ingen evig trøst?

3. End Herren venter dig med aabne
arme, Han ser din nød og dig imøde gaar;
Hvor gjerne vil han sig idag forbarme Og
bære hjem til Gud sit tabte faar.

4. Kom dog idag, du vil det ei fortryde;
Hans kjærlighed gjør sjælen glad og rig. Du
vinder alt, om du hans kald vil lyde; Du bli-
ver barn hos Gud evindeligen.

O skjønne haab.

65. O skjønne haab, at engang livsens frone
skal smykke dem, som bliver Herren tro, Og

de i hvide Klæder for hans throne Skal salig
 eie himlens stille ro.

2. O skønne haab, at Jesu venner møder
 Overandre der, hvor døden mer ei er, Hvor
 stedse blomstrer sambærs roser røde, Og ingen
 torne saarer hjertet mer.

3. O skønne haab, engang faa ham at
 ffue, Som tornekronet hang paa korsets træ,
 Og brændende i hellig elskovs lue Tilbedende
 for ham at bøie knæ!

4. O lær du mig at vaage og at bede.
 At kjæmpe og at lide for mit haab. Og vær
 hos mig den sidste gang tilstede, Som første
 gang du var det ved min daab.

D. March.

En liden stund.

66. En liden stund, saa frelst i Jesu favn,
 En liden stund og jeg fra kampen hviler; En
 liden stund, saa naar jeg livets havn; :: En
 liden stund, og glad jeg hjemad iler. ::

2. En liden stund, i dødens trængselsnat,
 En liden stund, betrængt mit hjerte græder,
 En liden stund, saa faar jeg himlens skat;
 :: En liden stund, jeg evig lovsang kvæder. ::

3. En liden stund, saa glemt er jordens
 nød, En liden stund, forfrænteligheds møie.
 En liden stund, saa ender nat og død. :: En
 liden stund, og Jesus ser mit øie. ::

Ved L. S. N.

Svor stort at hvile.

67. Svor stort at hvile ud ved Jesu bryst,
Naar klemt af dødens skygger træet jeg seg-
ner. Svor stort at bo paa Kanaans lyse kyst,
Svor Herrens kjærlighed min sjæl omhegner.

2. Svor stort at være helt fra synden fri;
Svor stort, at dødens braad ei mere skader,
Svor stort, naar jordens skarpe tornefti Er
blyttet om med Salems gyldne gader.

3. Svor stort, vi mødes skal i livets stad,
Dg broder hilse glad sin broder kjære; Dg
søster hilse søster hjerteglad, Dg sangen tone:
Her er godt at være!

4. Svor stort i Infet af Guds herlighed
At se sig frelst, ja frelst af idel naade! O
store haab, du giver hjertet fred, Naar træet
jeg stirrer frem mod livets gaade.

L. S. N. Efter S. Utbø.

Med kjærlighed og tak.

68. Med kjærlighed og tak vi mindes Den
gamle pagts udkaarne æt, Svor løfterne for-
varet findes, Guds dyre ord og lov og ret.
O kunde vi til tak og løn Dem læsse nu af
Jakobs brønd!

2. Der har du, Jesus, vederkvæget Saa
mangen tørstig vandringsmand, Dg vore syn-
dcsaar er læget, Der du os gav det livsens
vand. Drag op livsdrik! Den brønd gaar
ned i dybet af Guds kjærlighed.

3. Dit folk har tørst, som aldrig slukkes,

Svor veien vild i ørken gaar. Lad fildens
væld for ingen luffes, Før du dem alle læffet
faar; Send mange bud med dette hverv; Vel-
sign idag vor ringe skjærb.

M. B. Landstad.

En liden stund vi saa.

69. En liden stund vi saa hverandre, En
liden stund vi samlet var; Men snart adskilte
skal vi vandre Vi som dog her saa glade var.
Vi føler tungt skilsmisfens savn, Men skilles
glad i Jesu navn.

2. Farvel da, venner, til vi samles, Om
ikke før saa dog hos Gud. Lad os i kjær-
lighed forbindes, Saa dannes vi til Jesu
brud. Snart kommer han, vor brudgom skjøn,
som er vor del og visse løn.

3. Guds fred med eder alle være, Guds
fred som overgaar forstand. Gud eder selv
ved Manden lære At blive hos vor frelser-
mand. Maa hver som livets himmelgjæst
Indgaa til lammet's bryllupsfest!

Fra engelsk.

Sig mig den gamle saga.

70. Sig mig den gamle saga, den bedste,
som jeg ved, Om Jesus, som mig frelser, Og
om hans kjærlighed! Sig mig den kun saa
simpelt, Som barn paa fire aar, For jeg er
syg og saaret Og lidet kun formaar.

2. Sig mig den blot saa enkel, Seg fat-
ter den saa sen, Den underfulde frelse, Guds

raad mod syndens men; Sig mig den mange gange, Jeg glemmer den saa let! At, morgenduggen tørres, Naar solen brænder hedt.

3. Sig mig den mildt og stille, Med alvorsk blide røst; Guff paa, jeg er en synder, Som Jesus har forløst! Sig mig den gamle saga, Den bedste, som jeg ved, Det budskab uden lige: Om Jesu kjærlighed.

Kate Ganteh, oversat af Past. J. C. Brandt.

O Jesus Krist, vor frelser!

71. O Jesus Krist, vor frelser kjær, Du glemmer ikke dine smaa. Kom til os nu og vær os nær, At vi kan for dit ansigt staa. Du har jo kaldt os med dit navn Og sat vor fod paa livets sti, Du tog saa ømt de smaa i favn, Tag ogsaa os, her kommer vi.

2. I verden er jo ei bort hjem, Og farer truer ved hvert trin, Tag os ved haand og led os frem, Saa sankes vi i himlen ind. Vi gaar saa trygt, hvor du er med, Og frygter ei, hvor mørkt det er. Naar veien gaar i dine fjed, Vi ved, den hjem til himlen bær.

3. O slip os ei, det er saa let At vandre med paa verdens vei. Tag os i favn, naar vi blir træt; Bevar os, at vi falder ei. Og hold os fast i daabens pagt At vi som Guds børn vandre maa; Den duer ei, vor egen magt, Lad os ved din magt maalet naa.

Copyright.

M. Falk Gjertsen.

Gift ved Babels floder.

72. Gift ved Babels floder sad i lænker Vi og græd, i Zion tanken var; Taust paa væggen harpen ustemt hænger, Graad og suk er al den sang, vi har. „Syns os Zions glade sange,“ røberne bad, De, som fanged, røbed os fra Jehovas stad. Herre hør! O min Frelser hør! :: Lad mig faa se dit Zion, før jeg dør! ::

2. Kan i Babels fængsel bore stemmer Lyde glad som i Mamrelund; Nei, Jerusalem, om jeg dig glemmer, Lad min tunge klæbe i min mund; Nattens mørke ser min ve, min længsels graad, Dagens taarer tærer hastig livsens traad. Herre hør! O min frelser hør! :: Lad mig faa se dit Zion, naar jeg dør! ::

3. Her i verden er et Babels fængsel, Kjød og djævel holder mig saa fast; Derfor op til Zion er min længsel Og min lyst, bort fra synd og last. Verden ler og raaber: Tag din glæde med os! Kjødets trænger, knuger, hader Kristi kors. Herre hør! O min frelser hør! :: Lad mig faa se dit Zion, før jeg dør! ::

4. Derfor er min sang som oftest klage, Fremmed er jeg her i syndens hjem. Dag og nat til Zion gaar tilbage Jeg med suk: skal snart jeg række frem? Synden drager mig med frygt til helved ned, Naaden løfter mig i haab til himlens fred. Herre hør! O

min frelser hør! :: Lad mig faa se dit Zion,
naar jeg dør! ::
Eben Ostedal.

O venner, som forsamlet er.

73. O venner, som forsamlet er, I brødre
og I søstre kjær, Vi samlet ofre bøn og sang,
Og tiden synes os ei lang.

R o r: Men skilles vi maa, Men skilles vi
maa, Dog vi samles igjen, naar vi
maalet opnaa, vi samles hos vor frel-
ser kjær, Bort hjem er der, Bort hjem
er der.

2. Saa godt det er at sammen bo, Hvor
kjærlighed og haab og tro Forener sjælene i
Gud, Maa vi dog fra hverandre ud.

R o r: Men skilles osv.

3. Det sidste farvel tungt er sagt, Det vol-
der kjærlighedens magt, Det maa dog siges,
hør det vel: Farvel, min ven, farvel, farvel!

R o r: Ja, skilles osv.

4. Farvel min søster og min bror, Maaſte
vi sees ei mer paa jord. Farvel! men tag
nu Jesus med, Saa skilles vi i Herrens fred.

R o r: Ja, skilles osv.

5. O, slip ei Jesus, hold ham fast, Al
sorg og glæde paa ham fast, Saa skilles vi
med haab i sjæl, Farvel min ven, farvel, far-
vel! **R o r:** Ja, skilles osv. L. Lund.

Ahtaarsſang.

74. Rabnet, som klinger sødt idag Alle Guds

benner til glæde, Giv os med fjærligt tunge-
slag, Glædeligt nytjaar at kvæde.

2. „Glædeligt nytjaar!“ saa idag Og saa
min hilfen skal klinge; Er end min tungs røst
kun svag, Dragten, jeg eier, kun ringe.

3. Signe da, Gud, i Jesu navn, Aaret
idag vi begynde, Slut du os fjærlig i din
fabn, Livet giv klarhed og hnde.

4. Glædeligt nytjaar da fra Gud, Alle
Guds benner tilsammen! Han dele nytjaars-
gaver ud, Signe os saa alle. Amen!

A. Reitan.

Bliv hos mig, Herre.

75. Bliv hos mig, Herre, naar dagen kvæl-
der, Og livets kampe sig tunge melder; Naar
alting svinder og modet flyr, Du, svages
styrke, til dig jeg tyr.

2. Snart naar sin ende vort jordlivs
dage, Al jordens glæde er lagt tilbage, Hvor
fort og tomt dog, hvad jordisk er; Du, livets
styrste, vær da mig nær!

3. Naar du er med mig, jeg intet fryg-
ter; Din frelserhaand trofast leder, styrker,
Saa døds og grab har ei nogen brod, Brudt
har du, livsstyrste, deres od.

4. Bliv hos mig, Herre, til livets ende,
Saa frelsens vei, jeg kan altid kjende. Bliv
hos mig hele min jordlivs gang, Saa gaar
jeg glad hjem til Gud med sang.

5. Kom i en god stund, du frelser stærke,

Lad mig i sjælen din fred faa mærke
dulmes graaden og tungest kbal, Mens
jeg bæres til himlens sal.

Copyright.

Theodor S. Reimestad.

Hvad end her i verden.

76. Hvad end her i verden bedrøber min
sjæl, Med Jesus og ordet det altid blir vel,
Om følelsens glæde ei kan vare ved, I troen
paa ordet jeg dog haver fred.

R o r: Af salige ro, Paa Jesus at tro Og eie
Guds ord i sit bo.

2. Naar synden forstrækker og ængster
mig her, I ordet om Jesus mig trøsten er nær,
Min synd er mod Jesus som gnisten mod hav,
Den slukner, forsvinder i dybeste grav.

3. Naar fristelsens storme vil knuse i hast,
Jeg taber vel modet, men holder dog fast;
Thi Gud er min fulde retfærdighed end, I
svaghed min styrke; jeg siger igjen:

4. Ja herlige gabe: Guds ord, som har
magt, I mørket at lyse; han selv har det sagt.
Naar andre er rige, og jeg dem ei lig, Jeg
skuer i ordet, og da er jeg rig!

D. Ahnfelt.

Hjemme, derhjemme.

77. Dybt i mit hjerte Sænkes skjønne toner
ned, Dæmper al smerte, Bringer sjælen fred.
Ober habets bølger Lyder sang fra fjerne
land. Naar jeg tonen følger, Ser jeg hjem-
mets. strand.

R o r: Gjemme, derhjemme Selgenflot i himmelsfrud, Gjemme, derhjemme Venter mig hos Gud.

2. O hvilken brimmel, Værende sin æresfrans, Fylder Guds himmel med sin straaleglans; Og om lammets throne, Fra det store sjælefor, Seirens salmer tone, Væres hid til jord.

3. Og blandt den skare, Der i himlens herlighed, Anfigter klare Døser til mig ned. Der paa Zions høie ser jeg dem, jeg har saa kjær, Englesmil i øie, Hver sin krone bær.

4. Tonerne bære Bud og hilfen til mig frem, At disse kjære Venter snart mig hjem. Og de glade stemmer Luffer til hvert hjerteskaar, Sorg og nød jeg glemmer, Snart jeg blandt dem staar.

Copyright.

M. Falk Gjertsen.

Deiligste syn.

78. Deiligste syn er en sjæl som glad Fra verden til Jesus sig vender; Naar affed han tar fra fordærbelsens stad, Han lægges i Frelserens hænder.

2. Jesus, blot Jesus er deiligste sang; Hans naade helt løfter og bærer, Og daglig hans kjærlighed stiller al trang Ved ordet, som gudslivet nærer.

3. Sjælen, som deiligste sommerfugl, Da løstes fra forgerne mange; Og glad som det

gladeste barnet ved jul Den synger befrielsens sange.

4. Syng om Guds frelsende Kjærlighed, Saa enkelt og varmt som du magter, Mildt dæmrer snart dagen med paradisyfred, Den livsdag hvorefter du tragter.

Copyright.

Theodor S. Reimestab.

Urolige hjerte.

79. Urolige hjerte! Hvad feiler dig dog? Hvi gjør du dig smerte, Du ei har behov? Er han ei vor fader, som raader for alt! Er ei vore timer og hovedhaar talt? Har os ei den bedste til venner udvalgt?

2. Har ei med de frelstte Vi fagreste haab! Hvad sagde vor Herre til os ved vor daab? Var ikke det ordet, som passer kun sig For dem, der indtræder i Guds himmerig: Fred være med eder! „Fred være med dig!“

3. Hvad kan dig vel skade, Min sjæl, med Guds fred? Guds engle er glade For evig der ved, Hun kommer for døren, den deiligste brud, Vil ei du mod hende med glæde gaa ud? Med savntag udbryde: Velkommen fra Gud!

4. Sit indtog lad holde Den himmelske brud, Med kjæmperne holde, Som strider for Gud! Hvor han er tilhuse, Guds engle vil bo, Hvor hun sidder stille, gjør ingen uro, Der stiger vort haab og grundfæstes vor tro.

5. Urolige hjerte! Luf op for Guds fred, Som dulmer al smerte Og smiler der ved!

Guds fred er en dronning, han selv giver pris,
 Hvo hende maa hylde, i sandhed er vis, Hvor
 hun har høifædet, er Guds paradis.

N. F. Grundtvig.

D helligaand! mit hjerte.

80. D helligaand! mit hjerte, Den stad saa
 høit attraar, Det skjønne hjem, Jerusalem,
 Hvor al min nød og smerte, Sit pas og affed
 faar. D helligaand! mit hjerte Den stad saa
 høit attraar.

2. Men af, de farebände, Hvor kan jeg
 finde spor Blandt blinde skjær, Mod storm
 og veir Til frydeborg at lande, Fra træng-
 sels gang paa jord? Men af, de farebände,
 Hvor kan jeg finde spor.

3. Befæst mig dog de tanker: Jeg snart
 i himlen staar. Gjør troen kjæk, Mod bøl-
 gens skræk, Guld selv ved ror og anker; Du
 ved, hvad jeg formaar! Befæst mig dog de
 tanker: Jeg snart i himlen staar.

S. A. Brorson.

Dg nu farvel vi byde.

81. Dg nu farvel vi byde, Farvel til store,
 smaa! Med bøn og sang Vi gaar vor gang,
 Det meget vil bethyde, Til himmerig at naa,
 Dg nu farvel vi byde, Farvel til store, smaa.

2. D, lad dig dog advare, Du syndens
 barn paa jord! Erkjend din synd! I dag be-
 gynd Til Jesu raab at svare: „Forlad, min

synd er stor!" O, lad dig dog advare, Du syndens barn paa jord.

3. Og Jesus, han er rede At tage dig til brud; Befrielse fra synd og ve, Kun idel fryd og glæde Er gjemt for dig hos Gud. Og Jesus han er rede At tage dig til brud.

4. Og nu farvel du lille, Forløste Herrens flok! Op, vaag og bed! Gaf bort med fred! For Herren vær nu stille: „Min naade er dig nok." Og nu farvel du lille, Forløste Herrens flok.

Lars Oftedal.

Jeg behøver dig, o Jesus.

82. Jeg behøver dig, o Jesus! Jeg, som bild i ørkenen for, Borte fra dig, af saalænge, Agted ei dit naadens ord. Først da jeg tilbage vendte, Som saa tidt du bad mig om, Og for dig min synd bekyndte, ∴ Fandt jeg naadens hellighed. ∴

2. Jeg behøver dig, o Jesus! Naar min fod paa roser gaar, At ei hovmod's høie tanker I mit hjerte indgang faar. Herre, gjør du mig oprigtig, Sand i tale og i tro, Idmæg, vaagen og forsigtig, ∴ Saa du kan i hjertet bo. ∴

3. Jeg behøver dig, o Jesus! Naar i livets nød og ve Hjertet vaander sig og bæver Og din mening ei kan se; Gjør mig taalig da og stille, Styrk du haabet i mit bryst, Lad mig sige: ske din vilje! ∴ Vente paa din rige trøst. ∴

4. Jeg behøver dig, o Jesus! Naar min sidste stund er nær, Og jeg sige maa til kjære Mit farvel for livet her. Styrk da selv min tro, den svage, Dødens frygt og gru fordriv! I din favn min sjæl du tage, ∴: Før mig ind til evigt liv. ∴: Lina Sandell.

Herrens røst.

83. Herrens røst, som aldrig brister, Vært mig har, hvad og jeg tror: Alt hvad for hans skyld jeg mister, Gaar igjen jeg paa hans ord. Var kun altid sjælens øie Stadig til Vorherre vendt, Da paa evighedens høie ∴: Pinselbus for mig var tændt. ∴:

2. Vilde jeg af intet vide. Uden Kristi Kjærlighed, Da var mine kaar saa blide Som min Guds, der alting ved. Da vidt aaben stod Guds eden For mit øie og min fod, I gudshaven med gudsfreden ∴: Uds jeg drak af livets flod. ∴:

3. Fik mit hjerte ret at finde, Uden ham er alting dødt, Da var han i hjertet inde Med gudslivet evig sødt. Dog i Jesus Kristusnavnet Alt er skjænket den, som tror; Deri hjertet bod for savnet ∴: Finder med Guds aand og ord. ∴: N. F. Grundtvig.

Dagens lys er svundet.

84. Dagens lys er svundet, Natten er os nær, Men min sjæl har fundet Den, jeg haver kjær.

2. Glad til ham jeg iler Efter dagens

Iarm, Sødt og trygt jeg hviler I min Jesu arm.

3. Naadens vinger over Mig han brede vil, Dgfaa naar jeg sover, Hører jeg ham til.

4. Lad kun dagen svinde Bort med solens glans, Her er lys herinde Fra hans torne-frans.

5. Og herinde brænder Som en lue mild Ilden, Manden tænder, Herrens alterild.

M. Falt Gjertsen.

Gi ensom jeg gaar.

85. Gi ensom jeg gaar, mig følger paa vei, Den ven, som ei svigter i nøden; I Kjærligheds kamp han seired for mig Mod synden og satan og døden. Han kjender mit navn, mig elsker, er nær Og giver sin fred i mit hjerte, Og undrende ser jeg vennen min kjær, Som helt bar paa korsset min smerte.

2. Han taler til mig saa lifflige ord, De ere mit værn i al fare. Jeg lever som barn ved Frelserens bord Og renses i kilden den klare. O, er der saa smukt i skuggernes dal, Svordan skal det blive derhjemme, Naar hørenes kor med englernes tal, Skal sungen for thronen istemme?

3. Over time som gaar, mig nærmere bær Til lyset, til livet, til glæden. Forkrænkelsens angst ei martrer mig mer, Hvor evig jeg eier gudsfreden. I undren og haab med længsel jeg ser Did hen mod den himmelske

havnen; Jeg ser den — og snart skal længes ei
 mer; Jeg hviler hos Jesus i havnen.

Omarb. af Theo. S. Reimestad.

D græd ikke, mor.

86. D græd ikke, mor; snart faar jeg ham
 se! Du ved, jeg har ventet saa længe Paa
 Jesus, som hjalp i sygdommens ve, Mens
 nætterne vare saa strænge. Han mindede saa
 mildt om liflige ord, Der kvæger og styrker
 den trætte. Der gives ei mad paa fattige
 jord, Der slig kan den hungrige mætte.

2. Nu kommer han snart og henter mig
 hjem. D mor, hør, hvor lovsangen klinger!
 Hvad gjorde det vel at veien var slem, Naar
 frelse og frihed den bringer? D mor, hvil-
 fen glans som klareste dag! Hvor herligt, se
 mørket maa vige! D frygt ikke, mor; jeg sei-
 rer, skjønt svag, Og løstes mod Ihsenes rige.

3. Se, Jesus er her, min brudgom, min
 Gud; Han kommer, han smiler, han vinker,
 Han elsker trods alt sin fattige brud; D mor,
 se, hvor kronen min blinker. Gud signe dig,
 mor, nu er jeg saa glad. Nu sabner jeg
 sagerste sommer! Gud signe dig, mor; snart
 mødes vi glad. Min Jesus, jeg kommer, jeg
 kommer!

Efter Georg Smidt. Ved Reimestad.

Copyright.

D sjæleven, jeg flyr til dig.

87. D sjæleven, jeg flyr til dig; Lad mig

din naade faa! D vender du dig bort fra mig, Hvorhen skal jeg da gaa?

R o r: Jeg daglig nu vil følge dig, I dine fodspor gaa; Fast til dit kors jeg flammer mig, Til kronen jeg kan faa!

2. Jeg alt har ødt, er syg og arm, Har ingen hjertefred. Tryk moderømt mig til din barm, Vis mig din kjærlighed.

3. Jeg kommer til den faderfavn, Du aabner ømt mod mig; Du kalder kjærlig mig ved navn, Jeg vælger livets vei.

4. D før mig, Jesus, som du vil, Blot jeg faar være din. Jeg læser i dit aafsyns smil Dit svar: Ja, du er min!

Copyright. Theodor S. Reimestad.

Hin time i Gethsemane.

88. Hin time i Gethsemane Jeg aldrig glemme kan, Da jeg i angstens blodig sved Fik se min Gud og mand.

R o r: Jeg glemmer ei, jeg glemmer ei, jeg glemmer ei din ve, Da jeg dig saa i angst paa knæ Gist i Gethsemane.

2. Da jeg i habens dunkle braa I aanden vandred om, Jeg saa, hvor tungt, min Jesus, laa Paa dig Guds bredes dom.

3. Forladt du og af dine blev, Ja af din fader med. Og aldrig jeg udgrunde kan, Hvad da dit hjerte led.

4. Og skulde engang blive kold Min kjærlighed til dig, Da mind mig om Gethsemane Og om din sved for mig.

J søndagsstolen.

89. Vi samles nu, vi smaabørn, her Og bede inderlig: O Jesus, vær os kjærlig nær, Og gjør os mer dig lig.

R o r: O Frelser, led os ved din haand, Væs for os med din aand! Vi kommer trøstlig i dit navn; Du tog de smaa i favn.

2. Vi har saa tidt gjort dig imod Og glemte dit ord til os; Vær ikke vred, o fader god, Tag bort vort hjertes trods.

3. Velsigne, fader, moder kjær; Velsigne flægt og ven; Og lær os alle, fiern og nær At elske dig igjen.

4. Paa søndagsstolen vær nu med, Velsign dit ord, som her Skal lyse, læge, give fred; Gjald med din aand enhver.

5. Bebar vort hjerte, Jesus sød, Fra alt, som urent er; Fra denne stund og til vor død Følg med os; vær os nær.

Omarb. ved L. S. N.

Altid salig.

90. Altid salig, om ei altid glad, Vandrer jeg til Zions nye stad, Hos min Jesus har jeg sat min sag; Han har gjort mig salig.

2. Altid salig paa min Jesu ord, Altid saar jeg spise ved hans bord, O det er en lykke paa vor jord, At man alt er salig.

3. Altid salig, om end synd og strid Tidt

ydmyger og nedbøier mig, At jeg ofte neppe
 ser min sti, O jeg er dog salig.

4. Altid salig, om end djævelen Mig an-
 fægter, Gud er dog min ven; Blot jeg hører
 vennens røst igjen, Er jeg lige salig.

5. Altid salig; thi hvad Jesus Krist Har
 forhvervet, er jo mit forbist, Derfor synger
 jeg nu først og sidst: Han har gjort mig salig.
 Lina Sandell.

Med Gud og hans vensteb.

91. Med Gud og hans vensteb, hans aand
 og hans ord, Samt brødrenes samfund og
 nadberens bord De kommende dage vi møder
 med trøst. Os følger jo hyrden, :: den tro-
 faste hyrde, :: Vi kjender hans røst.

2. I stormfulde tider, i flud og i regn
 En skare dog skrider mod himmelens egn.
 Det tog, af dets herlighed verden ei ser;
 :: Men Herren gaar foran, :: Med seier
 det sker.

3. Den smaalige verden ved gruset er
 glad, Og synd og forsængelighed er dens mad.
 Jeg heller vil følge med eder afsted, :: Som
 søger Guds rige :: Og haver Guds fred.

4. Jeg tager din forskdragt og øgenavn
 paa, Om ingen af mine end med mig vil gaa.
 Jeg følger med glæde den salige flok, :: Som
 søger Guds rige, :: I naaden har nok.

5. Den klippe, os følger, er Kristus, vor
 ven; Og skystøtten viser os veien derhen. I

Kristus, hans rensende fjærligheds flod,
 :: Der lever bort hjerte, :: Dørlives bort mod.

6. Faar satan mig sigte, og synd bringer
 død, Jeg fast dog vil holde i yderste nød Den
 store, den evige sandhed saa ren: :: En døde
 for alle, :: Og alle i en.

7. Naar selv jeg mig føler elendigst for
 Gud, I favn han mig trykker som sagerste
 brud, Mig salig omstraaler hans herligheds
 skin, :: Thi Gud er min fader, :: Og Jesus
 er min.

8. Se, her har du grunden til lykke og
 fred I haardeste tider, i angestens sved. Om
 jeg end forsmægter paa legem og sjæl,
 :: Naar dig blot jeg haver :: Min Gud, gaar
 det vel.

9. O Jesus, bliv hos os; thi aften det
 er, Og hjælp os at prise din fjærlighed her!
 Ja, amen; din fjærlighed bringer os frem.
 :: Kom snart, Herre Jesus, :: Og hent du
 os hjem!

C. O. Rosenius.

Brødre og søstre.

92. Brødre og søstre, vi stilles nu ad, Far
 nu med Jesus fornøjet og glad Over sine lov-
 lige veie!

2. Gjem nu Guds ord udi hjerte og sind,
 Duf ikke satan, ei verden derind; Jesus lad
 hjerterne eie!

3. Amen, ja amen, skal være vor sang,

Det vil vi synge med frydefuld klang Alle
Guds venner tilfammen.

4. Lammet, kun lammet, dets vunder og
saar Gien og prisen i evighed saar. Amen,
halleluja, amen!

I fremmed land.

93. I fremmed land herude, Blandt forger
og besvær, Hvor liflig dog mit samfund Med
helgenstaren er! En plads for mig jeg ved
dog Er og beredt blandt dem, Deroppe hos
min Jesus, Der har jeg jo mit hjem.

R o r: O ja, var jeg blot der, Deroppe, hvor
min Jesus, Min kjære Jesus er.

2. Livsalige de baand, som Forener brø-
dre her I troen med hverandre og Frelseren
især. Men lifligst dog du selv er, Min frel-
sermand for mig, Og baandet, som mig knyt-
ter Saa evig fast til dig.

3. Hvor salig, naar mit hjerte Skal al-
drig fristes mer Af nogen syndig tanke Og
nogen ond begjær. Her mistes dog min glæde
Saa tidt i kampens ve, Fordi saa let jeg glem-
mer Paa dig min ven at se.

4. O, styrk mig, kjære frelser, Tag du
mig selv ved haand Den stund, jeg end maa
vandre I prøvelsernes land. Og naar med
skjult behyring Jeg iler hen til dig, Mens
vemodstaaren flyder, O kom, husval du mig.

5. Ved alt, hvad jeg modtaer, Hvad end
jeg miste maa, O lad din aand, din naade Dog

aldrig fra mig gaa. Vær mig at oppebie I
 stille haab og tro Den dag, som mig skal føre
 Til evig sabbatsro.

6. Jeg længes, Jesus kjære, O, maatte
 snart jeg staa Blandt hin den store skare Med
 bryllupsdragten paa Og klart dit ansigt skue,
 Hvor kjærlighed har klang, Og være med at
 synge Den evig nye sang. Fra svensk.

Fra korset gaar.

94. Fra korset gaar et kildevæld Med læge-
 dom saa god, Hvor synderen i gry og kvæld
 Kan finde helsebod.

2. For røveren i dødens stund Sprang
 denne kilde frem. Jeg syng som han i hjertets
 grund Til den mig flæber hen.

3. Der vil jeg faa et frelsens bad, Fra
 banmagt reises stærkt, Gaa kraft at tolke bar-
 neglad Min frelses underværk.

4. Min lovsangs trang, paa jorden tændt,
 Skal hisset være ved, Naar jeg i kor mod thro-
 nen vendt Gaar frem i herlighed.

William Cowper. Oversat af T. Olsen.

Bed barnets baare.

95. Her døden er en venlig gjæst For Her-
 rens egne smaa. Gud glæder barnehjertes
 bedst; Søs ham de hvile faa.

2. Det er jo kun en liden tid, Saa rin-
 der paaste blid; Saa jubler glad hver barne-
 mund, Vakt op af dødens blund.

3. Farvel da, barn, fra mor og far, Far-

vel fra søstendflo! Farvel i Jesu navn, —
du har Nu arv og eie nok.

4. Og mens vi gaar i fremmed land, Din
haand fra libets strand Os vinker snart at
møde der Dig, som var os saa kjær.

Chr. Knudsen.

Blot en liden stund.

96. Blot en liden stund, og hjertets længsel
Stilles skal, og sjælen finde fred, Blot en liden
stund og jordens trængsel Lægges med mit
støb i graven ned. Maalet ser jeg! evighe-
dens strande Søer sig bag tidens mørke hav,
∴ Der er havnen, hvor min sjæl skal lande,
Der er hjemmet, som min ven mig gav. ∴∴

2. Blot en liden stund, og sorgens taare
Tørres skal af Herrens egen haand; Glæden
her skal mig ei mer bedaare, Sorgen her ei fue
skal min aand. Der er idel glæde, evig glæde.
Ingen der igjennem taarer ser; ∴∴ Ser de
sidste taarer jeg skal græde Blot en liden stund
og aldrig mer. ∴∴

3. Blot en liden stund, og kampen ender,
Skjold og panser snart jeg lægger ned; Pal-
megrene faar jeg da i hænder, Livets seiers-
frans i hjelmens sted, Blot en liden stund,
thi stormens brusen Naar ei ind i salighedens
land, ∴∴ Ingen storm, blot fredens stille su-
sen, Vifter ober fra den anden strand. ∴∴

4. Blot en liden stund og jeg skal stue
Bennen med det kjære frelsnavn; O hvor
kan jeg da for døden grue, Naar den bringer

mig i Jesu favn! Ja, han kommer snart og hjem mig henter, Evidhedens morgen er alt nær; ∴: Herre Jesus, paa dit bud jeg venter, Lad mig snart faa se dig, som du er! ∴:

M. Sall Gjertsen.

D Jesus kjær.

97. O Jesus kjær, Mit liv du er, Min salighed, I evighed. Du er min fred I kampen hed, Min skjærm, mit skjold, Mod satans vold.

2. Mit trygge hus I stormens brus, Min faste borg I al min sorg, Dit Jesu navn Min sikre havn, Dit dyre blod Min helsebod.

3. Din blide røst Er al min trøst; Din naades ord Mit rige bord. Laf være dig Evindelig, Laf her og hist, O Jesus Krist!

Lina Sandell.

Farvel.

98. Farvel jeg eder nu maa byde, Farvel med hjerte, haand og mund! Det ord har meget at betyde For kristne i skilsmisjens stund. Kun den, som gaar paa Herrens veie Og hviler i sin Frelzers skjød, Kun den kan fare vel og eie Gans søde fred i liv og død.

2. Vi sees igjen, naar Kristus kommer I skyen med sin engletrop; Vi sees igjen, naar libets sommer I himmerige ret gaar op; Vi sees hos Gud i sabbatshvile, Vi sees igjen om ikke før. Kom brødre, søstre, lad os ile Hen med vor bøn for himlens dør.

3. O Fader vor, du dig forbarme Nu over

hver, som paa dig tror, Og slyng du naadens
 hulde arme Om dine børn paa denne jord!
 Ja hjælp os alle saa at vandre I tro, i haab
 og kjærlighed, At vi kan samles med hverandre
 Hos dig i evig fryd og fred. J. Dyrholm.

Afftedsang.

99. Se, afftedstimen er oprunden, For denne
 gang vi skilles maa, En vennekreds med os
 forbunden Med sorg dig ser ifra os gaa, Vi
 fandt hos dig et broderhjerter, Du vilde samle
 Herrens folk Og dele med dem fryd og smerte,
 I trængsel gaa som sandheds tolt.

2. Og nu farvel, farvel vi sige; Hav tak
 for hver en samlingsstund, For vidnesbyrdet
 om Guds rige, Om Jesus, salighedens grund!
 Maa Herrens aand os sammenbinde Som
 Kristi legem dag for dag. Farvel, vi vil hver-
 andre minde Om kamp til sidste aandedrag.

3. Vi skilles vel, men dog et møde Vi
 sammen har med Gud i bøn. Os daglig styr-
 ker ordets føde, Og ved vor side gaar Guds
 søn. Slip ei vor haand; hjælp os at følge
 Dig, Jesus, af vor ganske sjæl, Saa naar vi
 frem, trods storm og bølge Til fredens hjem.
 Farvel, farvel! L. Buseth.

Smertens timer ile.

100. Smertens timer ile, Alt forgaar jo her,
 Snart skal jeg saa hvile Hos min Frelser kjær.

2. Da er alting borte, Som besværer mig,
 Sluttet er min korte Trange pilgrimsvei.

3. Det er mørkt hernelde, Rødt paa stormfuld strand. Løft mig til din glæde, Hjem til fredens land.

4. Dage mørke, blide Betsler altid her, Men ved Jesu siede Glæden evig er.

5. Jesus, kjære broder! Før mig naadig frem, Frelst ved naadens goder, Til dit luse hjem.

Jesus kalder.

101. Jesus kalder, glad jeg kommer, Anæler ned ved korsets fod; Sjælen føler sol og sommer, Bader sig i livets flod; Vær mig daglig korset tage, Dmng dine veie gaa, Stræbe frem, ei se tilbage, At jeg maa til maalet naa.

A o r: Jesus, Jesus, se, jeg kommer; Tag mig, synder, som jeg er! Kom som frelser, ei som dommer, Gud mig; synder, naadig vær!

2. Jesus kalder, glad jeg livet Gribet, skjult med ham i Gud! Seierskraft min svaghed gibet, Gaar jeg i hans gjerning ud. Maa den gamle Adam græde, Saligt stilnes dog min trang; Thi jeg har hos Jesus glæde, Evtigt liv og luse og sang.

3. Jesus kalder, glad jeg følger; I hans fodspor vil jeg gaa, — Selv naar dødens trængselsbølger Truende imod mig flaa. Og om brenner mig forlader, Haan og modstand venter mig, Dmt og fast din haand, o fader, Leder mig paa livets vei.

4. Jesus kalder, snart jeg hviler I hans stærke frelserfabn. — Søstend, venner! haster, iler, Gribber frelsen i hans navn, Som for os vandt livsens krone; Lad os følges, haand i haand! Snart da skal for Jesu throne Frijort mødes frelst vor aand.

Copyright.

Theo. S. Reimestad.

Menigheden.

102. Midt iblandt os er Guds rige Med Guds aand og i Guds ord, I Guds menighed tillige: Gjæster ved hans naadebord! Synlig ei er her tilstede Det med Guds retfærdighed; Med Guds fred og Herrens glæde Kommer det dog til os ned.

R o r: Synlig ei osv.

2. Men naar os med Herrens stemme Manden kalder, hver især, Kan bort hjerte dog fornemme, At Guds rige kom os nær. Og naar vi i tro modtage Ord og aand i Jesu navn, Rigets frugt vi forud smage I det søde frelsersnavn!

R o r: Og naar vi osv.

3. Guds retfærdighed i naade Ser til os fra himlen ned, Og skjønt det er os en gaade, Smager hjertet dog Guds fred. Og naar Herrens himmelglæde Raabes ud med Mandens røst, Virkelig den er tilstede, Gjennemstrømmer os med lyst.

R o r: Og naar Herrens osv.

4. Blomstre op da skal Guds rige Midt

iblandt os dag for dag, Bære Mandens frugt
tillige, Til vor faders velbehag. Og naar vi
med ham forklares, Som os fødte her paany.
Skal Guds rige aabenbares, Synlig som han
jels i skj. **R o r:** Og naar vi osv.

N. F. Grundtvig.

Helgen her og helgen hisset.

103. Helgen her og helgen hisset Er vi i
Guds menighed, Derom haver os forvisjet
Han, som alle dybder ved! Helgensamfund af
Guds naade Er vi i hans kjærlighed; Her og
hist skal livet raade, Liv ved aanden dalet ned.
R o r: Helgensamfund osv.

2. Sammen bor vi i gudshaven, Her paa
jord kun som i telt! Snart vi løstes over
graven, Binger laaner os vor helt. Menig-
heden, Jesus danner, Talrig, renset ved hans
blod, Stammehis om korsets banner Drager
over Jordans flod.

R o r: Menigheden osv.

3. Mit utallige bebygger Aanaans Iyse
palmestad. End vi bor i Mizraims skjgger,
Naadens manna er vor mad. Til vi samles
efterhaanden Ret paa livets Iyse bang, Mødes
her og hist i aanden Daglig vi med Mose sang.
R o r: Til vi samles osv.

N. F. Grundtvig.

Med Jesus du maa.

104. Med Jesus du maa Paa livsveien gaa.
Om sønligheds faar Ved Manden du faar.

I hvile og stilhed Din styrke skal være; Som barnet hos moder, — Du :: trænger ei mere. ::

2. Og gaar du med ham, Saa tro uden bram, Da vinder du frem Til himmelens hjem, Deroppe, hvor jublen Ei ende skal tage, Hvor evig vi faar, Hvad vi :: stundom her smage. ::

3. Ranshænde du faar, Alt medens du gaar, En venneflokk med, Som Jesus gav fred, Om livet dit skinner Som lysset paa stagen Og drager paa slegten Mod :: evighedsdagen. ::

4. O, kunde jeg naa Til engang at faa Den himmeldragt skjøn, Som vandt mig Guds Søn, Da juble jeg vilde Blandt englenes vrimmel Med lovsangens tak i Guds :: salige himmel. ::

A. Mortensen.

Paa forsjets træ.

105. Paa forsjets træ min frelser hang. Enhv ord det var hans svanesang. Den tale klang saa underfuld; Hvert ord er dyrt som lutret guld.

2. Forlad dem, fader! først han had; Det ord besejrer hevn og had. Han vendte sig til moder sin: Se, kvinde, der er sønnen din!

3. Der saa han da Johannes staa. Se der, din moder! ligesaa. Dit milde sind i mig udøjs, O Jesus, for hver forsvarsløs!

4. I dag til Paradis vær med! Det ord

gab sorgfuld røver fred. Det toner som fra harpestring I angstens nød paa sotteseng.

5. I mørke alt blev hyllet ind; Dødsstygger slog omkring hans sind. Han stirred ind i helveds nat: Min Gud, hvi har du mig forladt!

6. For Jesu skyld, det ved nu jeg, Min Gud forlader aldrig mig. Jeg tørster! bad hans læber blaa. Profetens ord han tænkte paa.

7. Giv mig i dødens nød og stærk Fuldtrøstens drik af ordets bælk. Det er fuldbragt! Det seiersord har rystet himmel og jord.

8. Brat herlig aabnes himlens dør. Glad ind jeg, synder, træde tør. Spit raaber Jesus: I din haand Befaler, fader, jeg min aand!

9. O fadernavn og barneret, Min trøst til sidste aandedræt. Tak, herre, for din bitre ve, For roser syv af tornet træ!

Sigvald Stablan.

Farvel til hjemmet.

106. Farvel, mit legested, farvel! Jeg ud i verden gaar. Du muntre barndomstid farvel! Gud ved, hvad forestaar. Maaſte min vei blir sorgens sti, Og nøden hos mig gaar, Mens glæden fjernt gaar mig forbi, ∴ Saa jeg den aldrig naar. ∴

2. Maaſte vil Ihykkens sol opgaa Og smile

med bedrag. Tidt farlig frostnat følger paa
Den varme foraarssdag. Og at, som knop
paa vaarens kvist Min hjertekraft er spæd!
O kjære Herre Jesus Krist, :: Vær du min
kraft og fred. ::

3. Vær min ledsager god og mild I mod-
gangs tvil og nat; Skjærm mig mod Lyffens
fristerild, Har styrken mig forladt. Dit liv-
sens ord til vandrestab Jeg tager nu og gaar;
Og giv, at til jeg ser min grav, :: Min lid
til dig blot staar. :: C. J. Bohe.

Hos Jesus.

107. Hos Jesus jeg nu har frelse fundet;
Guds løfte fast er i ordet grundet, At Jesus
frelser mig som jeg er, :: At fuld af naade
han til mig ser. ::

2. Hvad skulde jeg da nu mer begjære?
I al min trængsel han nær vil være. I frel-
sesblodet fra korsets træ :: Al synd forsvandt,
jeg blev hvid som sne. ::

3. Ei under da, om jeg nu maa sjunge.
min frelser prise med livets tunge, Og juble,
stammende vistnok her, :: Til frelst, forklaret
jeg synger der. ::

4. Hvad jeg behøver, jeg faar hervede;
Og barneskaaret gir hjertet glæde. Naar jor-
dens jammer tilende er :: Mig engle bænker
hos Jesus nær. ::

5. Skjont øiet græder, min aand forrem-
mer At Herren barnet sit ikke glemmer. Gaar

end med suſt jeg min trængſelsgang, ∴ ∴ ∴
 hjertet klinger en pinſefang.

Oversat af A. Mortensen.

Adventsſang.

108. Jordens millioner ∴ elendighed Ven-
 ter ſin forſoner ∴ ſin herlighed. Himlens
 engletoner Lyder til os ned: ∴ ∴ Han kom-
 mer ∴ ∴ Med glæde, Ihs og fred.

2. Gimmeriges rige Nu er kommet nær,
 Nu maa mørket vige, Herrens dag det er;
 Nu kan ſjælen ſtige Til ſin fader kjær: ∴ ∴ Han
 kommer, ∴ ∴ Han midt iblandt os er.

3. End engang det Lyder Over jorden ud,
 Herrens folk ſig fryder Ved det himmelbud,
 Graven op det bryder Med ſin kraft fra Gud:
 ∴ ∴ Han kommer, ∴ ∴ Og fører hjem ſin brud.

Copyright.

M. Falk Gjertſen.

Om dagen ved mit arbeide.

109. Om dagen ved mit arbeide jeg tænke
 vil paa dig, Som bar al dagens hede og byrde
 ømt for mig, Som Iydig indtil døden, ja ind-
 til forſets død, Har løſt mit arme hjerte fra
 evig angſt og nød.

2. Og hvad der ellers vilde her mig
 gjøre tung og træt, Det gør din naade, Je-
 ſus, for mig ſaa freidig let: Thi kan jeg
 ſtedſe tænke, ved hvad jeg tar mig for: Jeg
 gjør det for min Jeſus, o da hvor let det gaar.

3. Han er den libets kilde klar, ſom ſluk-
 ker al min tørſt; Og trods al jordiff ømhed,

hans ømhed er dog størst. Hans kjærlighed ei sviger, som jo al anden kan, Hvor finder man hans lige? Hvo er en Gud, som han?

4. Hans godhed og barmhjertighed min vei omhegner her; Om for mit blif han stjules, dog fast hans løfte er. Hans trofskab er det ene, som opretholder mig, Naar verden, fjød og djævel begynder reise sig.

5. Jeg har et sikkert hvilested i Jesu dyre saar: Der har jeg jul i fasten og midt om vintren daar. Naar verden om mig larmer, Gud er min faste borg; Saa synger jeg om Jesus, som lindrer al min sorg.

Folkesang.

Stille, hvad ønsker du mer?

110. Høit fra det himmelske høie Venlig et blif paa dig ser. ∴ Saa du det smilende øie? Stille, hvad ønsker du mer?" ∴:

2. Om end et stormveir sig nærmer, Om dig end truer en hær, ∴: Frygt ei, Jehoba dig skjærmer, Stille, hvad ønsker du mer? ∴:

3. Græder du, han tæller taarer, Klager du, han er dig nær; ∴: Han læger alt hvad dig saarer, Stille, hvad ønsker du mer? ∴:

4. Bliber i mødige stunder Ofte dig længselen svær, ∴: Sødt du i døden henblunder, Stille, hvad ønsker du mer? ∴:

F. W. Krummacher.

Rom, du bedrøvede.

111. Rom du bedrøvede, søgende hjerte; Rom

til Guds throne, hvor kjærlighed bor; Kom med dit saarede find og din smerte: Himlen kan læge al kummer paa jord.

2. Trøst for bekymrede, Ihs for vildfarne, Gaab for hver angrende synder, som tror; Her taler trøsteren, kjærlig forklarende: Himlen kan læge al kummer paa jord.

3. Her har du livets brød; Ievende vande Sprudler fra kilder blandt hærskarers for; Kom til Guds hjerte og da skal du sande: Himlen kan læge al kummer paa jord.

Thomas Moore. Oversat af Gub. Anute Nelson.

De smaa.

112. Vi lærte saa tidligt, vi kunde forstaa, At Frelserens elsked og værged de smaa. De andre var strenge; men Jesus var snil, For Guds rige hører just saadanne til.

2. Disciplene tænkte paa storheden først: Hvem skulde i Guds rige regnes for størst? Da stillede Jesus et barn mellem dem: Kun saadanne smaa gaar til Guds rige frem.

3. Om nogen blandt os vilde nævnes som stor, Saa skulde han elste og tjene sin bror. Kun barnesind sammen med kjærlighedsfind Kan føre til livet i himlen os ind.

Copyright.

A. Steinhamar.

Nu kimer alle flokker.

113. Nu kimer alle flokker, Nu ringes julen ind, Og englesangen loffer Paa vore tunge find. Op, op nu, hver som græder, Og il til

kybber hen! Nu englesangen kvæder Om fred og jul igjen.

2. Nu gjennem høelen flinger Paany hvert ord, hver sang Om ham, som livet bringer Og læger hjertets trang. Nu mindes hver en synder Om frelsens glade bud. For synden bod han finder, Ved kybber græder ud.

3. End Inder englesangen Saa deilig over jord; Den trøstet har saa mangen, Som flemt i kummer bor. Fra kybbers straa sig breder Guds store kjærlighed; Hans faderhjerter græder For hver som fattes fred.

4. Mildt nu, mens mørket dækker Ud over is og sne, Han kjærlig hænder rækker Og læger syndens ve; Han hjerterne vil varme; Hos ham er ly og skjul. Kom, læg dig i hans arme; Saa faar dit hjerte jul.

M. G.

Guds menighed skal være.

114. Guds menighed skal være Med rette sangens folk. Guds børn vil altid bære En sang som hjertets tolf; De synger, hvor de vandre, I trængselskaar paa jord; Med sang de og hverandre Glad møder ved Guds bord.

2. De synger midt i farer Og selv i værste dyst. Ved sangen frelst fra snarer De flyr til Jesu bryst. Sin frelser glad de skue, Om ham de synges maa. Lad satan, verden true, Med sang de freidig gaa.

3. De synger i sin Lykke, De synger i sin nød; Om tyngste kors skal trykke, De synger; — selv i død! O hvilke svanefange Paa vei til Paradis: Fra dødens trængselsgange Med sang til Lammets pris!

Copyright.

Red T. S. Reimestad.

Jesu daab.

115. Johannes Døber vidste, At Jesus var Guds søn, Da han saa himlen briste & kraft af Herrens bøn. Og fra den brystne bue Til helten efter bad Kom faderens brevbue Med fredens oljebud.

2. Det blad var til os alle, Men nærmest til de smaa, Som græde, naar de falde, Og le, naar de opstaa. Til dem det bringer duen Red barnedaabens elv, Hvor engle holde huen Og Herren døber selv.

3. Da føles guddomskræfter At røre sig i Ier, Da længes de kun efter Hvad intet sier! O Gud ske lov for daaben & den enbaarnes favn! Nu staar os himlen aaben & Jesu Kristi navn!

N. F. Grundtvig.

Op et suk sig hæver.

116. Op et suk sig hæver Til min sjæleven; Og som duen svæver Det mod himmelen.

2. Gjennem ordet lyder Hyrdens røst saa skjøn: Barn, du skal ei græde; Jeg har hørt din bøn!

3. Skjules jeg i nøden, Er jeg dog din ven; Om en liden time Kommer jeg igjen.

4. Glad jeg vil mig give Ganske til dig hen! Ewigt du vil blive For mig bedste ven!

Jeg kysser dine hænder.

117. Jeg kysser dine hænder Med dybe naglegab, De som saa kjærlig vender Til binding alt mit tab; De hænder, som har skrevet Med blod og naglespids Mit hjerte frihedsbrevet, Min barnerets bevis.

2. De hænder, som saa bløde Går lindret syges nød, Og som i ørkenøde Saa rigt os rækker brød, — De hænder, som saa milde Betsigner vore smaa, — O at du, frelser, vilde, De skulde martres saa!

3. Naar hænder jeg udrafte Til den forbudne frugt, Du mod mig hænder rakte Og modtog selv min tugt. Min haand er skyldbestænket Med uret og med had, Din er til forset lænket I kjærlighedens bad.

4. Den frelse, Gud mig sender, Er kjøbt med dine saar. Paa begge dine hænder Mit navn nu tegnet staar. Din haand til forset bunden Dog løser synden al; For mig er frelse vunden I blodets draabefald.

5. Naar trætte vandrer nyder Sin hvile i dit hus Og du os brødet brænder Som før i Emmaus, Jeg kjender dig paa haanden. Som rækker mig min mad; Mit hjerte i mig brænder, Jeg blir saa taareglad.

Sigvald Stablan.

Gud give, Kjærligheden.

118. Gud give, Kjærligheden Hos os maa
 straaale ind Og varme op med glæden I Gud
 vort kolde sind! O venner lad os mindes,
 At Gud er Kjærlighed, At skal der noget vin-
 des, Saa maa den være med.

2. Hvad er vel det, som fremmer Det
 største, himlen vil? Den Kjærlighed, som
 glemmer Sig selv, at den er til. O venner,
 vi skal vide, Af naade er vi frelst; Og saa til
 værket stride, Saa vil det lykkes helst.

3. Thi lader os ei ene Med munden elske
 blot, Men hjertelig det mene, Da først vil
 det gaa godt. Da bæres os fra nøden Det
 glædens bæger fuldt: En sjæl er frelst fra
 døden Og mange synder skjult.

M. B. Landstad.

Livets kilde rinder.

119. Livets kilde rinder; Salig hver, den
 finder. Den er dyb men klar; Skjult, dog
 aabenbar.

2. Røveren i nøden Der fandt liv i døden.
 Ond som han jeg faar Liv, naar did jeg gaar.

3. Sng, jeg der mig bader; Den hver
 flæk borttager; Sjælens rensningsflod Er
 Immanuel's blod.

4. Golgatas livskilde! Underlig jeg vilde
 Selt til hjerterod Ræges i din flod.

5. Siden frelst mit hjerte Seierssangen
 lærte, Sjælen inderlig Stunder efter dig.

6. Om min Jesus sjunge Skal, skjønt
svag, min tunge, Om det haab du gav: Liv
trods død og grav.

7. Snart skal engles øre Frydes ved at
høre Mig i Herrens favn Nynne frelst hans
navn.

Copyright.

Betty Ehrenborg. Oversat af T. S. R.

Gaar du med?

120. Vi vandre hjem til himlens fryd; Gaar
du med, gaar du med? Med seierssang og
jubellid; Gaar du med, gaar du med? Hvor
millioner brødre der Alt frydes hos vor frel-
ser kjær, Mens vi endnu paa reisen er; Gaar
du med, gaar du med?

2. Vort maal det er Guds lam at se;
Gaar du med, gaar du med? Til Paradis
fra jordens ve; Gaar du med, gaar du med?
Der faar vi livsens krone skøn, Guds himme-
riges naadeløn, Did gaar vi nu med sang og
bøn; Gaar du med, gaar du med?

3. Kom, trætte og nedtrykte sjæl, Kom,
gaa med; kom, gaa med! Saa faar og du i
arven del; Gaar du med, gaar du med? Dig
venter Herrens aabne favn, Bag sorg og strid
en sikker havn; Kom nu, og tro i Jesu navn.
Kom og tro, kom og tro!

4. Og fri er veien til Guds stad; Gaar
du med, gaar du med? For jøde, hedning,
sorgfuld, glad; Gaar du med, gaar du med?
Men døbte sjæl, hør Herrens røst: Lad van-

tro fare, verdslig lyst, Guds fred vil bo udi dit bryst, Kom, gaa med, kom gaa med!

5. Guds frelser vei er tryk og god; Gaar du med, gaar du med? O at dit vel du ret forstod; Kom, gaa med, kom gaa med! For dig staar Jesus raabende: Kom, følg mig! Frygt ei forsets ve! Du skal min salighed faa se! Kom og se, kom og se!

6. O sig nu hver en syndens træl: Jeg vil gaa, jeg vil gaa! At søge frelse for min sjæl; Lad mig gaa, lad mig gaa! Farvel, o verden! nu jeg gaar Til Jesus og hans naade faar, Og livets krone snart jeg naar; Lad mig gaa, lad mig gaa!

Frelsens klippe.

121. Led mig hen til frelsens klippe, Paa mig selv jeg stoler ei. I dens kløfter kan jeg hvile; Der er rum for dig og mig!

R o r: Paa den klippe vil jeg bygge, Glad, frimodig, frelst og fri. Under den er ly og skygge, Der gaar stormen mig forbi.

2. Her paa denne faste klippe Er et sikkert tilflugtssted; Udenfor er mulm og mørke; — Der er stilhed, lys og fred.

3. Denne klippe er min frelse, Naadens strøm fra den udrandt; Der jeg drak af livets kilde, Der jeg fred med Herren fandt.

4. Jesus. du min frelser klippe, Jeg vil

synge til din pris, Til jeg engang i din himmel
Priser dig paa bedre vis.

Fra engelft.

Herre Jesus, tag mit hjerte.

122. Herre Jesus, tag mit hjerte, Fyld det med din Gelligaand. Lad ei veltyst eller smerte Mer det rive af din haand. Tag min vilje, Frelser kjære! Nu den er ei mere min; Vøi den til dit kors at bære, Saa den bliver et med din!

2. Vær mig bruge Naadens gaver; Hold mig i din naadepagt, Intet hos mig selv jeg haver; Har dog alt, har bryllupsdragt. Tag min tunge, tæm dens tale; Gjør den til din sandheds tolt, Saa den levende kan male Kristus deilig for mit folk.

3. Herre, tag du mine hænder, Vær dem lindre nød og savn; Bildsom sjæl sig atter vender Derved glad mod naadens favn. Mine fødder let skal løbe Dine ærinder paa jord; Hjælp mig, at hvert trin kan røbe, Hvem der i mit hjerte bor!

4. Tag min kjærlighed, og vis mig Livets feiersmagt paa jord. Snubler jeg paa veien, — reis mig Ved dit kjærlighedens ord. Tag mig helt, — du skal mig eie! Barneskaar hos dig jeg faar; For mig her paa smertens veie, Dmt dit faderhjerte slaar.

Omarb. ved L. S. Reimestad

Copyright.

Livsens kilde.

123. Kjender du den livsens kilde, Hvorfra naadens strøm udgaar? Om al verden øse vilde, Den ei tørres noget aar. Rundt til alle jordens egne Strømmer livets naadeflod; Vægende dens bande glide Fra Guds egen hjerterod.

2. Kommer, løb en hellig stemme I forjættelernes tid. Herren ei sit folk vil glemme: Hver, som tørster komme hid! Hvorfor nøler du saa længe? Os af dette kildebæld Vægedom, foruden penge, Livets drif for syge sjæl!

3. Syndetrætte vi os samle Om det livsens kildebæld. Kommer unge, kommer gamle! Styrkes skal hver mødig sjæl. Allerede dagen hælder; Derfor kommer, — kommer hid, Før os natten overbælder! Endnu er det naadens tid!

Copyright. Ved L. S. H. Efter Tinn.

En himmelsk længsel.

124. En himmelsk længsel er nedlagt I hver en kristens bryst; Den stilles ei af verdens pragt Og herlighed og lyst; Den finder kun i Gud sin fred Og i hans dyb af kjærlighed, Der kom fra oven ned.

2. Der er saa koldt og vildsomt her I denne tidens nat, Og farer truer fjern og nær, Og sjælen er saa mat; Som fuglen i sit nattely Den bugger sig og kvadrer sig Og venter morgengry.

3. O Herre Jesus, du, hvis blod Os
himmerig har kjøbt, Du hørde kjærlig, from
og god, Til hvem vi og er døbt, Gjør dine
børn i døden tro, Og led os hjem i fred og
ro, Hvor der er godt at bo.

I glans for Herrens throne.

125. I glans for Herrens throne staar Guds
store vidnefare, Hvo for sin Gud i døden
gaar, Skal herliggjort henfare; Martyrens
straalekroner ei Jeg løfter til mit øie, Mit
skjulte kors paa stille vei Ser Gud dog i det
høie.

2. O Herre, om i liv og død Jeg vidner
om dit rige, Det skal min tro i sorg og nød,
Min kjærlighed dig sige: Du veier mine sør-
ger smaa, Du ser, om fromt jeg lider, Du
ser den kamp, som ingen saa, Og om jeg
ærligt strider.

3. O Herre, blir mig kampen svar, Og
er min sorg ei liden, Om her slet ingen ven
jeg har, Vær du mig nær i striden; Ser
ingen sjæl min bitre ve, Men brænder hadets
lue, Din himmel lad mig aaben se, Din her-
lighed mig skuel

B. S. Ingemann.

Den fristnes kamp.

126. En fristen har et kjæmpemod Og kræf-
ter til at stride, Han feier verden, kjød og
blod Og satan selv tilside — Andbortes og
et kampens tog Han uophørlig finder; Men

142567

med sin Gud han drager ud Og altid overvinder.

2. Jeg forhen gif saa helt forsagt Og kunde intet lide, Til jeg fik lært at staa paa vagt Og jeg fik kraft at stride. Guds rustning vi os føre i, Saa saar vi ret isinde, Med hellig lyst, med mod i bryst At stride og at vinde.

3. Jeg lod mit egensindig sind Med fjødets lyst betage, Paa verdens fred jeg lagde vind Og søgte gode dage; Men jeg fik lært, hvad mig var kjært, At gribe an og binde, I Jesu navn at taale savn, Mig selv at overvinde.

4. Ja, falder det mig ind igjen Og vil mig lifligt smage, Jeg skal ved Jesu død det hen I øieblikket jage, Den søde lyst udi mit bryst Skal ingen hvile finde, Med Herrens aand i ledebaand Jeg skal den overvinde.

5. Vil verdens gode ord og had Mig skrække og forsøre, Mig smager ei dens lokkemad, Dens gift mig ei kan røre; Dens had og gunst er kun en dunst, Som daarer kan forblinde; Er Gud med mig, da er jeg rig, Og jeg skal overvinde.

6. Og speider sorte ørn mig nær For mig at fange, skrække, Min Frelser vil sin fhilling kjær Med almagts vinger dække, Er fienden snild og englemild, Guds Mand mig vel skal minde; Da ser jeg klart hans slangeart, Og jeg skal overvinde.

7. Vil Herren selv mig gribe an, Ulige kamp mig byde, Skjønt af mig selv jeg intet kan, Min høvding bør jeg lyde, Vad det og staa lidt længe paa, Naar jeg mig ret besinder, Min Jakobs strid sig ender blid, Gud selv jeg overvinder.

8. Menodiet er for mig sat, Nu vil jeg tappert stride, Men ingen fiende dag og nat Af nogen stilstand vide. Frisk, løs derpaa! Jeg ser dem staa, Som seierskranse binde! Og kranse, der er kampen værd, Det sagen er at vinde.

H. A. Brorson.

Jesu navn, mit hjertes lyst.

127. Jesu navn, mit hjertes lyst, Al min glæde, haab og trøst, Jesu navn skal løsnat være, Mens jeg kæmper til Guds ære, Strider troens gode strid.

2. Jeg i Jesu navn opstaar, Dermed til min gjerning gaar, Det gjør let al dagens møie, Visker taaren af mit øie Og gjør nattehvilen sød.

3. Aldrig blive kan til gavn, Hvad ei sker i Jesu navn, Men er det mit hjertes smykke, Da jeg har den største lykke, Nogen sjæl kan ønske sig.

4. Vad dit navn, o Frelser kjær, Kjendes klart i hjertet her, Vad mig vaage, bede, stride, Vad mig glædes, lad mig lide, Gaa herfra i Jesu navn.

Swor det er saligt.

128. Swor det er saligt, medens her vi vandre Som pilegrimme i et fremmed land, Endrægtelig faa samles med hverandre I broderfred og kjærligheden sand.

2. Swor det er saligt, naar med brødre kjære Vi tale sammen i fortrolighed, Og Herren siger: Fred med eder være! Og Mandens glæde giver hjertet fred.

3. Swor det er godt at vidne og bekjende, Saa hjertefløret drages stille bort, O da begynder hjerterne at brænde, Og frelste sjæles broderpagt er gjort.

4. Swor det er saligt, naar som et vi bede, Som et istemme Herrens lob og pris, Da nyde vi tilfælles og vor glæde Og favne perlen i bort paradís.

5. Swor det er godt, naar smaa vi alle ere, Og alle høie tanker jages bort, Naar ene ham vi gibe pris og ære, Som har for os opluffet himlens port.

6. Swor det er saligt, naar den samme længsel, Den samme tanke fylder alles bryst, En herlig stund, der fjerner al vor trængsel I fredens havn paa salighedens kyst.

7. O Jesus, du vor førstefødte broder. Gyd i os alle af din egen aand, At vi ei savne disse himmelgoder, Men vandre hjemad sammen haand i haand.

Tænk, naar engang.

129. Tænk, naar engang den taage er forbunden, Som her sig sænker over libet ned; Naar dagen evig klar er hist oprunden, Og Iys omstraalet hvert af mine fjed.

2. Tænk, naar engang er løst hver jordist gaade, Besvaret hvert „hvorfor“ jeg grundet paa, Men kunde ei med al min grublen raade; Tænk, naar jeg Herrens vei skal klart forstaa.

3. Tænk, naar engang hver hjertesorg er sluffet, Over vunde lægt og stillet hvert et savn, Over smertens taare bisset af, og suffet, Det dybe, kvalt i fjærlighedens savn.

4. Tænk, naar engang med utilbæffet øie Jeg ham skal se, hvem her jeg trodde paa; Tænk, naar jeg hist mit knæ skal for ham bøie, Naar jeg med tak skal for hans aashn staa.

5. Tænk, naar engang jeg uden synd skal leve, Over tanke ren, hver gjerning uden brøst, Naar aldrig jeg behøver mer at bæve For muligheden af en syndig Iyst.

6. Væf denne tanke, Jesus, i mit hjerte, Overgang mig veien tykkes lang og slem, Den sødt skal dæmpe hver en bitter smerte Og lokke smilet gennem taarer frem. U. Bergels.

Befiguelse af jordens tarv.

130. Befiguelse af jordens tarv, Befiguelse.

sen er fristnes arb; Velsignelsen af himlens Gud Er glæden i hans gjæstebud.

2. Velsignelsen, af Gud tilfagt, Var perlen i den gamle pagt; Med kvindens sæd, Guds eget ord, Velsignelsen slog rod paa jord!

3. Velsignelsen som dug og regn Nu falder i hver himmelegn, Guds-menigheden rigt tillagt Med kjærlighedens naadepagt.

4. Velsignelsen i Herrens stad Gjør daaben til et livsens bad, Gjør nadveren ved Herrens bord Til hjertets himmerig paa jord.

5. For Guds velsignelse opstig Taffigelse til himmerig! Velsignelsen da strømmer ned, I skybrud til Guds menighed!

N. F. Grundtvig.

Paa det jevne.

131. Paa det jevne! paa det jevne! — Ikke i det himmelblaa — Der har livet sat dig stævne, Der skal du din prøve staa! Alt, hvad herligt du kan nævne, Alt, hvad høit din sjæl kan naa, Skal hernelde paa det jevne Fast sin rod i livet slaa.

2. Komme ned — se det er tingen! Dale glad som fugl fra sky, Naar med sang den sænker vingen, — Ikke falde tungt som bly! — Stille gaa i hverdagsringen, Barnlig glad i kvæld og gry, Elske alle, hade ingen, Føle sig som født paany!

3. Af, den kunst er tung at lære, Dyrkes

kun af saare faa, Den uendelige svære, Den:
paa jorden fast at staa, Og dog himlen med
sig bære, Overalt i hjertets vraa. Den: sin
Frelser glad at ære I det store, i det smaa.

4. Paa det jebne, paa det jebne! Altid
i min sjæl det klang, Naar med fantasiens
ebne, Kjæft jeg mig fra jorden svang. Alt det
andet vil sig hevne, Er kun splid og under-
gang! Paa det jebne, paa det jebne! Det
er livets fejersfang! S. V. Raalund.

Stille, o min sjæl.

132. Stille, o min sjæl vær stille! Herren
trofast følger dig. Stille, selv naar det gaar
ilde; Da blir du din Frelser lig! Stille, stærk
var al hans færden, Stille, stærk var han i
død! Stille, bliv, som han, i 'verden, Saa
blir og din bortgang sød.

2. Stille, o min sjæl, vær stille, Om end
kjødet reiser sig! Stille! lad din Frelser milde
Lede dig paa livets vei. Stille gaar han ved
din side, Stille, midt i verdens larm, Stille,
du maa med ham lide; Tryk dig stilt til Her-
rens barm!

3. Stille, o min sjæl, vær stille! Stille
midt i tyngste nød! Stille under storme vilde!
Stille! du faar hvilen sød. Stille kun, mit
bange hjerte, Stille bryder dagen frem. Stille
endes al min smerte; Stille henter han dig
hjem! O. Paulson. Ved T. S. R.

I østen stiger solen op.

133. I østen stiger solen op, Den lægger guld paa sky, Gaar over hav og hjergetop, Gaar over land og bj.

2. Den kommer fra den sagre kyft, Hvor Paradiset laa, Den bringer lys og liv og lyst Til store og til smaa.

3. Den hilser os fra libets hjem, Hvor først Guds lys oprandt Med stjernen over Bethlehem, Som østens vise fandt.

4. Og med Guds sol udgaar fra øst En himmelsk glans paa jord, Et glimt fra Paradisets kyft, Hvor libets palme groer.

5. Og alle stjerner neier sig, Hvor østens sol gaar frem: Den synes dem hin stjerne lig, Som stod ved Bethlehem.

6. Du sjælens sol fra Bethlehem, Hav tak og lob og pris For libets glimt fra lysets hjem, Fra himlens Paradis.

W. S. Jngemann.

Jeg ser dig, søde lam.

134. Jeg ser dig, søde lam, at staa Paa Ziens hjergetop; Men af, den vei, du maatte gaa Saa tung, saa trang derop! O hørde, som paa dig var fast: Al verdens skam og last. Saa sank du i vor jammer ned Saa dybt, som ingen ved.

2. Ustyldig lam, saa ynkelig Du vilde ofres hen! Din kjærlighed har bundet dig Alt saa os løst igjen. Du led og sled bort

fængselsbaand Med naglet fod og haand. Du gif som løve af din grav; Vor død du plyndred af.

3. Hvor brimler nu omkring din stol En flok saa hvid som sne! Hvert øie glimrer som en sol, At det Guds Lam maa se. Det ord om lammets slaveri For os, for os at fri, Gjør midt blandt alle engles sang Endnu den stærkest klang.

4. Tolv gang tolv tusind har i favn Enhver sin harpe, spændt. I panden Guds og lammets navn, Gjør al den slægt bekjendt Det gaar som stærke vandes lyd, Naar de slaar an i fryd! Guds lam, som vandt os paradís, Dig lov og tak og pris!

5. Tak, Abba, at du var saa god Mod Adams faldne kjøn, Og os til frelse slagte lod Din den enbaarne Søn! Dig priser nu hvert aandedrag, Hvert hjertepik og slag! Ja, lam, for al den del, du led, Tak, tak i evighed!

H. A. Brorson.

Den kristnes vandring.

135. Naar ene jeg paa veien gaar, Da rinder tidt min graad; Jeg tænker: mon jeg Kanaan naar? Jeg ser ei vei, ei raad. Mit bange sind er ræd i strid, — Jeg er saa tidt forsagt Og tror: hvad nytter vel min flid, Staar ei paa bønnens vagt.

2. Men naar jeg smager landets frugt Og kjender, den er god, Da er det mig en

livets lugt, I dybest hjerterod. Her er ei hvile
nogen gang, Thi striden bliver svar; Hvor
det var godt, om snart med sang Hos Herren
endt den var!

3. O Kanaan, du skjøne land, O kunde
jeg dig naa; Mit hjerte staar i længsels brand,
O kunde jeg dig faa! Kun fort, min sjæl,
bliv ikke træt! Du hvilens land skal naa. Kun
fort, min sjæl, flenodiet Du foran her jo staa!
Olai Skullerud.

Guds naadefald.

136. Synder, for dit hjertes dør, Herren
staar og banker. Kjære sjæl, hans banken
hør! Tænk, hvor ilde du dog gjør, At du
borte banker! Synder, synder, synder hør,
Naar din Frelser banker!

2. Se, Guds dyre offerlam; Hør, hvor
kaldet lyder! Arme synder, løb til ham;
Frelse fra al synd og skam Han dig frit til-
byder. Synder, synder, kom igjen; Hør, hvor
Jesus kalder!

3. Kom til mig, o Jesus god! Åbn
selv mit hjerte; Mens mig i dit dyre blod.
Rægedommens klare flod, Fra al synd og
smerte. Jesus, Jesus, Jesus god, Bo du i
mit hjerte!
Joel Blomquist.

O, at jeg kunde.

137. O, at jeg kunde min Jesus prise, Som
jeg af hjertet dog saa gjerne vil, :: Fordi

han vilde sig naade vise At byde mig sit himmerige til. ∴:

2. Jeg gif i blinde, jeg laa i døden, Ja, mørkets fyrste holdt mig ganske fast; ∴: Da raabte jeg til min Gud i nøden: Han frelste mig, og syndens lænker brast. ∴:

3. Hav tak, o Jesus, for korsets smerte, For døden og for dine mange saar! ∴: Der fik jeg fred for mit arme hjerte, Og vinteren blev til en deilig vaar. ∴:

4. Op alle venner, istemmer sungen, Bort hjertes pris for ham, som har os løst! ∴: Vi gaar i trængsel og strid saa mangen, Men kun en liden stund — o hvilken trøst. ∴:

5. Snart er vi hjemme og staar for thronen, Hvad gjør det da, om solen har os brændt? ∴: Naar hytten falder, — saa saar vi kronen, Og al vor jammer er saa dermed endt. ∴:

6. Da skal vi skinne langt mer end solen, Og mer end stjernerne med al sin glans; ∴: Ja, hos vor Jesus saa plads paa stolen, Men dette overgaar dog al vor sans.

7. O tænk dog, venner, hvor helgensangen Vil bruse da som mange vandes lyd, ∴: Og engles jubel vil øge klangen, Naar glad vi mødes der i evig fryd. ∴:

8. Ja, dig alene ske evig ære, O Jesus, som os kjøbte med dit blod! ∴: Vor syndehyrde du maatte bære, Den haandskrift slette ud, os var imod. ∴: Prinsesse Eugenie.

Jeg gif saa mødig.

138. Jeg gif saa mødig og saa træet Og fandt ei hvilesteder; Min arme sjæl ei havde det, Som Ihs i mørket spreder; Mit hjerte havde ofte grædt Imellem verdens glæder.

2. Da, før jeg vidste ret deraf Livsordets frø var saæet, Og træet voksede op og gav Det I, ei før var naæet. Der har jeg sat min vandringsstav Og hjertefreden saæet.

3. Nu aabnes syner for min sans, Som salighed forjætter; Om forset straaler himlens glans Og stjernefulde nætter. Og paa min grav en deilig frans Guds straaleglans mig fletter.

4. Alt dette gjør den kristne tro, Der vokser op af ordet, Som Gud har givet magt at gro, Og hjertets ager jordet; Det sander hvert gudsbarnet jo, Som gaar til nadverbordet.

M. B. Landstad.

I tro og haab.

139. I tro og haab og kjærlighed Vi vandrer haand i haand; Og Jesu Kristi fodesjed, Beiledet af hans aand, Vi øiner Kanaans sagre vang, Som os forjættet er. Og derfor er vor pilgrimsgang Os bleven sød og kjær!

2. Lad være, at vi stundom maa Som gjennem ild og vand, Før vi med frydefang kan staa Og himlens Ihs land, — Vør foden derfor blive træet? Vør vi fortvibte? — Nei!

Af, kjære sjæl! dit haab kun sæt Til ham,
som viser vei!

3. O tænk, naar engang frem vi naar
Til Zions trygge borg, Og Jesus læger alle
saar Og stiller hver en sorg! O tænk, hvad
bliver glæden stor, Naar frelste der vi staa
Og ser tilbage paa den jord, Hvor pilgrims-
veien laa!

4. Af, kjære Frelser! Slip os ei Paa denne
pilgrimsgang! Du kjender, Herre, selv vor
vei, Du ved, at den er trang; Af, slip os ei,
men Ihs os frem Gjennem natten mørk, At
vi kan naa bort kjære hjem Bag denne ver-
dens ørk!

En liden stund.

140. En liden stund vi kun er her tilhuse,
Paa jorden snart er al vor vandring endt, Er
stormen stærk og modgangsbvinde fuse, Dog
Herren alt os kjærligen har sendt.

2. En liden stund vi vaager under striden
Og svigter ei, om kampen synes lang. Vi sæ-
den saar, forventende med tiden At samle ne-
gene med frydefang.

3. En liden stund sig vandringsmanden
læffer Ved filder, som ved veien sprudler
frem. De tørre læber livets strøm kun æfter,
Ei andensteds kan sjælen søge hen.

4. En liden stund, saa skal vor brudgom
komme, Med lampen tændt vi ham imøde
gaar. En liden stund, saa er vor trængsel

omme, Som Jesu brud vi da for thronen
staar. J. Crendson.

Kom, ven.

141. Kom, ven, og lad os dog til maalet ile;
Bliv ei forsagt, om forset trykker dig! Be-
tænk dog vel, du kaldet er til livet; Paa roser
gaar Guds barn paa jorden ei.

2. Det har hver kristensjæl paa jord er-
faret At kors og trængsel følger Kristi spor.
Det vidner hvert Guds barn i livet prøvet,
At uden kors vi snart af veien gaar.

3. Gud være lobet for hver sjæl, som fal-
des Ved trængsel at indgaa til himmerig. Er
veien trang, for fjød og blod besværkelig, Saa
bliver glæden ogsaa stor og rig.

4. I Jesu navn tilraabes mig: Velkom-
men Fra stormfuld færd til hvilens stille havn;
I Jesu navn skal aabnes helligdommen, Saa
ind jeg gaar til hvilen i Guds favn.

Forfærdes ei, du lille hob.

142. Forfærdes ei, du lille hob, Om fiender-
nes larm og raab Fra alle sider gjalde! De
jubler ved din undergang, — Men deres fryd
ei bliver lang; Thi lad ei modet falde.

2. Din sag er Guds: gaf i dit kald! Dig
trøstigt i hans haand befal, Og frygt saa ingen
fare. Han vækker fjæmper end paa jord, Som
Herrens folk og Herrens ord Skal mandig
stærk forsvare!

3. Grundfæstet er vort haab og vist, At fiendernes vold og list Dem selv i graven fører. Guds fiender skal gaa med skam; Med os er Gud, og vi med ham; Og seiren os tilhører.
Gustav Adolf.

Lær mig, o skov.

143. Lær mig, o skov, at visne glad Og tænke: trods det gule blad Et bedre foraar kommer, Da livets træ skal herlig staa Og sine dybe rødder slaa I evighedens sommer!

2. Lær mig, o lille træfugl, du, At svinge mig med freidig hu Til himlens Inse strandel! Mens alt er vinter her og is, Da skal et evigt paradis Mig hisset aabent stande.

3. Lær mig, du lette sommerfugl, At liv udvifles kan i skjul, Til det sig brat opsvinger! Mit støv, naar det hos orme bor, Skal vente da, i sorten jord, Paa gylde purpurvinger.

4. Lær mig, min Frelser, Jesus Krist, At smile, som du smiled hist I skn, høit over sorgen, — Da trindt det klang fra englekor: Langfredags bitterhed var stor, Men sød er paaskemorgen!
A. Dehlenschläger.

O, du min Immanuel.

144. O, du min Immanuel, Hvilken himmelglæde Har du gjort min arme sjæl Ved din purpurbæde! Fienden tænkte, den var fast, Men hans træste snare brast.

2. Jeg er i min faders skjød, Har i himlen hjemme; Der er ingen fryd og død Mere at fornemme. Arven faar jeg vist og sandt, Har den Helligaand til pant.

3. Gud ske lov for dag, der gaar, Og for den der kommer; Dermed har vi jubelaar, Og en evig sommer; Da det sidste morgenskjær Er, halleluja, os nær!

4. Op, min sjæl, til fryd og sang, Flyde glædestaare! Hver en puls giv takkeklang, Til jeg er paa baare! Dig, som for os kalten drak, Jesus, Jesus, evig tak! Ringo.

Du sangerflok.

145. Du sangerflok, o bliv ei træt! Du har en gerning stor: At synge Herrens tak og pris Med jubel over jord. O, bed dig ind i Jesu favn Og syng saa ud din fryd; Da skal du se, at enklest sang Vil faa en himmelsk lyd.

2. Vel tidt kan sky for solen staa, Du føler dig saa træt; Men ty til ham i bønnen kun, Og du blir lys og let. Væg alt dit eget bort, og tag Af naade kun imod; Og du skal se, du atter faar Fornyet kraft og mod.

3. Og huff, i hver en tungsom stund Der over himlens sky, Der synger Herrens frelste flok En lovsang evig ny. De synger med hver liden her, Som ret af hjertets trang Vil ofre Gud sin tak og pris Og synge ham sin sang.

4. Det synger med, det bruser ind, Det hele store kor, Hvergang med ydmygt barne-sind Hans navn blir nævnt paa jord. Et andet aar maasse du skal Saa staa for thronens fod Og synge blandt de frelstes tal, Selv frelst ved Jesu blod.

Hvidere end sne.

146. Han stod paa Labors hjergetop I Ihs, i stroaleskrud! Tre benner fulgte ham derop, og to kom ned fra Gud. Al verden se, Guds offerlam! O, knæl og tilbed ham! Til korsets død han gaar, dog se, Se — hvidere end sne!

2. Engang paa Zions hjergetop Skal staa i Ihs' dragt De, som gif korsets vei didop, Saa har vor Frelser sagt. Der blir et møde kan du tro. Der godt det er at bo, Hvor rensede vi Gud skal se, Tænk hvidere end sne!

3. O Gud, lad mig saa blive med, Saa se dig, som du er, I himlens Ihs og herlighed, Dig Jesus, Frelser kjær! Jeg knæler ved din fod i blod; O, to mig i dit blod Saa blir jeg ren, ja hvid som sne. Ja, hvidere end sne!
G. Aagaard.

Du som gaar ud.

147. Du, som gaar ud fra den levende Gud, Mandernes aand i det høie! Menneffens tjøn mod Guds enbaarne Søn Stridende staar dig for øie. Men for din naade, o bliv dog her! Natten er skummel, og den er her.

2. Tunger af ild og dog prædiken mild
 Gib dem, du salver og sender! Salighedsord
 i apostlernes spor Vandret til jorderigs ender,
 Saa ingen menneskefod har rørt Pletten, hvor
 ikke dets røst blev hørt!

3. Skin over bang som en morgen med
 sang, Morgen i Mai, naar det grønnes! Lif-
 ligheds magt gjøre søvnige vakt, Saa paa
 Guds naade der skjønnes! Tonerne dybe i
 gry og kvæld Røre selv hjertet saa haardt
 som fjeld!

4. Pintselig daab til Guds herligheds
 haab, Folketærd alle gjenføde! Tale og skrift
 om vor Frelser's bedrift Blomstre som roserne
 røde! Livstræet skjude af korsets rod! Smage
 lad alle, at Gud er god! J. Montgomery.

Den store læge nu er nær.

148. Den store læge nu er nær, Den med-
 nyktsfulde Jesus, Hans ord en hjertebalsam
 er. O, lytter dog til Jesus.

R o r: Deiligste tone, englesang, Deiligste
 navn paa jordebang, Deiligst kvad i
 verden klang: Jesus, Jesus, Jesus.

2. Al synd forlades alle dem, Som tror
 og følger Jesus, Saa gaf i fred mod himlen
 frem Og krone bær med Jesus!

3. Al ære være det Guds lam! Nu har
 jeg tro paa Jesus Og som min Frelser priser
 ham; Jeg elsker navnet Jesus.

4. Kom, brødre, hjælp mig; syng hans

pris! Lovsnger navnet Jesus! Kom søstre,
stemmer i, og vis, At J belfigner Jesus!

5. Og kommer børn, kom, liben, stor, Som
elster navnet Jesus! O følg hans naadefald
paa jord Og virk og lev for Jesus!

6. Naar til det bedre land vi saa Gaa
fare og se Jesus, Om kjærlighedens throne
maa Vi evigt love Jesus!

W. Gunter. Oversat af Andr. Hansen.

Jeg hørte Jesu frelserrøst.

149. Jeg hørte Jesu frelserrøst; Han sagde:
Kom til mig! :: Kom, læg dit hoved til mit
bryst; Læg ned al tvivl hos mig! ::

2. Jeg kom til Jesus som jeg var: Saa
hyg og sjælearm. :: Jeg fandt hos ham min
store fred, Blev glad og hjertevarm! ::

3. Jeg hørte atter Jesu røst; Han sagde:
kom og drif! :: Drif livsens vand; deri er
trøst! Og taareglad jeg gif! ::

4. Jeg kom til Jesus, liv jeg drak, Nu
tørster jeg ei mer. :: Forsmægtet jeg livskil-
den raf, Og himlen aabnet ser! ::

5. Mildt atter lød min Jesu røst. Jeg,
jeg er verdens lys! :: Se blot til mig i tyn-
ste dybt, Saa læges dødens gys! ::

6. Jeg kom til Jesus, og jeg fandt En
solmæt livsdag klar; :: Han døden for mig
overbandt, Og paastefang jeg har! ::

Horatius Bonar. Oversat af T. S. Reimestad.

Copyright.

Sig det alt til Herren.

150. **Hvilken** ven er dog vor Jesus **I** vor sorg og modløshed! **Hvilken** naade at faa lægge **Alt** i bøn for Herren ned! **O** hvad fred vi tidt har savnet, **Hvor** vi martredes og led, **Blot** fordi vi ikke lagde **Alt** i bøn for Herren ned.

2. **Prøves** vi og fristes ofte, **Møder** os besværighed: **Bort** forsagthed; **lad** os lægge **Alt** i bøn for Herren ned! **Hvilken** ven vil trofast dele **Slig** som han besværighed? **Jesus** fjender al vor svaghed, **Læg** i bøn det for ham ned!

3. **Er** vi svage og besværes, **Er** os jord et martersted, — **Frelseren** er end vor tilflugt: **Læg** i bøn det for ham ned! **Vil** dig venner troløs svigte — **Læg** det for din Herre ned! **I** sin favn han dig beskytter; **Der** du finder trøst og fred.

Horatius Bonar.

Bed kirkeaarets slutning.

151. **Lob** og tak vi Gud frembære, **Sluttet** er vort kirkeaar! **Trøstig** kan vor affted være: **Advent** kommer, mens det gaar! **Ordet** vil sin røst udsende, **Manden** vil sit orgel flaa, **Troens** alterlys vil brænde, **Indtil** jorden skal forgaa.

2. **Tak**, fordi du var tilstede, **Kirke**drot og kirkegjest. **Tak** for julebud og glæde, **Tak** for daab og alterfest! **Tak** og for **Dang**fredagsorgen! **Paasken** tog vor hjertebe; **Sim-**

melfart og Pinssemorgen Lod du os med glæde se!

3. Tak for kirkevei og hvile Og for bøn-
nens himmelgang, For de brudte syndens
pile Og for haabets salmesang! Tak, at du
lod hjertet saare Bed det skarpe ordets sverd!
Tak for hver en stanset taare Verdens trøst
er intet værd. C. J. Boye.

Jesus, jeg mit kors vil bære.

152. Jesus, jeg mit kors vil bære Slippe
alt og følge dig! Nøgen, fattig, uden ære,
Skal du blive alt for mig! Gjerne vil jeg
alting miste Hvad paa jord mig kjærest er,
Blot jeg eier til det sidste Dig og himlen, Je-
sus kjær.

2. Vil mig verden altid svige, Føre mig
paa vildsom vei, Du er trofast uden lige; Dine
løfter svigter ei. Herre, naar dit blif i naade
Lyser paa min vandringssti, Bliver mig til
evig baade Verdens had, forræderi.

3. Bort, al verdens gunst og glæde, Kom-
mer sorg, foragt og nød, Er til korsets gang
jeg rede; Livet har jeg i din død. O, med
sorg jeg kan ei saares, Naar jeg dig, o Jesus,
har; Med den fryd jeg mer ei daares, Som
alene jordisk var. James Montgomery.

Udrust dig, helt.

153. Udrust dig, helt fra Golgata! Løft
høit dit røde skjold! Thi synd og død, du ser
det, ja, Angriber mig med vold!

2. Løft høit dit glavind i din harm Mod dem, som trodser dig! Nedstyrt dem med en vældig arm Fra Iuset og fra mig!

3. Da skal jeg, sikker ved din håand, Ei frygte døden mer; Og glad da ser min frelste aand Paa sit nedbrudte Ier!

Johannes Ewald.

Salig ro at finde.

154. At, nu er mit arme hjerte Træt af verdens sorg og Iust. Stille, stille, lad mig hvile Ved min Frelser's varme bryst! Kun hos ham mit hjerte finder Trøst og fred for alle savn. Stille, stille, lad mig hvile I vor Herres Jesu navn!

2. At, jeg grunded sterkt og længe, Hvor jeg kunde hvile faa. At den fandtes kun hos Jesus, Kunde hjertet ei forstaa. Altid søgte jeg min hvile I min egen kamp og strid; Men forgjæves var min søgen, Skjønt jeg brugte al min flid.

3. Kun i Jesu bitre smerte, Kun i Jesu marterdød Var der salig ro at finde Og en evig hvile sød. O, naar I kn jeg fik paa dette, At for mig han led og stred, O, da fik mit arme hjerte Salig hvile, stille fred.

4. Stille, stille, lad mig hvile Hos min Jesus nu i fred! Intet da skal hjertet ængste; Han er min retfærdighed. Alle lovens krav forstumme; Han har nu fuldkommet alt.

Stille, stille, lad mig hvile! Han har af min skyld betalt.

5. O, min Jesus, lad mig hvile, Som Johannes ved dit bryst! Kjære lad mit trætte hjerte Finde der sin bedste trøst! Lad saa synd og satan true; Intet mig forstyrre kan; Thi jeg har til alle tider Dige trofast Frelsermand!

S. Utbø.

Ober alle jordens lande.

155. Ober alle jordens lande Kristi røst gaar frem med seir, Som en lyd af mange vande, Som et aandens pinseveir. Røsten fra den gode hyrde Nabner livsens kildevæld, Fjerner syndens tunge byrde, Frelser dødens arme træl.

2. „Kommer I, som lide ilde, Og I skulle finde ro“; Dette frelserord det milde Bækker hjerter til at tro; Og de kommer, ja, de ile, Jordens mange folkeslag, Hen til korsset, finde hvile, Se, det grøer ad evig dag.

3. Herlig Herrens frelsesplaner Fabner alle folk paa jord! Madagaskar, glad vi aner, Binder stammevis Guds ord. Snart skal Kinna's millioner, Som idag Santhalistan, Møde glad med korssets toner, Folk fra Zulu og Japan.

Ormarb. af L. S. Reimestad.

Der er bøn i alle lande.

156. Der er bøn i alle lande Om en dagning ober jord. Der gaar suk om verdens strande Efter Ihssets klare ord. Ja, hvor maa

bort hjerte bløde, Naar vi ser i verden ud:
Slægter gaar i sorg og brøde, Millioner uden
Gud.

2. Ja endnu mod sine grave Starer frem
i mørke gaa. Naar skal dog som Herrens
have Gele jorderige staa? Himlens Gud, vor
fader kjære, Tænd nu alle find i glød, Saa
din menighed kan bære Budskab ud til folk
i nød.

3. „Mere Ihs“ — saa sukket lyder Fra
hvert bryst i stille stund. Herlig dag, naar
Ihset bryder Over hele jorden rundt. Spred,
o Gud, de taager dunkle, Ved din kraft i Jesu
navn! Og lad ordets stjerne funkle, Led
dem til himlens havn!

Kristian Wendelborg.

De vekslende tider.

157. Naar den arme verdens tid forgaar,
Lever Kristus dog fra aar til aar, Og hvad
frngter vi, hvis han er vor S de vekslende
tider.

2. Kjære sjæl, naar kun du Kristus har,
Har du Herren selv til ven og far, Nok og
mer end nok, ja alt du har Trods de vekslende
tider.

2. Herrens domme over verden gaa, Syn-
dens trælle det dog ei forstaa, Vil ei med sin
frngt til Jesus gaa S de vekslende tider.

4. Men sin lille hjord han kjender end,

Dg med evig magt beskytter den; Maa han
 kjendes og af den igjen I de beklende tider.
 Lina Sandell.

Lær mig, Herre.

158. Lær mig, Herre, daglig længes Efter
 ordets søde saft, Fast ved dig bestandig hænge,
 Stedse hos dig søge kraft Til at lide, til at
 stride, Til at vandre livets vei, Aldrig trætte,
 aldrig kjedes, Ei til forset sige nei.

2. Jeg er svag og ofte glider, Naar jeg
 skal en prøve staa; Og taalmodig ei jeg lider,
 Alt, som her mig møde maa. Gjerne vilde
 jeg dog bære Trængslerne paa trange vei,
 Men jeg faar ei kraft at være, Stærk, om du
 ei styrker mig.

3. Jesus, lær mig ret at bede, Hjælp mig,
 synder, helt at tro! Hjælp mig mod mit kjød
 at stride, Giv min sjæl i kampen ro! Ved din
 naade lad mig kvæges, Naar min aand er
 træt og tung, Kampens dybe saar da læges,
 Og jeg bliver evig ung.

4. Lær mit hjerte stille være, Du taal-
 modige Guds lam! Daares ei af verdens ære,
 Billig bære haan og skam! Rig mig gjør, —
 du er min andel, — Rigere paa kraft end
 ord, Saa jeg vidner med min vandel Om, at
 du i hjertet bor.

Omarb. af L. S. Reimestad.

Lær end nogen ihukomme.

159. Lær end nogen ihukomme Hjertets søde

morgendrøm, Mindes, trods al verdens domme, Zion med en taarestrøm? Mægter nogen end at stemme Harpen dybt til orgelklang? Skulde, frelst fra dødens Klemme, Ei du kvæde Zions sang?

2. Jo, saalænge hjertet banker Kjærlig i en kristens barm, Rinder mellem himmeltanker Ober Zion taaren barm, Og saalænge for Guds throne Høres seraf-harpens klang, Skal i Kristi kirke tone Ober taarer Zions sang.

3. Samler eder tæt om hjerget, Alle Zions døtre smaa! Har end fienden fletten hærjet, Herrens hjerg de dog lod staa. Blev end sten paa sten ei levnet, Sjørnestenen laa dog fast, — Er uroftet og urebnet, Mod den alle vaaben brast.

4. Tryk paa ham vi kaste sorgen, Synden helt for os han bar. Spit om klippen og om borgen Synge vi med stemme klar, Under Herrens vingers skygge, I en gylden aftenstund. Under sang vi atter bygge Paa den gamle klippegrund. N. F. Grundtvig.

Større bliver tidens smerter.

160. Større bliver tidens smerter, Og dens sukke fler og fler; Tomme hænder, sngte hjerter, Nedbrudt mod om hjælpen ber. Hvo kan heri dog forglemme, Herrens ve og fattigdom? I hvert suk hør Herrens stemme: „Reis dig, skynd dig, op og kom!“

2. Menigheden, Herrens kirke, Føler kal-

det, hjælpe vil; Vakt af Gud til saadant virke,
 Vil den hnde haanden til. Udelt ham at
 tjene vies Haand og hjerte, begge to; Hvor
 paa hjælp der hønlig vies, Gaar den ud i
 Herrens tro.

3. Jesu ve og nød er alles; Underfuldt
 er alles hans. Underfuldt, hvor han paafal-
 des, Alares kjærlighedens sans. Lidelfernes
 sjæle-samfund Skuer undrende bort sind;
 Samlet Kristi legems forbund Reiser sig med
 blus paa kind.

4. Sine børn den samler, sender, Ud til
 alle folk paa jord, Hvor der venter tomme
 hænder, Enge hjerter, nedbrudt mod. Slig
 Guds menighed forkynder, Lægedom for hver
 især, Siger til hver ængstet synder: „Skynd
 dig, kjære, han er her!“

5. Menigheden sukker, beder: „Hjælp dog
 børnene og mig, At vi varsomt op dem leder,
 Fører, Herre, frem til dig Alle trængte, tvil-
 beklemte!“ Endnu ebner vi kun lidt; Sukker
 glade, tidt forstemte: „Dan bort hjerte ef-
 ter dit!“

Efter Gustav Jensen. Ved T. S. Reimestad.

En stund i dødens dale.

161. En stund i dødens dale Og tviblens
 skyggeland; En stund i himlens sale Og salig
 naadestand: Det mørkner og det lysner For
 sjælen slag i slag, Det larmer og det tystner,
 — Jeg gaar i Herrens lag.

2. En dag i Sinai fængsel Paa knæ i
bøn og bod; En dag med stille længsel I
graad ved forsets fod: I lysning og i skygge
Jeg daglig drager ud, I trængsel og i hvide
— Jeg vokser op hos Gud.

3. Et liv paa Nebo tinder Og i Gethse-
mane; Et liv mens solen rinder Vag kampens
suk og ve: Jeg løber og jeg falder, Jeg øiner
maalet hist, Det driver og det kalder: — Et
liv i Jesus Krist.

4. Et liv i Herrens naade, En evighed i
flor; En vækst af taarer saadde, Som evig.
evig gror: Det var det, jeg fik lære I Her-
rens frig tilsidst — Et liv til Herrens ære,
Et liv i Jesus Krist. S. A. Urseth.

Saa vide om lande.

162. Saa vide om lande, som sol mon gaa,
Ei menneskejæl er at finde, Som Herrens
naade ei ved at naa, Naar hjertet ham gjerne
vil finde.

2. Han ser hver en længsel i sjælens
grund, Som efter det evige higer; Han hører
hvert suk, som i nattens stund Fra dybet til
himmelen stiger.

3. Han tænder sit lys paa hver vildsom
vej, Hans stjerne for aanden oprinder. Den
straaler og blinker og stanser ei, Før hjertet sin
Frelsermand finder.

4. Og var du end skjult udi mørkest vrang,
Og kjendte dig ingen paa jorden; Og var du

blandt alle, som sorgfyldt gaa, Den aller
 elerdigste vorden, —

5. Ja, taarned sig synder som bjerg i sty,
 Og fortnede alt for dit øie, Og blev end hvert
 minde dig tungt som bly, Og saa du kun Iyn
 i det høie:

6. O, higer din sjæl op mod sandheds
 Gud, Og kalder paa ham du derinde, Han
 ved dog en vei for sit naadesbud, Din Frel-
 ser du nær dig skal finde.

7. Og finder du ham, du og finder alt,
 Hvad hjertet kan evig begjære. Da reiser
 sig flufs hvert et haab, som faldt, Og blegner
 saa bort aldrig mere. W. A. Bergs.

Gode hvrde.

163. Gode hvrde, ved dit hjerte Er saa trngt
 at gjemme sig! Udenfor er idel smerte, In-
 genting fornøier mig; Lad mig daglig hos
 dig være, Gjemme mig fra strid og larm;
 At dit hjerte mig kan lære Ret at elske, blive
 barm.

2. Jesus! i dit skjød at hvile, Ved dit
 varme frelserbryst, Der jeg trodser satans
 pile, Der jeg glemmer verdens lyst; Der jeg
 vaage vil og sove, Mandre freden i mit sind,
 Bede, synge, takke, love, Leve mig i himlen ind.

3. Uden dig jeg har kun smerte, Føler
 hunger, kulde, død, Ingen ro faar her mit
 hjerte, Uden dig, du livsens brød; Men i
 dine vennearme, Maa jeg der kun hvile blot,

Lad saa alt omkring mig larme, Jeg er barm
og hviler godt. C. A. Rustrøm.

Rolig, hjerte, slaa nu rolig.

164. Rolig, hjerte, slaa nu rolig! Hvorfor
bruser du, min sjæl? Ved du ei, din Frelser
trolig Veder alting til dit vel? Tvivler du
paa Jesu naade, Tror du ei hans kjærlighed?
Skal da hver en nød og vaade Røve dig din
hjerterfred?

2. Trøst dig, hjerte, vær frimodig! Thi
din sag den maa gaa godt. Frelseren, som
hang saa blodig, Troner nu i himlens slot.
Du er tegnet i hans hænder; Idelig du for
ham staar. Al din nød og trang han kjender.
Ser, hvor du nedbøiet gaar.

3. Vøi dig, hjerte, ja bliv bøiet Af Guds
store mistundhed; Derfor blev Guds Søn op-
løiet, For at skjænke dig sin fred! Endnu
er han din forbeder, Taler mægtigen din sag
Og ved trængsel dig bereder, Vøi dig: Jesu
hjælp modtag!

4. Glæd dig, hjerte, lad din glæde
Strømme ud i lob og pris, At han ogsaa
dig et sæde Sær beredt i paradis! Ikke han
forlader sine Sær i denne jammerdal, Naar
i strid og nød de trine Sjæm til himlens Inse
sal.

S. Mlenæfs.

Glad Moses, gudsmanden.

165. Glad Moses, gudsmanden, paa bjerget
opsteg, Hvor ham ventede Inse udsigter, For-

jættet af ham, der, om flippet end sveg, Selv dog aldrig i evighed svigter.

2. Han ansigt til ansigt frit talte med Gud, Som en mand her paa jord med sin næste; Og herlighedsglansen, fra Herren gif ud, Rundt om ham sig som lysfunter fæste.

3. Slig herlig han endte sin pilgrimsfærd Over toppen af Gileads høie, Og Kanaan her, skjønt han kom det saa nær, Han kun maalte med sunklende øie.

4. Lang ørken laa bag ham; og bredt for sit blif Saa han landet fra Jordan til havet: Mens korteste vei han til fædrene gif Paa en sti, som for engle er lavet.

Ved E. S. Reimestad.

D Jesus, Jesus, du er min.

166. D Jesus, Jesus, du er min, Det har jeg lært at tro. Og jeg vil altid være din, Kom du, og hos mig bo!

R o r: Jeg elsker dig, min sjæleven, Du elsker mig saa ømt igjen; Din fjærlighed jeg ved bestaar, Den bærer da, naar alt forgaar.

2. Nu endt er vinternatten streng, Som knuged tungt mit find; Nu lyder sang, nu blomstrer eng; Nu Jesus han er min!

R o r: Jeg fundet har min hjertero; Jeg Labors lys alt har i tro. O livets Gud, slip aldrig mig; Du ved, du ved, jeg elsker dig.

3. Lad verdens børn med al sin magt Gi

overliste mig! Lad jordens glans og guld og
 pragt Ei mere friste mig!

R o r: Tag mig i favn og læg mig tæt Til
 hjertet dit naar jeg er træt; Du elsker
 det, som ringe er, Du, Jesus, har en
 synder kjær!

4. Seg ved, jeg ved, din kjærlighed Mer
 stærk end døden er; Den sluffes ei i evighed,
 O Gud høilobet vær!

R o r: Seg hviler tryk ved Jesu bryst, Mit
 hjertes sol han er og lyst; Snart dæm-
 rer dag, da jeg som brud I herlighed
 skal skue Gud.

Copyright.

Theo. S. Reimestad.

Dyb af naade.

167. Dyb af naade inderlig, Er der endnu
 rum for mig? Har forladelse du mer? Seg
 den største synder er.

2. Jeg har staaet din Mand imod, Vandret
 borte langt fra dig, Trampet paa dit dyre
 blod; Er der endnu rum for mig?

3. Af, jeg er saa kold og død, Føler bare
 synd i mig! Faar jeg komme med min nød;
 Er der endnu rum hos dig?

4. Dyb af naade, underlig, Er der endnu
 rum for mig? Har min sjæl du endnu kjær?
 O, saa frels mig, som jeg er!

Charles Wesley.

Nu julens de salige toner.

168. Nu julens de salige toner Gjenlyder

ſaa himmeľſt paa jord Om ham, ſom er ſlæg-
tens forſoner, Guds evige kjærlighedsord.

2. Guds fredſtanter ſlægterne møder,
Øvergang naar det kimer til jul, Og kvæger
de hjerter, ſom bløder Af forger i lønlige
ſkjul.

3. Thi mørket, ſom jorderig dækker, Og
ſyndernes knugende nat Vil ſpredeſ, naar
troen udvækker Sin haand efter julehelgſ ſtat.

4. Nu Jeſus er fredſhrften blevet, Nu
Faderen ømt paa os ſer; Fra ſatan nu magten
er revet, — Af naade, blot naade det ſter.

5. O, maatte ſom børn vi dog blive Og
glade til Bethlehem gaa, Og hjertet til Jeſus
ſaa gibe, Som fattig i krybberum laa!

6. Da ſtjernen ſkal funkle og blinke Paa
veien i trængſelens land Og mildelig hjemad
os vinke Til himmelens ſalige ſtrand.

7. Naar ſorgen i ſjælen ſig ſænker Og
vandringen bliver ſaa trang, Paa julens fredſ-
budſkab vi tænker Og englenes herlige ſang.

8. O, varm os, ſaa kolde vi ere, At kjær-
lighedsluerne kan Met ildne vor aand, ſaa vi
bære Fredſbudſkabet viden om land.

A. Mortenſen.

Engang at ſaa luffe ſit øie.

169. Engang at ſaa luffe ſit øie, Naar dag-
værkets byrde er endt, At flytte til freden fra
møje, Fra ſtriden, ſom livet har ſendt.

2. Engang at ſaa ſaligen kjende Sig lut-

ret i hjerte og sind; Naar skamrødmene ikke skal brænde Som vidne om synd paa min sind.

3. Engang at faa vennehuld faane Min. Jesus, min Frelser, min Gud: Og salig i himlen faa haane Som Herrens udkaarede brud.

4. Engang at faa se Gud og leve I evige, herlige kaar Hvor himlene jublende bæbe, Naar englene harperne slaar.

5. Engang did at naa er min længsel, Mit herlige haab paa min gang, Min glæde i modgang og trængsel, Min livskamp, min kvægende sang.

A. Mortensen.

O, Jesus! dit navn er i nøden.

170. O Jesus! dit navn er i nøden Min klippe, mit grundfaste slot, Den sikreste modgift mod døden, At, vidste al verden det blot!

2. Dit navn er en salve som læger Min fattige, saarede sjæl, I kampen mit styrkende bæger Min tilflugt i ve og i vel.

3. O Jesus! dit navn i mit hjerte Lad straale som klarest krystal! Med det faar jeg glæde for smerte Og freden for uro og kval.

4. Med det tør jeg trøstigen bove At fare paa brusende sø, I det vil jeg baage og sove, I det vil jeg leve og dø.

Lina Sandell.

Hvi gemmer du støvet?

171. Hvi gemmer du støvet i kiste, Hvi rister

du nabnet i sten, Naar ikke i troen du vidste,
At vaagne skal slumrende ben?

2. Lad legemet kun sig udhvile Og fattes
med synet al sands, Det skal dog opvaagne og
smile, Skal skinne og stues i glans.

3. Saa fornet utallige gange Har fundet
sin død under muld, Opstod dog i bølgende
vange Og skinned i solen som guld.

4. Saa lagdes din Frelser i dvale, Men
ved du ei, hvor han er nu? Han throner i
himmerigs sale Og husker, ved støv hænger du.

5. Og glem ei, at hytten som hælder,
Som raver og synker i grus, Sin bryst vel
med rette undgjælder Men bygdes dog til et
Guds hus.

6. Naar under rødfarvede skyer Der stødes
i himlens basun, For gravfolket morgenen
græder, Sig reiser Guds faldne paulun.

7. Dybsaligste af alle dage, O muld, naar
af dig mylrer frem Guds billeder alle saa fage,
Gudsbørnene alle gaa hjem.

N. F. Grundtvig.

Pinsefang.

172. Nu venter din pilegrimsstare, Som er
i udlændinghedsland, Paa pinse med ild fra
det høie, Paa kjærligheds luende brand.

2. Vi kjender os tørre og tomme, Og suk-
ket opstiger i løn: O Selligaand, fyld vore
hjerter Og læg i dem brændende bøn!

3. O lær du os trolig at vandre Net ud-

mygt vor pilegrims gang, Til engang vi kunne
 istemme De saliges jublende sang!

A. Mortensen.

Et barn i dag er os givet.

173. Et barn i dag er os givet, En søn er
 født os idag, I ham er sandhed og livet, I
 ham vor Gud har behag, I ham opgaar for
 al jorden Den nye himmelens sol; At han
 vor broder er vorden Syng høit fra pol og
 til pol!

2. I verden høres der bulder, Og magt
 sig reiser mod magt, Men paa den spædeste
 skulder Er herredømmet dog lagt; Og himlens
 hellige høre Omkring ham jublende staa, Som
 var og er og skal være, Naar jord og himmel
 forgaa.

3. Han „raad og underlig“ kaldes, Sjæl,
 maa han raade for dig? Han kjender hjer-
 terne alle Og skuer lønligste vei. Han heder
 „kraft“, o vær stille, Om selv du intet for-
 maar, Men du ham skjænke din vilje, I ham
 al kraften du faar.

4. Som helt han kjæmped med ære, Rev
 os af fængselet ud, Nu „fredens fyrste“ vil
 høre Til palmestaden sin brud. I ham har
 evigheds fader Hos os villet tage In, At hist
 i guldene gader Vi jubel kan holde paanh.

Betty Ehrenborg.

Hvor deiligt det er at møde.

174. Hvor deiligt det er at møde, Naar ene

man vandrer frem, En broder- og søsterfare
 Paa veien til samme hjem! Det er som en
 kvægende luftning, Som Herren os sender ned,
 At styrke den trætte vandrer Paa veiens be-
 sværlighed.

2. Da banker hjertet; og blodet Saa
 varmt gjennom aaren gaar; Og hvad det vil
 sige at elske, Først da vi tilfulde forstaar;
 Thi da brænder kjærligheden, Ei smittet af
 jordist glød; Saa ren og saa sterk den luer
 Og kjender ei kulde og død.

3. Ei tungen mægter at male, Hvad dy-
 best i hjertet bor, Skjønt øiet forsøger at tale
 Lidt bedre maaste end ord; Og gjerne vi ræk-
 ker haanden, Og trykker saa varmt derved;
 Til brødre og søstre i aanden Vi ønske Guds
 naade og fred.

4. Og er saa for fuldt vort hjerte, Og kan
 vi ei tale ud, Da bærer vi frem i bønnen De
 kjære for naadens Gud, Og al velsignelsens
 fylde Vi beder saa gjerne ned Alt over det
 elskede hoved For tid og for evighed.

5. Der gives ei jordist flægtsskab, Ei blo-
 dets det sterke baand, Som saa binder hjerte
 til hjerte, Forener saa aand med aand, Som
 dette at have tilfælles En tro og en Frelser
 sjød Som barn af den samme fader Saa hvile
 i Jesu skjød.

6. Den lyst, som verden kan byde, Ei lof-
 fer den kristne mer; S al denne ydre glimmer
 Forsængelighed kun han ser; Men byd ham

et stille sambær Med en af Guds ringe smaa.
Se, det er de lifligste timer, Man kan her paa
jorden opnaa.

7. Og naar saa den sidste fiende Med ære
beseiret er, Da møder vi jo de kjære Som
frelstes i striden her; Der tales ei mer om
at skilles, Der hndes ei mere farvel, For evigt
vi vandrer tilsammen Ved livsens frit sprud-
lende væld. D. Hansen.

Guds pilegrimsfare.

175. Her vandrer en pilegrimsfare, Som
haster fra Babel ud, Hvis maal er hjemad
at fare Til himmelen hist hos Gud. Den
haster at komme til hvile Og glæden i englenes
kor, Vil flygte fra djævelens pile, Som saarer
Guds folk paa vor jord.

2. Og veien, som didhen fører, Gaar tidt
gjennem tornekrat, Og tusinde farer den mø-
der, Som pilegrimsstaben tar fat, — Naar
shnden i hjertet bruser, Og trængslerne om
ham flaa, Anfegtingens bande suser, Da fal-
der det tungt at gaa.

3. Men ingen bør derfor forsage, Om
veien er tung og trang; Snart svinder al jam-
mer og plage Og byttes med englenes sang.
Vor Frelser os trøster i nøden, Han læger de
blødende saar, Indtil vi indslumrer i døden
Og palmer i hænderne faar.

4. Saa drag da afsted, du kjære, Guds
hellige barneflok! Lad verden dig aldrig be-

snære, I Jesus er kjærlighed nok! O, se dog kun bort over floden, Der ligger en gylden stad! Se, der vil du snart sætte foden Og synge om lammet saa glad.

Juleaften, du er skjøn.

176. Juleaften, du er skjøn, Du kom til os med Guds Søn; For Guds stol hans engle tvæde Sødt om al den fryd og glæde, ∴ Du har bragt til jorderig! ∴:

2. Livets træ med lys i top Vokste i Guds have op; Adams børn dog længe sukke: Paradis for os er lukket, ∴: Død og dom er syndens sold. ∴:

3. Lysets træ med liv i løn Er oprundet med Guds Søn; Engle svæver i dets grene, Svæver sødt med stemmer rene, ∴: Vinker os til paradís. ∴:

4. Om det lys, som tændtes brat Med Guds Søn i julenat, Livets lys, som blidt skal brænde For de smaa til verdens ende, ∴: Vinder os vort juletræ! ∴:

5. Gud velsigne dem, der saa Kjærlig lede vil de smaa, Vise os, hvor lyset findes, Lære os med lyst at mindes ∴: Barnet sødt i Bethlehem! ∴:

6. Engle smaa, som paa Guds bud, Synger julen ind og ud, Synger sødt, hvad vi kun stammer, Dem til fryd, som os annammer ∴: I vor Herres Jesu navn! ∴:

N. F. Grundtvig.

Deilig er den himmel blaa.

177. Deilig er den himmel blaa, Lyft det er at se derpaa, Hvor de gyldne stjerner blinker, Hvor de smiler, hvor de vinker :: Os fra jorden op til sig! ::

2. Det var midt i julenat, Hvor en stjerne glimted mat; Men med et der blev at skue En saa klar paa himlens bue :: Som en liden stjernesol. ::

3. Naar den stjerne lys og blid sig lod se ved midnatstid, Var det sagn fra gamle dage, At en konge uden mage :: Skulde fødes paa vor jord. ::

4. Vise mænd fra Østerland Drog i verden ud paa stand For den konge at oplede, For den konge at tilbede, :: Som var født i samme stund. ::

5. De ham fandt i Davids hjem, De ham fandt i Bethlehem Uden spir og kongethrone; Der kun sad en fattig kone, :: Bugged barnet i sit skjød. ::

6. Stjernen ledte vise mænd Til vor Herre Kristus hen; Vi har og en ledestjerne, Og naar vi den følger gjerne, :: Kommer vi til Jesus Krist. ::

7. Denne stjerne lys og mild, Som kan aldrig lede vild, Er hans guddomsord det klare, Som han os lod aabenbare :: Til at lyse for vor fod. ::

Ararat med Klippetop.

178. Ararat med Klippetop Hvor den trygge ark flød op, Frelst af flodens dødsensbover, Redningsbjerg med regnbu over! Duen fløi der til og fra — Hvad er du mod Golgata!

2. Moria bjerg, hvor Abraham Gav sit eneste, sit lam, Greb til kniven, Løsted haanden, Ofred alt sin søn i aanden: Offeralter, Moria — Mer end du er Golgata!

3. Sinai med tordensky, Mulm og mørke, gnist og gny, Hvor Guds mand fik loben tolket, Stod imellem Gud og folket. Sinai, som skalb i gru — Hvad mod Golgata er du?

4. Gorebs bjerg med Klipperist, Hvor Elias naadens vist Mildt fornam i stille toner, Mandesus om synds forsoner, Skullede sit ansigt da — Goreb imod Golgata?

5. Labors bjerg i morgenglans Lyser høit med straalekrans. Der kan jord og himmel mødes, Sjeter falig gjennemglødes Af et stort halleluja — Hvad er du mod Golgata?

6. Rjæmpehøit i himmel ind Rager, Golgata, din tind, Rager, omend lavt for øie, Høit dog over alle høie. Thi paa dig som banner stod Korset med Guds Søn i blod!

Sigv. Skablan.

Syng, min sjæl.

179. Syng, min sjæl, om kjærlighed, Intet høiere jeg ved, Kjærlighed er førstegrøden,

Kjærlighed udslætter brøden, ∴: Kjærlighed er engles lyst. ∴:

2. Kjærlighed og dens attraa Tegnet er paa Herrens smaa, At man elsker ei med munden, Men i sandhed, og at grunden ∴: Er vor Herres kjærlighed. ∴:

3. Kjærlighed langmodig er, Ydmyg, mild imod enhver, Søger al ufred at dæmpe, Dømmer næstens fejl med lempe, ∴: Har paa andres bedste agt. ∴:

4. Ægte broderkjærlighed Kan ei være grum og vred, Selv naar nogen broder synder, Bittert find den aldrig ynder, ∴: Kun det samme taareblif. ∴:

5. Løgn og falskhed er en pest For den evig unge gjæst, Men alt ædelt, sandt, elskværdigt, Barmefindet, fromt og kjærligt, ∴: Er dens glæde, fryd og lyst. ∴:

6. Kjærligheden ægte, sand Beder for sin avindsmænd, Taaler alt af bitter fiende, Søger ved alt godt at vinde ∴: Hjertet blot for himmerig. ∴:

7. Brødre! Hvordan gaar det til? Er det dog som abespil Med vor kjærlighed igrunden. Blev ei ofte den befunden ∴: Allfor let paa sande vægt? ∴:

8. Himmelbue, flyv dog ned Til os med din kjærlighed, Tænd paany dog broderflammen, Væg du alle gnister sammen, ∴: Pust til live hver en glød! ∴:

Pilgrimsharpen.

Sang til juletræet.

180. Du grønne, glitrende træ, goddag! Velkommen, du, som vi ser saa gjerne Med julelys under hjemmets tag Og høit i toppen den blanke stjerne! Ja, den maa skinne, For den skal minde Os om vor Gud!

2. Den første jul, hist i Jødeland, Sin store stjerne vor Herre tændte; Den skalde vise vor jord, at han Den lille Jesus til verden sendte. I stjerneglansen Stod englekransen Om Bethlehem.

3. Om Jesusbarnet fortalte mor, Saa mangan aften vi sad herhjemme; Vi kan hans bud og hans milde ord, Vi ved, at aldrig vi dem maa glemme. Naar stjernen skinner, Om ham os minder Vort juletræ.

Johan Krohn.

Det er saa yndigt.

181. Det er saa yndigt, naar sol gaar ned, Naar nat fremruller og dagen ender, At kunne sidde i kjærlighed Om arnens ild mellem kjære benner, Med røster milde I kvelden vilde At tales ved.

2. Hvor det er yndigt at kunne tro, Vi har en ven, som har satan bundet, Som flaaet har over graven bro Og vei til paradishaven fundet, Saa engle lige Vi kan opstige Til himmerig.

3. Ja, det er yndigt at tænke paa, Naar stjernen tindrer paa himlens bue. At der vort

hjem vi engang skal faa, Skal Jesus ansigt til ansigt skue, Og at der inde Skal sorgen svinde Til evig tid.

4. Saa kom, vor Frelser, og vær vor gæst, Saa ofte, som her vi sidder sammen; Din aand den milde os lærer bedst, Med barnetro at istemme: Amen! Da skal med glæde Vi engang kvæde Halleluja!

Danst indremissionsbg.

Bekommen hellige julefest.

182. Bekommen! hellige julefest Med høit velsignede glade minder Om barnefongen vor høie gjæst, Der midt i natten som sol oprinder, Om hørder bange, Om englesange, Om Ihs, der tændtes i hytter trange, O Gud ske lov! O Gud ske lov!

2. O, jubelhøitid, velsignet vær! Sa, Gud ske lov, at vi nu kan mødes Med brødre, søstre og dig især, Som vil paany i vort hjerte fødes; Al naadens kilde Vor Frelser milde, Som brodernavnet os skjænke vilde, Halleluja! Halleluja!

3. O, vær velkommen, du Herre Krist, Til vore fattige syndehjertes, Og lad os føle det fast og vist, At lægedommen mod alle smerter Er nu tilstede For dem, som bede, For dem, herinde dig plads berede! O Gud ske lov! O Gud ske lov!

4. Men af, saa mange har intet hjem For dig, barnlille, vor juleglæde. Lad julestjer-

nen dog lære dem At skamme sig og for dig
at græde I dybe dale, At du kan tale Og sødt
for fattige sjæl afmale Dit naadens ord! Dit
naadens ord!

5. Velsign saa julen, du kjære Gud! Dit
rige komme med fred og glæde! Luf ind i
hjertet dit julebud, Saa vi maa føle, du er
tilstede! O, da med gammen Vi synger sam-
men: Nu ære være vor Gud! ja amen! Hal-
leluja! Halleluja! Hjemlandsfange.

Jeg er saa glad.

183. Jeg er saa glad hver julekveld; Thi
da blev Jesus sødt, Da lyfte stjernen som en
sol, Og engle sang saa sødt. Det lille barn
i Bethlehem Han var en konge stor, Som
kom fra himlens høie stol Ned til vor arme
jord.

2. Jeg er saa glad hver julekveld, Da
synger vi hans pris. Da aabner han for
alle smaa Sit søde paradys. Da tænder mo-
der alle lys, Saa ingen krog er mørk; Hun
figer, stjernen lyfte saa I hele verdens ørk.

3. Hun figer, at den lyser end Og slukkes
aldrig ud, Og hvis den skinner paa min vei,
Da kommer jeg til Gud. — Hun figer, at
de engle smaa De synger og idag Om fryd
og fred paa jorderig Og om Guds velbehag.

4. O, gid jeg kunde syng saa, Da blev
vist Jesus glad; Thi jeg jo ogsaa blev Guds
barn Engang i daabens bad. Jeg holder af

vor julekveld Og af den Herre Krist, Og at han elsker mig igjen, Det ved jeg ganske vist.
Marie Bergesen.

Jeg elsker dig, Gud Fader.

184. Jeg elsker dig, Gud Fader For du har elsket mig. Min brøde du forlader; Min taf jeg bringer dig. Jeg lægger mig til hvile. Mit hoved til dit bryst, Og engle til mig smile, Saa mørket selv blir lyst.

2. Her er saa lunt og stille, Betsignet godt og trygt; Du siger: Sov min lille, Sov uden gran af frygt! Og barnet luffer øiet, Mens engelen igjen Saa straalende fornøiet Ser paa sin lille ven.

3. Hav taf, du kjære Fader, Som passer sig din skat, At ingen ting mig skader Selv i den mørke nat. En morgen jeg dig bringer Min taf i paradís. Da tænker jeg den klinger Paa meget bedre vis! G. Aagaard.

Glade jul, hellige jul!

185. Glade jul, hellige jul! Engle daler ned i skjul! Hid de flyver med paradísgrønt, Hvor de fer, hvad for Gud er skjønt, ∴: Lønligt iblandt os de gaar. ∴:

2. Julefryd, evige fryd, Sangen fuld af himmelsk lyd! Det er engle, som hyrderne saa, Dengang Herren i frybber laa, ∴: Ewig er englenes sang. ∴:

3. Fred paa jord, fryd paa jord; Jesusbarnet blandt os bor. Engle synger om bar-

net saa smukt, Han har himmerigs døer opluft,
 .,: Salig er englenes sang. .,:

4. Salig fred, himmelff fred Løner jule-
 nat herved; Engle bringer til store og smaa
 Bud om ham, som i frybden laa, .,: Fryd dig,
 hver sjæl, han har frelst. .,:

B. S. Jngemann.

Søde lyst, salige lyst!

186. Søde lyst, salige lyst! Hvile som barn
 ved Guds faderbryst, Føle sig tryk i hans fa-
 derfavn, Tale ham til med fadernavn, .,: Se
 ham i øinene ind! .,:

2. Søde fryd, salige fryd! Ræddes ikke
 for fiendens spyd! Faderen skjærmer nok
 barnet sit, Jesus bruden ved hvert et skridt
 .,: Side om side nu gaar. .,:

3. Glade haab, salige haab! Døbt at være
 med Vandens daab, Gie det sikre og faste pant,
 At, hvad jeg venter, det er ei tant: .,: Jeg
 gaar i himmelen ind! .,:

4. Store dag, salige dag, Da jeg heiser
 mit seiersflag, Raster mit anker i Zions havn,
 Hviler fra fare og strid og savn .,: Gist under
 livstræet tryk! .,: S. S. Jensen.

Uforsagt, staa paa vagt!

187. Uforsagt, staa paa vagt! Jesus haver
 det alt fuldbragt, Han har bundet det store
 slag, Satan bundet til dommedag, .,: Abnet
 os himmerigs port. .,:

2. Uforsagt, staa paa vagt! Jesus haver

det alt fuldbragt, Snart han kommer at hente sin brud, Fra det fremmede land til sin Gud, :: Gjem til sin himmelske fred. ::

3. Uforsagt, staa paa vagt! Jesus haver det alt fuldbragt. Har du olje blot i dit kar, Brænder din lampe kun Iys og klar, :: Kan du ham møde med fryd? ::

4. Uforsagt, staa paa vagt! Jesus haver det alt fuldbragt. Aldrig han sældes med magt eller list, Bier han længe, han kommer dog vist, :: Glæder dig saa desto mer. ::

5. Uforsagt, staa paa vagt! Jesus haver det alt fuldbragt. Han kan dig trøste i al din ve, Nær han er dig, skjönt ei du kan se :: Sam, din trofaste ven. :: Agerbef.

Kloffen slaar, tiden gaar.

188. Kloffen slaar, tiden gaar, Troen paa ordet sin prøve staar; Er det faldet i hjertemuldb, Oberstaar det vel vinterfuld, :: Værer sin evighedsfrugt. ::

2. Kloffen slaar, tiden gaar, Gaabet Guds børn dog feil ei slaar. Det har vinger af engleart, Flyver til himlen med bønnens fart, :: Kommer tilbage med svar. ::

3. Kloffen slaar, tiden gaar, Kjærligheden ei tæller aar; Den kan gjøre det gamle ungt, Gjøre det let, som synes tungt, :: Gjøre af vand glædes vin! ::

4. Kloffen slaar, tiden gaar, Gne Guds naade uroffet staar; Den os fører saa trygge-

lig frem, Bygger os huse og her et hjem,
 :, Fyldt med den seirende fred. :,

5. Klokkerne slaar, tiden gaar; Aldrig ud-
 rinder evigheds aar; Aldrig afblomstrer Guds
 paradis; Aldrig forstummer hans naades
 pris. :, Amen, halleluja, tak! :,

J. E. Brandt.

Jesu smaa.

189. Her kommer, Jesus, dine smaa Til dig
 i Bethlehem at gaa; Oplys enhver i sjæl og
 sind, At finde veien til dig ind.

2. Vi løber dig med sang imod Og kys-
 ser støvet for din fod. O, salig stund, o, klare
 nat, Da du blev født vor sjælestat!

3. O, drag os smaa dog til dig hen, Vor
 kjære, fromme sjæleven, At hver af os saa in-
 derlig I troen maa omfavne dig!

G. A. Brorson.

Kind op, vor julefest.

190. Kind op vor julefest, paany Til alle
 hjerters trøst! Lad gennem nattens mørke
 gry Guds lyse dag i øst. Et lidet barn, i
 krybbe lagt, Født i den dunkle vraa, Har liv
 og himmelsk glæde bragt Til store og til smaa.

2. Han tager mod hver fattig sjæl, Som
 længes efter fred. Kom bange hjerte, il og
 knæl Ved Jesu krybbe ned. Han bringer os
 en deilig dag Med bod for synd og nød; Han
 skjænter os Guds velbehag Og trøst i liv og
 død.

3. O Frelser, lad din kjærlighed Med Ihs
sets glans gaa frem! Fyld os med salig jule-
fred, Du sol fra Bethlehem! O, tag nu mod
hver fattig sjæl, Som længes efter fred. Kom,
bange hjerte, skynd dig, knæl Ved Jesu knæbe-
ned!

Efter L. B.

Jeg ved et navn.

191. Jeg ved et navn paa livets færd Med
Ihs og fred i sig, Og mer end jord og himmel
værd Er dette navn for mig. Det klinger
som en skjøn musik, En liflig himmelsk lyd,
Det gjør mig glad, det gjør mig rig, Det væk-
ker salig fryd.

2. Og Jesus, Jesus er det navn, Som er
saa dyrt for mig, Det er den fred, den stille
havn, Paa hvile, o, saa rig. Thi se, det taler
om en ven, Som evigt huld og god For mig
har aabnet himmelen Og kjøbt mig med sit
blod.

3. Det læger hurtig sjælens saar, Det
tørre taaren bort, Det hvister om en evig
vaar Hos Jesus, o, hvor stort! Og dette store
dyre navn Ser kan ei fattes ret, Men hist i
Jesu frelserskabn Vi skulle kunne det.

4. Det taler om en faderskabn, Som for
mig aaben staar, Det taler om en fredens
havn, Hvor snart jeg hvile faar. Det taler
om en naade stor, Som ei sin lige har, Det
taler om en fred paa jord, Hvor før kun ufred
var

Lina Sandell. Ved L. S. R.

Tag mig, o Jesus.

192. Tag mig, o Jesus, som jeg er Med
mine synders store hær! Aftvæt dem med
dit dyre blod, Og lad mig hvile ved din fod!

2. Det giver fred og liv og lyst, Naar
du mig løfter til dit bryst Og taler gennem
syndens nat: Min ven, nu er din synd for-
ladt.

3. Vær mig at blive som du var, Da yd-
myg her dit kors du bar! Giv samme sinde-
lag i mig, Som ogsaa, Frelser, var i dig!

4. Lad mig faa se dig som du er Blandt
dine dyrefjæbtes hær; Lad dine engle bære
mig O, milde Jesus, hjem til dig.

Fryd dig og syng.

193. Fryd dig og syng om fred paa jord!
Thi se, din konge kom! Som barn i krybben
ligger han, Guds egen Søn, vor Frelsermand,
:: Sang fylder himlens rum, :: Sang fyl-
der, fylder himlens rum.

2. Fryd dig og syng om fred paa jord,
Om fred i Jesus Krist! Thi nu forkynder
englekor: Din Frelser kommen er til jord,
:: Stor fryd der blir forbist :: Stor fryd,
fryd der blir forbist.

3. Nu frydesang i barnekor Indvier glæ-
dens dag: Nu Herrens naade stærk og stor
Med fred skal hvile paa vor jord :: Og Her-
rens velbehag, :: Og Herrens, Herrens vel-
behag.

Ved T. S. Reimestad.

Det kimer nu til julefest.

194. Det kimer nu til julefest, Det kimer for den høie gjæst, Som steg til lave hytte ned Med nytaarsgaver: fryd og fred.

2. O, kommer med til Davids by, Hvor engle kvæder over sky; O, følger med paa mar-ken ud, Hvor hyrder hører nyt fra Gud!

3. I Bethlehem er Kristus fød, Vor frelsermand fra synd og død! Nu kom den store løvsalsfest! Nu blev Jehova hyttens gjæst!

4. I klude svøbt, i krybben lagt Er han, som giver lys til dragt! O, ton fra himmel, ton fra jord Halleluja i fulde kor!

5. Velan, min sjæl, saa vær nu glad Og hold din jul i Davids stad! Ja, pris din Gud i allen stund Med liflig sang af hjer- tens grund!

6. Kom, Jesus, vær vor hyttes gjæst, Hold selv i os din julefest! Da skal med Davids har- pens klang Dig takke høit vor nytaarsfang.
Martin Luther, ved Grundtvig.

I Bethlehem.

195. I Bethlehem paa krybbens straa Et lidet, fattigt barn man saa. Det var i Davids barndomshjem, Den kvist af Isais stub skjød frem.

2. O Bethlehem! du har mig lært, Hvad for mig tykkes saa svært: Kun med et barn- ligt, ydmygt sind Seg kommer i Guds rige ind.

3. Paa Golgata et kors der stod, Det var

faa rødt af Jesu blod, Der hængte han, Guds offerlam, Som bar al verdens synd og skam.

4. Thi kors og død det var den løn, Som Israel gav Davids Søn. „Korsfæst, korsfæst!“ med dette raab De dømt deres fædres haab.

5. O Golgata! til dig jeg gaar, Naar trængsels bølger om mig slaar. I Jesu dyre-bare blod Jeg henter atter kraft og mod.

6. Din krybbe derfor er min lyst, Dit kors, det er min bedste trøst; Jeg synger høit: hal-leluja Fra Bethlehem til Golgata!

Sangeren.

Lovet være Gud.

196. Lovet være Gud For sit julebud! Himlens konge er vor broder vorden, ∴ Engle blandt os bor, Synger med i kor, Lystes ved at færdes her paa jorden. ∴

2. Hvilken salig fest, Da den høie gjæst Kom herved og bar al verdens smerte. ∴ Hvilken fryd i løn, Da en kvinde skjøn Trykked Jesusbarnet til sit hjerte. ∴

3. Fattige og smaa, Ene dog forstaa Nu-lens klang og føle kan dens glæder, ∴ Kun i ydmygt sind Tonen trænger ind, Ordet: Frelseren er født for eder! ∴

4. Hører land og by, Hold dog jul paany, Ei paa gammel hedensk vis og maade! ∴ Frelserens besøg Er ei tant og spøg, Tag dog ei forgjæves Herrens naade. ∴

5. Kommer, brødre, hid, Lad vor juletid
 Ret indvies til vor Frelsers ære! :: Lad vor
 bøn og sang Faa den rette klang, Herre! lad
 vor jul velsignet være! ::

Pilgrimsharpen.

Er det øde og mørkt?

197. Er det øde og mørkt og koldt I dit hjer-
 tes hus, Gaar du fredløs og søger trøst Her i
 jordens grus, Da er Jesus ei med sit lys Op-
 rundet i dit hjerte; :: Thi hvor han faar lyse,
 blir der Fred og ro for smerte. ::

2. Fattes noget — du ved ei hvad —
 Fly til Jesus blot! Om du end ei forstaar
 dig selv, Han forstaar dig godt. Gaver deler
 han kjærlig ud, Selv er han bedste gave;
 :: Har i ham vi fred og liv, da Salighed vi
 have. ::

3. Tænk, hvor trofast han elsker dig,
 Hør, han banker paa! Skal han ikke, din
 bedste ven, Slippe ind nu faa? Skal han
 længer derude staa? Skal han ei faa dit
 hjerte! :: Vil du ham faa ilde lønne For
 hans store smerte?“ ::

4. O, vaagn op, vaagn og tag imod, Liv
 han byder dig: Liv og naade og salig fred I
 sit himmerig! Han har frelse for dig og mig,
 Na mer end nok for alle! :: Tro hans kjær-
 lighed og lad dig I hans arme falde! ::

Lina Sandell. Ved T. S. A.

Run et skridt.

198. Run et skridt, kun et skridt, du som tvivlende staar, Og som ved, at det ikke bær hjem: Det vil vinde dig vei, det vil aabne dig aar Fjeldt af fred, faar det føre dig frem. Run et skridt ober grænsen fra verden til Gud, Har du mod, har du mod til at ta det helt ud — Et skridt ifra verden til Gud?

2. Run et ord, kun et ord, fra det fremmede land Baaret hjem til den ventende far: Det vil lette dit sind, det vil løfte din stand, Det vil fjerne det tyngste, du bær. Run et ord i din angst og din nød op til Gud, Kan du tro, kan du tro, det vil redde dig ud — Et ord ifra dig til din Gud?

3. Run et blif, kun et blif ifra smerternes sted, Der hvor Herren af kjærlighed dør: Det vil sone din synd, det vil gibe dig fred, Som du aldrig fik eie den før. Run et blif til din fattige sjæl ifra ham, Dette blif, som slog ned i din nød og din skam, O, saa du det blif ifra ham?

Copyright.

G. A. Urseth.

Natten.

199. Nu nattens tause stygger sig sænker ned Og breder over jorden sin stille fred; Og verdens strid og tummel er stilnet hen, Og trable, trætte hjerter faar ro igjen.

2. Og gennem natten tindrer en stjernehær, En hilsen fra det fjerne til jord de

5. Kommer, brødre, hid, Lad vor juletid
 Ret indvies til vor Frelfers ære! :: Lad vor
 bøn og sang Faa den rette Klang, Herre! lad
 vor jul velsignet bære! ::

Pilgrimsharpen.

Er det øde og mørkt?

197. Er det øde og mørkt og koldt I dit hjer-
 tes hus, Gaar du fredløs og søger trøst Her i
 jordens grus, Da er Jesus ei med sit lys Op-
 rundet i dit hjerte; :: Thi hvor han faar lys,
 blir der Fred og ro for smerte. ::

2. Fattes noget — du ved ei hvad —
 Fly til Jesus blot! Om du end ei forstaar
 dig selv, Han forstaar dig godt. Gaver deler
 han kjærlig ud, Selv er han bedste gave;
 :: Har i ham vi fred og liv, da Salighed vi
 have. ::

3. Tænk, hvor trofast han elsker dig,
 Hør, han banker paa! Skal han ikke, din
 bedste ven, Slippe ind nu faa? Skal han
 længer derude staa? Skal han ei faa dit
 hjerte! :: Vil du ham faa ilde lønne For
 hans store smerte?" ::

4. O, vaagn op, vaagn og tag imod, Liv
 han byder dig: Liv og naade og salig fred I
 sit himmerig! Han har frelse for dig og mig,
 Na mer end nok for alle! :: Tro hans kjær-
 lighed og lad dig I hans arme falde! ::

Lina Sandell. Ved L. S. H.

Kun et Skridt.

198. Kun et skridt, kun et skridt, du som tvivlende staar, Og som ved, at det ikke bær hjem: Det vil vinde dig vei, det vil aabne dig aar Gjaldt af fred, faar det føre dig frem. Kun et skridt over grænsen fra verden til Gud, Har du mod, har du mod til at ta det helt ud — Et skridt ifra verden til Gud?

2. Kun et ord, kun et ord, fra det fremmede land Vaaret hjem til den ventende far: Det vil lette dit sind, det vil løfte din stand, Det vil fjerne det thyngste, du bær. Kun et ord i din angst og din nød op til Gud, Kan du tro, kan du tro, det vil redde dig ud — Et ord ifra dig til din Gud?

3. Kun et blif, kun et blif ifra smerternes sted, Der hvor Herren af Kjærlighed dør: Det vil sone din synd, det vil give dig fred, Som du aldrig fik eie den før. Kun et blif til din fattige sjæl ifra ham, Dette blif, som slog ned i din nød og din skam, O, saa du det blif ifra ham?

Copyright.

G. A. Urseth.

Natten.

199. Nu nattens tause skygger sig sænker ned Og breder over jorden sin stille fred; Og verdens strid og tummel er stilnet hen, Og trable, trætte hjerter faar ro igjen.

2. Og gjennem natten tindrer en stjernehær, En hilsen fra det fjerne til jord de

bær. Som sagte englestemmer de hviffer ømt
Om alt, hvad stort og herligt min sjæl har
brømt.

3. Og natten bringer balsam for dagens
saar, Naar som en kjærlig moder hun hos
mig staar. Mit taarevædte ansigt hun tar i
favn Og smiler blidt og kalder mig ømt ved
navn.

4. Saa løfter natten mig fra sin egen
barm Og lægger mig saa blødt i en større arm
Der hviler jeg saa rolig, og alt er tyst, I fred
jeg sovner ind ved Guds faderbryst.

Copyright.

M. Falk Gjertsen.

Guds fred med alle.

200. Guds fred med alle — i hvilens favn
Og livets færdsel — i Jesu navn! Guds
fred! mens stjernen er sat i sky, Guds fred!
naar solen gaar frem paany; Guds fred! hvor
sorgen er sjælen næst, Guds fred! hvor glæden
er hjertets gjæst. Saa vide himlen tar jord i
favn. Guds fred med alle i Jesu navn!

2. Guds fred med alle trindt om paa jord
I kirkesale og tempelfor! Guds fred i ordet
fra prestens mund! Guds fred i sangen af
hjertets grund! Guds fred i bønner, og naa-
dens dug For sjælevide og hjertesuf! Stem
i paa veien, hver menighed Med kristenheden;
Guds fred, Guds fred!

3. Guds fred paa bildene sti og vei! Guds
paa, at Herren dig glemmer ei. Og er du

mødig og er du træet, Guds fred gjør veien
 saa kort og let. Og om du længes og trænges
 her, Guds fred skal bringe dig maalet nær!
 Se, hyrden samler de spredte faar; Paa ham
 du lide, ihvor du gaar.

Copyright.

A. Tholuck.

Guds engles sange.

201. Guds engles sange Var barnets vagt
 I krybben trange, Paa klude lagt. De engle
 blide Er barnet nær Ved aftentide Og morgen-
 skjær, Ved aftentide Og morgenskjær.

2. Sov sødt da, lille, I vuggens favn;
 Hvil trygt og stille I Jesu navn! Din moder
 ghynger Saa sagtelig; Og varmt hun synger:
 Gud skjærme dig! Og varmt hun synger:
 Gud skjærme dig!

3. Han ømt vil bære Sit lille lam; De
 smaa faar bære I favn hos ham! Naar stor
 du bliver, Gjem vuggens fred; Med den Gud
 giver Sin kjærlighed. Med den Gud giver
 Sin kjærlighed.

4. Nu sødt du smiler, Saa hjertebarm;
 Nu tryg du hviler Ved Jesu barm! Sov sødt
 da lulle, I vuggens favn! Drøm sødt og stille,
 — I Jesu navn! Drøm sødt og stille, — I
 Jesu navn!

Copyright.

Theodor S. Reimestad.

Den forlorne søn.

202. Der vandrer en yngling saa træet og for-

sagt Med hovedet høiet Og taarer i øiet,
 ,: Og pjalter hans dragt. ,:

2. Hvor kommer han fra, og hvor haster
 han frem? Fra skibbrudne strande og døds-
 nattens lande, ,: Og nu skal han hjem. ,:

3. Han sænkede sig ned i fortabelsens flød,
 Forvildet, forbandet, Han øined ei andet
 ,: End mørke og død. ,:

4. Da hørtes en røst i hans yderste nøb;
 Som velkendte flokker, Der kalder og lofter,
 ,: I natten det lød. ,:

5. Han ser i det fjerne en dør staa paa
 klem, Et ansigt han kjender, Ømt mod ham sig
 vender: ,: Kom hjem, barn! kom hjem! ,:

6. Og hjemmet det drog ham, alene han
 gaar, Har ei stort at bære, Kun skam og van-
 ære ,: Og pjalter og saar. ,:

7. Og faderen ser ham, han raaber hans
 navn, Imod ham han iler, Og se, hvor han
 hviler ,: I faderens favn. ,:

8. Og taaren og kysset paa kinden saa
 vaad, De blander sig sammen, Og frygten og
 skammen ,: Bortsmelter i graad. ,:

Copyright.

M. Falk Gjertsen.

Om nogen til ondt.

203. Om nogen til ondt mig lokke vil, Saa
 svarer jeg: Nei, nei, nei! Jeg lukker mit
 øre, mit hjerte helt til, Mine hænder sig aab-
 ner ei; Herren eier mit hjerte, min haand og
 mund Til min sidste stund.

2. Og lofter mig synd, som ingen ved. Da svarer jeg: Nei, nei, nei! Et øie jeg ved, som i mørket ser ned Og i midnatten slumrer ei, Og han ser det saa klart, om min sjæls begjær Til retfærdighed er.

3. Men siger Guds Lam: Kom, følg du mig? Da svarer jeg: Ja, ja, ja! Og spørger du mig, om jeg end elsker dig, Glad da sukker jeg: Ja, o ja! Du jo ved alle ting, ved jeg dig har kjær, Og mit alt du er.

Pilgrimsharpen.

Ordet, som det lyder.

204. Ordet gaar fra mund til mund, Gaar til verdens ende, Farer og i allenstund Mellem verdner tvende; Ordet som et julebud, Himmelfreden byder, Ordet som en bøn til Gud: Ordet, som det lyder!

2. Ved Guds ord blev marken grøn, Ved det bølger blaane; Ved Guds ord blev himlen skjøn, Skinner sol og maane; Ordet, som er Ihs og liv, Gjennem mulmet bryder; Ordet som et guddomsbliv: Ordet, som det lyder!

3. Menighedens sang og bøn Har Guds ord os givet, Sang om Guds enbaarne Søn: Udtryk for gudsklivet; Ordet, som Guds ja med liv, Fred i hjertet gyder; Ordet, som et almagtsbliv: Ordet, som det lyder!

4. Mandens røst kun raader Gud: Livets sang, Guds egen, Lyder med i julebud, Vigner strengelegen; Toner som en efterklang Eng-

stet hjerte fryder, Som Guds engles julesang:
Ordet, som det lyder!

5. Tungen ligger hjertet nær, Anden i dens tone; Ord er for hvert hjerte kjær, Kan al tvist udfone; Ordet som et harpesslag, Hjertets taushed brøder, Ordet som et fænnetag: Ordet, som det lyder!

6. Livets brød i allen stund, Og saa midt i ørkenen, Det er ordet af Guds mund; Det gir sjælestyrken. Ordets liv som planteskud Hjertets vingård pryder; Ordets røst som englebud: Ordet, som det lyder.

Efter Grundtvig, ved T. S. R.

Copyright.

Skolefang.

205. Dagen Gud har skabt til daad, Skumringen til hvile, Ingen maalte livets traad, Derfor lad os ile! Birke medens dagen gaar, Prøve bore kræfter; Visse paa, at gode faar Retter sig derefter.

2. Ord i mund og skrift i bog Skal os unge lære Ret at bruge kraft og sprog, Livet til Guds ære. Da vor manddom flog og stærkt Svare skal til navnet: Krone skolens ungdomsbænk, Vise, det har gabet.

Vor Gud os snart skal falde.

206. Vor Gud os snart skal falde Fra jordens moderskjød; Fortrængeligt skal falde, Befrires helt skal dø. Til livet ind vi gaar Og ærens krone faar.

2. Det støv, som her i graben Nu synes rent forglemt, Er kun i dødningshaven En liden stund bortgjemt. En morgen englebragt Det faar og solens pragt.

3. Da aandens liv skal lue I herlig himmelglans; Vi Jesus glad skal skue Med livets feierskrans; I lammets lovsangskor, Skal tone jubelord!
Omarb. ved T. S. R.

Der er en underfuld filde.

207. Der er en underfuld filde For Herrrens venner opladt, Den flyder aarle og filde Og stanjer ei dag eller nat. Paa Golgatas høi den frembryder Og farves af Frelserens blod; Igjennem Jerusalem flyder Den rene, hel- lige flod.

2. Og overalt, hvor den kommer, Omstiftes jorden derved, Saa vinter bliver til sommer, Og strid forvandles til fred. Trindt om mellem synkende grave Og midt udi ørkenens sand Opvokser en paradishave, Som er de levendes land.

3. Og naar et sønderknuust hjerte Med- sæntes i flodens vand, Saa lindres lønligste smerte, Saa sluffes dets glødende brand; Her læges hver dødelig vunde, Som synden i hjerterne slaar; Her syge igjen bliver funde, Den blinde synet her faar.

4. Du bange sjæl, der maa drage I verden om uden fred, O skynd dig, kom dog tilbage, Og høi dig til livskilden ned, Og naar

du faa ned i dens bande Er stegen med anger
og tro, Da skal du og visselig sande, At her
fan hjertet faa ro.

5. Saa takker vi dig, du kjære; Vort
haab er du, Frelsermand! Dig ske evindeligt
ære For libets det salige vand! Thi kilben,
der glæder mit hjerte, Fra dine vunder ud-
randt; Og hvad der saa voldte dig smerte,
Deri jeg lægedom fandt.

Mit haab engang.

208. Mit haab er engang at komme Til Her-
rens himle op, At staa med alle fromme I
lyset paa Zions top. Mit haab er engang at
komme Til Herren i fryd og fred, Naar troen
og haabet er omme, Saa se Guds herlighed.

2. Mit haab er engang at havne I him-
lens lyse flod, Hvor sjælen intet skal savne,
Men have det evigt godt, Hvor jeg for evigt
skal være Saa ren og saa skjøn og god, Og
evig udsjunge Guds ære, Frikjøbt med Jesu
blod.

3. O, Frelser, kjærlig mig gibe Bestandig-
hedens haab, Lad intet mig fra dig ribe, Fra
gudslibets pagt i daab. Lad troen daglig
tiltage Og blive ret sund og stærk; Naar saa
jeg af verden skal drage, Du krone naadens
verk.

I Jesu navn.

209. I Jesu navn! Er veien trang, Jeg
vandrer frem med bøn og sang Og ser paa

ham, som foran gaar Med korsset og de dybe
saar: Han er min salighed.

2. I Jesu navn! Og sorgens bud Skal
løfte sjælen op til Gud, Der har jeg i hans
ømme røst Mod al min sorg saa rig en trøst:
Han er min salighed.

3. I Jesu navn jeg feier saar, Naar kam-
pen under korsset staar; Der lider satan neder-
lag, Hvor Jesus vandt det store slag: Han
er min salighed.

4. I Jesu navn! O Fader, skriv Det
løsen ober alt mit liv, At hvad jeg gjør, og
hvor jeg gaar, Det klart og mægtigt for mig
staar: Han er min salighed.

5. I Jesu navn lad dødens port Sig
aabne; glad jeg drager bort Fra stormfuld
strand til himlens havn, Til hvilen i hans
Frelser favn: Han er min salighed.

Copyright.

M. Falk Gjertsen.

Jeg fandt en trøst.

210. Jeg fandt en trøst, da byrden tungest
laa, Mit vaade blik et deiligt billed saa; Jeg
spurgte Gud: hvi bøier korsset ned? Et svar
jeg fik, det gav mig atter fred:

2. „Dit kors det er et favntag jo saa ømt,
Et favntag, hvorom verden ei har drømt, Det
varsler om, du hviler i min favn, Det vidner
om, du vandt et barnenavn.“

3. Et favntag, ja, nu skuer jeg det grant,
Et favntag, barnet hos sin fader fandt. Naar

han den spæde trykker til sin barm; Da hviler barnet i sin faders arm.

4. Da kan det ske, den stærke kjærlighed Omfavner fastere, end selv den ved, Og barnet sømmer sig og græder smaat, Skjønt Kjærligheden mente det saa godt.

5. Ja, jeg er svag, derfor jeg fældte graad, Da forset saared med sin skarpe braad, Mit kjød gjør ondt, men aanden takker til, At du, min Frelser, saa mig favne vil.

6. Saa vil jeg ligge rolig ved dit bryst Og bugge hjertet ind i denne trøst: Du elsker mig, derfor du favner fast, Du er min trøst, om end mit hjerte brast.

7. Men jeg er svag, min sjæl er syg og mat, Ræf livets roser mig i smertens nat, Og skal mig forset atter bøie ned, Lad mig dog føle, det er Kjærlighed. B. Birkebal.

Det nærmer sig den time.

211. Det nærmer sig den time, for mig sat, Da al min sorg jeg sige skal godnat, Guds barneflokk jeg hyde skal farvel: Frygt ei for den; som kun slaar kjød ihjel!

2. Betsignet være skal min udgangsdag! Da faar til guld jeg, hvad nu er mit tag. Og hvad jeg her kun saa som trykt i ler, Udslebende i al sin glans jeg ser.

3. O du, mit lys og liv i dødens nat, Min ven i nød, som ingen har forladt! Min Se-

fus, du er trofast da som før, Opluffer for mig
templets skjønne dør.

4. Du er min skat, min perle og min
pris, Det rette livets træ i paradys. Naar jeg
dig har, da har mit hjerte alt; Jeg er til lam-
mets nadver salig kaldt.

5. O, vær da min, og virk i mig saa vidt,
Som dit i kjærlighed kan blive mit, Saa i dit
sidste lys paa denne jord, Jeg smager evig
sødmen af „Guds ord“. S. A. Brorson.

Frelst! frelst!

212. Frelst! frelst! Frelst ifra syndens sorg
og kval! Mod himlens fal Din sjæl i evig
fred sig svinger. Frelst! frelst!

2. Tro! tro! Tro i det store, i det smaa.
Din lyst at gaa Guds veie, hvor hans Aand
dig førte! Tro! tro!

3. Død! død! Død midt i livets foraars-
tid Med lys og sang, Med blomster over lid
og bang! Død! død!

4. Gjemt! gjemt! Gjemt under grabens
sorte muld, Du hvile faar; Men aldrig du af
os vil blive Glemmt, glemmt!

5. Fred! fred! Fred med din aske, tabte
ven! Vi se's igjen, Naar timeglasset er
ndrundet! Fred! fred!

Copyright.

Wilhelm Bøtterfen.

O, du salige.

213. O, du salige, O, du hellige Nordens
skjønneste høitidsdag! Gøder nu Herren!

Giver ham æren! Engle forkynder hans velbehag!

2. Født er frelseren Og forløseren, Kristus, Herren i Davids stad. Kommen er freden, Til os herneden, Himlen er aabnet, min sjæl, vær glad!

3. Til os kjærlige, Store, herlige Gaver Faderen deler ud, Sender og Manden, Som mildt ved haanden Leder til himmerig Kristi brud.

D, du herlige.

214. D, du herlige, D, du salige Fest med budskab om julefred! Kristus har givet Freden og livet! Fryd dig, o fryd dig, du menighed!

2. D, du herlige, D, du salige Fest med sangen: Paa jord er fred! Børnenes skare, Glade skal svare: Fryd dig, o fryd dig, du menighed! Omarb. af Theo. S. Reimestad.

Sangen, jeg har hørt.

215. Jeg har hørt, hvor sangen gaar, Fra jeg var en liden, Gjennem ungdoms lyse vaar Og nedover tiden. Den har lydt fra moders mund Og i søftendflynge; Nu i mangen stille stund Gamle toner ghyge.

2. Den har lydt som fuglesang I de grønne lunde; Den har lyst som sol paa vang I de tyngste stunde; Den har kvæget blødt og mildt, Dig en vuggevise, Gjort mit stakkels hjerte stilt, Bragt det ro og lise.

3. Bedre Klang dog sungen fik, Da jeg lærte kvæde Om min Jesus, og hans blif Fyldte mig med glæde. O, hvor blev mit hjerte glad, Som jeg alt var hjemme, Og jeg sang i englerad Med en himmelsk stemme!

4. Derfor er jeg gjerne med Jesus taf at synge For hans glæde, for hans fred, Helst i søffendflynge. Sjælen synger freidig her, Om det kun er stammen. Sangfyldt barm, o Jesus, kjær, Giv mig altid, amen!

Copyright.

Af diendes og spædes mund.

216. Af diendes og spædes mund Ved ordet: Fred med eder! Sig lovsang Gud i allen stund Ved barnedaab bereder; For barnet aabenbarer han, Hvad verdens visdom og forstand Forgjæves efterleder.

2. Han gaar med dem i naadepagt Om himlens arv og eie. Han skjænker dem sin englevagt Paa alle deres veie; Og Jesuabnet yndig Klang Over aften faar i vuggesang Ved deres barneleie.

3. Vi døber dem i Jesu navn, Trods hvem det vil forhindre, Vi lægger dem i Jesu favn, De kan ei blive mindre; Gud lad dem vokse ved hans bryst; Gud lad dem frydes ved hans røst, Saa deres øine tindre.

N. F. Grundtvig.

For folkene i dødens nat.

217. For folkene i dødens nat Skal livets

Ihs oprinde; Et frelsens straalebanner, sat
Med kraft paa klippetinde, Forsamle skal en
talløs hær Af hedningstammer fjern og nær,
Vor Herre at tilbede.

2. Ja hedningers og Israels trøst! Til
dig de skulle komme Fra nord og syd, fra vest
og øst, Fra kilder tørre, tomme, Og kappes
om at komme først, At slukke sjælens dybe tørst
I dine naadestrømme.

3. Af alle tungemaal paa jord Din pris
du høit skal bære; Med herlighed og ære stor
Et folk du skal regjere, Af alle slægter trindt
omkring, Et folk som over alle ting Dig elske
skal og lyde.

4. En hjord du samler, hyrde god, En
hellig kirkefare, Udsprungen af en rod, et
blod, Dit eget dyrebare, Forenet ved en tro,
en daab, En aand, et kald, et livsens haab,
En Herre, Gud og Fader.

J. P. Gjertsens sange.

Han, som har hjulpet.

218. Han, som har hjulpet hidindtil, Han
hjælper nok herefter, Han altid kun det bedste
vil, Og han har almagts-krafter, Og han saa
grundig alting ved, At selv til bunds i fjær-
lighed Ser klart hans forsyns øine.

2. Thi naar vor sjæl er i Guds haand,
Guds ord i mund og hjerte, Da brister for
os alle haand, Som pine kan og smerte, Da
aabner sig, som aldrig før, Gudsrigets port,
gudshusets dør, Og livets kilder alle.

3. Om end vort støv er lige tungt, Saa faar vor sjæl dog vinger, Saa den med ordet evig ungt, Sig let til himlen svinger Og ser saa fra det høie ned Med smil paa verdens usselhed, Med trøst paa jordens møie.

4. Vi føler, at hvordan det gaar, Hvad verden gjør og lader, Saa gav os Gud dog barneskaar, Saa er dog Gud vor fader, Saa er vor død dog kun en Illund, Og støvet om en liden stund Faar ogsaa ørnevinger.

5. Min sjæl, hvi bruser du da saa Og krymper dig i støvet, Og gruer for de skyer graa, For vindens lust i løvet? Du ved jo dog, trods vind og sky, Du skue skal de himle ny, Som Gud gjør evig klare!

6. Og du, mit støv, hvi sukker du, Som under fjelde knuset? Du hører jo, der skaffes nu Dig plads i faderhuset: Din Frelser vinder, ei et haar Forkommes skal i dødens kaar Og fattes i Guds rige!

N. F. Grundtvig.

Mildt Jesus tager.

219. Mildt Jesus tager mod de smaa; Til alle vil han sige: At kun paa barnesod indgaa Du kan i himmerige! Med fryd nu i Guds menighed For ham, som slaar al hovmod ned, Vi vil os dybt nedbøte.

2. Astemmer da ved himlens dør Vor Herres pris, i spæde! Udsyna, Guds folk, som aldrig før, Fuldtonende din alæde! Thi al-

drig før saa klart det blev, At skrevet har et
himmelbrev Guds finger i dit hjerte.

3. Da skjuler sig med velbehag En engel
i hver tone, Og bærer op hver Herrens dag
Din lovsang til Guds throne; Saa bæres med
halleluja Betsignelsen igjen derfra Til Herrens
smaa paa jorden.

Omarb. af L. S. Reimestad.

Guds menighed.

220. Guds menighed paa denne jord, Den
var og er og bliver De smaafolk, som Guds
aand og ord I tidens løb opliver Ved aaben-
baring af sit raad Og af sin naadefulde daad
Til frelse for de fromme.

2. Guds menighed, som den er nu, Og
skal bestandig være, Den fiender haade jeg og
du, Om troende vi ere; Thi med sit stærke:
„Gud med os!“ Den byder sandheds fiende
trods I tro paa Jesus-nabnet.

3. Ja, Jesus Kristus, i dit navn Er Inf-
fens stjerne fundet, Der indløb er til himlens
havn Med evig feter rundet: Her er i livets
aand og ord Et evigt himmerig paa jord Med
fred og trøst og alæde.

4. Her er Guds fred i allen stund Med
fjerlighedens alæde: Guds pris i menighe-
dens mund Med os vil enale være; Da af
vort kvad til Jesu pris I ørken og i paradis
Skal himlene ajenslde!

5. Saa sving dig op paa lærkevis, I som-

mer-aftenrøden Til Jesus Kristus navnets
pris, Vor sang, til skam for døden! Thi født
er nu paa jorderig Den sang, som i Guds
himmerig Guds livet evig glæder.

N. F. Grundtvig.

Aldrig dør vor Herres ord.

221. Aldrig dør vor Herres ord: Lyset skal
paa stagen brænde, Budet sendes rundt paa
jord Trøstefuldt til tidens ende. Herrens flok
den rede staar, Og af Manden kraft den faar
:: Mørkets magt at sprede. ::

2. Herrens haand med kjærlighed Drog
os op af syndens bande; Han har givet salig
fred, Gaab om hjemmets lyse strande. Lyset
det er paa veien nu, Fri vi er fra helbeds
gru, :: Himlen venlig vinker. ::

3. Kjærligheden gjenklang faar I bort
liv og i bort virke; Frem i Jesu spor vi gaar,
Tjener ham i hjem og kirke, Tænker paa de
sjæle, som Rives med af syndens flom :: Gen
mod evigheden. ::

4. Gud, fyld hjertet mer og mer Ret af
kjærlighed den sande, Drag til bønneringen
fler, Som vil tro i striden stande! Tag mis-
sionen i din haand, Gyd du over den din Mand
:: Til et herligt virke. ::

5. I hans navn vi iler frem Under da-
gens strid og trængsel; Himlen er bort rette
hjem, Derhen staar jo al vor længsel. Fik vi

dog de mange med, Som nu vandrer uden
fred, ∴ Glæden da blev større! ∴:

A. Mortensen.

Bed en sommerfest:

222. Tak for denne fagre dag Strød med
glædens blomster! Tak for kjærligt hjertelag,
Varmt som sol om sommer! Tak for leg og
tak for sang Paa den blomsterbene bang!
Gid det ei blev sidste gang, Her vi sammen
kommer!

2. Dog vi ved et bedre sted, Svortil vi
hør stævne Glæde med lette fjed Alt, hvad vi
kan evne. Stedet er en blomsterbang, Været
ind med englesang; Vi med liflig toneklang
Paradis det nævne.

3. Der skal alle de, som tro, Engang evig
bygge I en evig fred og ro Lunt i palmers
sfygge. Tænk, i Salems blide stad Vendes
aldrig Iyffens blad, Der vi aldrig stilles ad,
Der vi bo saa trygge!

4. Der er sang og harpespil, Der er evig
sommer! O, vi staar med taaresmil Indtil
did vi kommer! Herre, hjælp, at dine smaa
Maatte snart for thronen staa Med en deilig
krone paa — Smukt blandt himlens blomster!
Søndagsstolesange.

Samme Herre, tro og daab.

223. Samme Herre, tro og daab, Samme
Gud, vor Fader, Samme Mand og samme
haab, Som os ei forlader, Det tilsammen, og

kun det Kristelig os gjør til et: :: Folket af Guds naade! ::

2. Derfor fra Jerusalem Rundt til jordens ender Legemet i hvert et Lem Samme tro bekjender, Menigheden med hver mund Svarer ja af hjertens grund, :: Til hvad Herren spørger. ::

3. Se, det sker ved naadens pagt, Ens for alle døbte! Livets ord i mund os lagt, Det er intet løfte, Er med Gud aftale ren Kristi kirkes hjørnesteen :: Klippefast med filden! ::

4. Gud ske lov for Herrens hegn Om bort himmerige, For de klare kjendtegn Paa vor himmelftige, For det hus paa klippegrund, Som Guds søn med egen mund :: Bygger her for himlen! ::

5. Trods at stormen rased vild, Storhavs bølger bruste, Mørkets bjerge spruded ild, Nordskjælv stæder knuste, Tordnen rulled, Iyn i Iyn, Staar Guds menighed for Iyn, :: Liv er i dens stene! :: N. F. Grundtvig.

Dybt fornædres skal enhver.

224. Dybt fornædres skal enhver, Som sig selv ophøier; Høit ophøies skal enhver, Som sig selv nedbøier! Det er barnelærdom fin, Adam den ei døie vil; Den vor herre hører til, Og har klart beseglet!

2. Sønnen i Guds herlighed Var sin faders lige, Vilde dog i ydmyghed Til os smaa

nedstige, Gænte os fra afgrund op, Til sit naaderrige op, Løfte os til livets top, Kjærlighedens rige.

3. Hører dog vor Faders ord, Alle smaa hernedel! Hvem der her paa trængsels jord Jesus vil tilbede, Uden løn, blot for en bøn, Skjænker Guds enbaarne Søn Med sig livets krone! Med sig livets krone!

Her fra det fremmede land.

225. Her fra det fremmede land mod det høie Skuer saa længselsfuldt ofte mit øie, O, du min trofaste, kjære forløser! O, kommer du ei snart? Kommer du ei snart?

2. Medens jeg venter, sæt vagt om mit hjerte, Rens du min glæde og mildne min smerte, O, du min trofaste, kjære forløser! O, kommer du ei snart? Kommer du ei snart?

3. Et er fornødent; o lad mig blot have Dig til min bedste, min herligste gabe, O du min trofaste, kjære forløser! O, kommer du ei snart? Kommer du ei snart?

4. Her jeg dig ofte maa længselsfuldt savne; Lad mig dog kjærlig i himlen dig savne, O du min trofaste, kjære forløser! O, kommer du ei snart? Jo, du kommer snart.

Lina Sandell.

Fredløse hjerte.

226. Fredløse hjerte, som verden omjæger Medens dig kjødet og djævelen plager, — Se-

Jesus, din Frelser, saa kjærligt nu spørger dig:
 :: Kommer du ei snart? :::

2. Rastløs hjerte, som trænger til hvile,
 Kom! for i Frelserens favntag at ile! Naaden
 fra daaben endnu ligger rede; o, :: Kommer
 du ei snart? :::

3. Tørstende hjerte, — en røst, til dig
 lyder: Levende vand jeg for intet dig byder!
 Det er din Jesus, med taarer han spørger dig:
 :: Kommer du ei snart? :::

4. Saarede hjerte, som lykken har fristet,
 Jesus dig giver langt mer, end du misted:
 Modstaa ei længer den kaldende frelserrøst:
 :: Kommer du ei snart? :::

Kald dem ind.

227. Kald dem ind, hver stakkels synder;
 Lammets nadver venter dem! Af i verden er
 saa øde, Saligt i Guds faderhjem. Sig, at
 Jesus paa dem venter, Sig at han dem elsker
 end; Han vil glemme deres synder, Give liv
 og fred igjen.

2. Kald dem ind, hver stakkels synder;
 Lad dem ei derude gaa; Der er mørkt og ondt
 i verden, De kan ly hos Jesus faa. Sig,
 han syndere annammer, Sig, at han dem
 elsker end; Han vil rense dem i blodet, Give
 liv og fred igjen.

3. Kald dem ind, hver stakkels synder;
 Jesus hentes over dem. O, hvad glædesfang
 i himlen, Vilde en blot komme hjem! Sig at

Jesu favn er aaben, Sig, at han dem elsker end; Der er rum ved Dammets nadver; Ald, ja nød dem at gaa ind. · M. G.

Kristus er opstanden.

228. Kristus er opstanden, Fryd dig, kjære sjæl! Seieren er bunden, Nu er alting vel. Dødet er nu døden, Den har ingen magt; Knust er slangens hoved, Saa som Gud har sagt.

Ror: Syng da med, du arving; Kristus lever end. Jesus er vor broder, Gud vor far og ven!

2. „Gaf til mine brødre, Sig dem at jeg gaar Hjem til ham, mig sendte, Hjem til fader vor: Min og eders fader, min og eders Gud.“ Svilken liflig hilsen, Svillet saligt bud!

3. „Sils og særlic Peter, Som fornegted mig, Sig hans arme hjerte: Jesus elsker dig! Sig: jeg er opstanden! Skhynder eder fort, Sig, at jeg forladt har Alt, hvad han har gjort.“

4. Siden træder Jesus Selv blandt dem saa ømt, Silser dem med freden, Siger, alt er glemt, Saarene han viser: Se! din Frelser kjend! Glade de udbryder: Jesus lever end!

5. Nu min sjæl skal juble, Synge paaste-fang, Alle mine dage Under frydeflang: Pa-

skelammet, Jesus, Er min salighed! Vere,
hosianna, Pris i evighed!

Copyright.

A. Mortensen.

Lob, pris og ære.

229. Lob, pris og ære være Gud, Som gav
sin Søn herved, At løse os af fængslet ud, Og
bringe jorden fred.

2. Jeg glad nu tyr til Jesus hen At
tvættes i hans blod; Fra korset lyder: kom
min ven! Og jeg faar atter mod.

3. I ham retfærdig, ren og prud, Med
ring og nye sko, Gaar jeg som Jesu Kristi
brud Til Salems himmelro.

4. Naar trængsels bande om mig slaar,
Og striden bliver hed, Da længes jeg helst
hjem at gaa Til Jesus snart i fred.

5. Af, salig, salig, salig den, Som alt er
naaet frem, Vel frem til Gud i himmelen,
Guds børns det rette hjem.

Oversat af L. Oftebal.

Tro, haab og kjærlighed.

230. Om julen synger troen bedst, Med eng-
letoner søde, Og haabet har sin høie fest i
paastemorgenrøde, Og kjærligheden klar og
mild, Den er vort hjertes pinseild, Naar vore
tunger gløde!

2. I troen vi Guds aashn se Og ret hans
hjerter kjende, Gud selv den maa i hjerterne
Begynde og fuldende, Den holder ud og binder

feir Dg styrer frem mod storm og veir, Dg skal ei atter vende.

3. Vort haab er ei paa drømme bygt, I luften ei det svæber, Men hviler paa guds-ordet trygt, Dg paa, hvad hjertet kræber; At hvile sødt hos Gud i fred Dg frydes ved hans herlighed, Det haab i sky os hæber.

4. Vor fjærlighed ei blusser vild, I røg sig ei indsvæber, Men brænder klar med lue mild For ham, som dyrt os kjøber; Den lever af hans læbers ord, Opvokser til ham ved hans bord, Dg i hans dyd sig øber.

Vort løsen er vor tro.

231. Vort løsen er vor tro og daab, Det er vor samfundskjæde, Deraf oprinder alt vort haab, Udspringer al vor glæde, Dg ordet af vor Herres mund, Det er gudshusets flippegrund, Det er Guds aandens sæde!

2. Som aanden vil, saa aander han, Dg røsten kan du høre, Men dog usporlig farer han, Som ordet har at føre, Saa fødselen af vand og aand Et underværk er af Guds haand Som ordet i vort øre.

3. Alt hvad vor kristen menighed End sukter for i aanden, Naar tro og daab vi holde ved, Meddeles underhaanden; Slaa paa Guds gaver aldrig brag! Da som paa første pinse-dag Gud raader bod paa vaanden!

4. Guds aand er end saa rig og rund Som i aposteltiden, Skjønt i vort hjerte og

vor mund Det flammed saa ei fiden; Saa taf-
ter vi for livets brød Og vinen skjænket, him-
melsød, Med heltemod til striden.

5. Ja, sødt af aanden i vor daab, Opvoксе
skal derefter Guds herlighedens stille haab,
Og daglig samle kræfter, Og finde saa ved
Herrens bord I kjærlighedens guddoms ord
Alt, hvad det haged efter.

N. J. Grundtvig.

Guds kjærlighed.

232. Guds kjærlighed er al min trøst, Dog
er hans store naade, Som Jesus navnet klart
gav røst, For syndere en gaade; Saa lukke
maa med flid jeg tidt For verdens klarhed øiet
mit, Naar hjertet skal husvales.

2. O du, som skabte hjertet mit, Det dybe,
underfulde! O, dan det efter hjertet dit Til
himmel-speil i mulde, Saa jeg langt mer, end
selv jeg ved, Kan lære af din kjærlighed Om
naadens rige fylde!

3. Da skal jeg ret, med aandens sans, I
lyset fra det høie Saa syn paa støvets himmel-
glans I Jesu Kristi øie, Og finde min ret-
færdighed, Som af din dybe kjærlighed I ham
til mig udspringer.

4. Naar da, som vinden slyer blaa, Din
aand mig leder, driver, Da skal mit hjerte godt
forstaa, Hvordan du synd tilgiver, Og i det
samme Jesu navn, Som raader bod paa alle
savn, Skal salighed jeg finde!

For Israelsmissionen.

233. Guds-huset i kong Davids by, Hvor stammer fattes stævne, Det staf med haabets spir i sth, Var himmelhøit at nævne; Og der ved Herrens naadebord, Med kjærlighedens aand og ord Var himlens lyst og glæde.

2. Dog fort var Paradisets frø For aanden som i haven; Med kjærlighed som aandens dyd Den sank i hjertegraven, Og fra sit sted i Davids by Op til Jerusalem det ny Blev flyttet Iyfestagen.

3. Ei mer fra gyldne offerstaal Som virak bønnen luer, Ei mer paa Davids tunge-maal I sth slaar salmen buer; Thi stumt er som den stille bog Til Kristi pris profetens sprog, Apostelhjertets tunge.

4. Dog Ievningen skal samles ind Saabel som Førstegrøden, Naar af den kolde nordens-bind Skal modnes himmelgrøden. Og atter da med gjensødt klang Skal tone engles taf-fesang, Det nye Zions sange.

N. F. Grundtvig.

Her maa jeg banke, bede.

234. Her maa jeg banke, bede, Og ofte sukke, græde, Men det er dog en glæde, Jeg snart skal komme hjem.

R o r: Lad legemet faa hvile, Og gjemmes i min grab; Min sjæl skal salig ile, Til hjemmet, Gud mig gav. Af grabens

Jobekammer Mit legem skal gaa frem,
 ∴ Naar han henter bruden hjem. ∴ ∴

2. Nu frygter jeg ei nøden, Velkommen
 være døden. Snart rinder morgensøden,
 Snart er jeg i mit hjem.

3. Da vil mig Jesus pryde, Da skal min
 sjæl sig fryde. Og himlens festsab nyde,
 Naar jeg er kommen hjem.

4. O Jesus, hjælp i naade, I dødens
 sidste vaade, Naar endt er livets gaade, At jeg
 faar komme hjem!

5. Hvor er nu helveds feier? Guds fred
 i døden veier Langt mer, end verden eier.
 Seg gaar med Jesus hjem!

Zions-Sarpe

Guds fred.

235. Guds fred er mer end englevagt, Den
 regner aldrig fiendens magt, Er lige dyb og
 lige blid Ved høilys dag og midnatstid.

2. Det er den fred med liv og aand, Som
 hjertet finder i Guds haand, Saa føler det
 end dødens pil, Det værger sig kun med et
 smil.

3. Det er den fred, vor frelsermand Med
 angestsbed, har bragt istand, Og da han op til
 himmels for, Sig efterlod i fredens ord.

4. Du ved det godt, Guds menighed!
 Det ene tjener til din fred, At i dit hjerte og
 din mund Er troens ord i allenstund.

5. Thi da Guds Søn med freden kom,

Det var kun tro, han spurgte om; For den, og ei for verden al, Guds naade og Guds fred er fal.

6. Guds fred er overalt paa jord, Vor Herres svar paa troens ord, Saa har vi tro, da skal med fred Vi indgaa til Guds herlighed.

A. F. Grundtvig.

Vi stævner til maalet.

236. Vi stævner til maalet med stigende mod, Vi ændser ei modgangens sfranker; Nu freidigt er findet, og let er vor fod, Vi løstes af gudslivets tanker. Med sang vi begynder vor færden, Hos Jesus er seir over verden.

2. Og maalet, det store, vi stævner hen til, Er frihedens herlige eie; Guds frigjorte aandsliv hos folket da vil Os føre paa lysere veie: Og saa under frihedens faner, Gudslibet gaar høiere baner.

3. Vi ønsker at vise bort folk, at den arb, Det gav os fra tiders erfaring, Den ligger ei skjult i en sagnende marv Og dorsthedens kbalme forbaring, Men bryder med løfte om seier I dagen ved troen, vi eier.

4. Saa stævner vi fremad med tro paa vor sag, Og haanden hverandre vi rækker. Saa frigjort og skjøn staar i fremtidens dag Den slægt, som vi elsker og vækker. Og da skal bort livsvirkens sage Bli signet i kommende dage.

Gans Casperfen.

Hvem vil følge?

237. Hvem er det, som nu vil slaa følge med mig? Saa spørger vor Herre os alle. Hans sti gaar ei over den jevneste vei, Og let er paa farten at falde, Og veien den stiger bestandig, Et knudret og stenet og sandig!

2. Der er dog nok haab om at komme vel frem, Men kjæft maa der kjæmpes for kronen; Der stander ved veien en røver saa slem, Han strider med Herren om thronen; Men sværdløs vi kjæmpe skal ikke; Thi Herren vil baaben beskikke.

3. O Herrel vi svarer i følge og flok, Med dig vil vi vandre du kjære; Alt vi ere smaa, ser du sjæleven nok; Vor kraft og vor styrke du være! Og vorder end foden tidt faaret, Du hyrdemildt lammet har baaret.

L. M. Wiørn.

„Elsker du mig?“

238. O, min sjæl, hør Jesu røst, Hørde øm og fuld af trøst! :: Dette spørgsmaal gjør han dig: Elsker du, o synder mig? ::

2. Jeg dig læger ved mit ord, — Favner dig, som vildsom for. :: Følg mig nu paa livets vei! Elsker du, o synder mig? ::

3. Du skal se min herlighed, Gølt saa smage himlens fred; :: Alt jeg giver hen for dig, — Elsker du, o synder mig? ::

4. O min Jesus, alt du ved, — Bed, om

Det var kun tro, han spurgte om; For den, og ei for verden al, Guds naade og Guds fred er fal.

6. Guds fred er overalt paa jord, Vor Herres svar paa troens ord, Saa har vi tro, da skal med fred Vi indgaa til Guds herlighed.

N. F. Grundtvig.

Vi stævner til maalet.

236. Vi stævner til maalet med stigende mod, Vi ændser ei modgangens sranke; Nu freidigt er findet, og let er vor fod, Vi løstes af gudslivets tanker. Med sang vi begynder vor færden, Hos Jesus er seir over verden.

2. Og maalet, det store, vi stævner hen til, Er frihedens herlige eie; Guds frigjorte aandsliv hos folket da vil Os føre paa lysere veie: Og saa under frihedens faner, Gudslibet gaar høiere baner.

3. Vi ønsker at vise vort folk, at den arb, Det gav os fra tiders erfaring, Den ligger ei skjult i en slygnende marv Og dorsthedens kvalme forbaring, Men bryder med løfte om seier I dagen ved troen, vi eier.

4. Saa stævner vi fremad med tro paa vor sag, Og haanden hverandre vi rækker. Saa frigjort og skjøn staar i fremtidens dag Den slægt, som vi elsker og vækker. Og da skal vort livsbirkes sage Bli signet i kommende dage.

Hans Casperfen.

Copyright.

Hvem vil følge?

237. Hvem er det, som nu vil flaa følge med mig? Saa spørger vor Herre os alle. Hans sti gaar ei over den jevneste vei, Og let er paa farten at falde, Og veien den stiger bestandig, Et knudret og stenet og sandig!

2. Der er dog nok haab om at komme vel frem, Men kjæft maa der kjæmpes for kronen; Der stander ved veien en røver saa slem, Han strider med Herren om thronen; Men sværdløs vi kjæmpe skal ikke; Thi Herren vil baaben besikke.

3. O Herrel vi svarer i følge og flok, Med dig vil vi vandre du kjære; At vi ere smaa, ser du sjæleven nok; Vor kraft og vor styrke du være! Og vorder end foden tidt faaret, Du hyrdemildt lammet har baaret.

L. M. Wiørn.

„Elsker du mig?“

238. O, min sjæl, hør Jesu røst, Hørde øm og fuld af trøst! :: Dette spørgsmaal gjør han dig: Elsker du, o synder mig? ::

2. Jeg dig læger ved mit ord, — Fabner dig, som vildsom for. :: Følg mig nu paa livets vei! Elsker du, o synder mig? ::

3. Du skal se min herlighed, Gelt faa smage himlens fred; :: Alt jeg giver hen for dig, — Elsker du, o synder mig? ::

4. O min Jesus, alt du ved, — Bed, om

jeg har kjærlighed. ∴ Jesus, du som elsker mig, Lær mig helt at elske dig.

Copyright. Ved Theodor S. Reimestad.

Tænk, en evig sabbatshvile.

239. Tænk, en evig sabbatshvile For Guds folk tilbage staar! O, da kan vel glad jeg smile, Om jeg ofte mødig gaar. Freidig kan jeg her da stride, Hvile faar jeg hos min Gud, Naar min Jesus ved min side Mig vil sætte som sin brud.

2. Med mit troes øie skue Vil jeg da til hvilens land; Naar mig kampen ned vil kue, Ser jeg himlens lyse strand. Brødre, lad os flittig stræbe, Til den hvile helt naa frem! Lad os kjødet døde, dræbe, Saa vi glad kan komme hjem!

3. Børnene til hvilen komme, Bantro stødes derfra ud. Hvilen er kun for de fromme, Som vil tro og elske Gud. O min Jesus, lad mig komme, Til din sabbatshvile frem! Naar min ventetid er omme, Gent mig da fra trængsel hjem. Halsdan Bjertnæs.

Herrens venner.

240. Aldrig stilles Herrens venner, Selv om det kan synes saa; De er i de samme hænder, Som til verdens ender naa. De har plads ved samme hyrde, O, en plads saa tryk og sød, Der er trøst mod al slags smerte Mer end paa en moders skjød.

2. Hvad kan magte dem at skille, Som
 sig plads tilsammen fandt! Det er jo ved
 livets kilde, Kjærlighed dem sammen bandt.
 Over rum og gennem tiden Rækker sigt et
 bennebaand; Dødens magt er selv for liden
 Til at skille aand fra aand.

3. Aldrig skilles Herrens venner, Selv
 om det kan synes saa; De er i de samme hænder,
 Som til verdens ender naa. De, hvem
 Herren binder sammen, Følges ind i evighed,
 Deler salig fryd og gammen Der, hvor sol
 gaar aldrig ned.

Det herlige land.

241. O der findes et land, did ei forgerne
 naa, Og ei jordens smertes lyd, Og der bræn-
 der ei solen fra himlen blaa, Der for evigt er
 salig fryd.

2. Der er storer af børn i det herlige
 land; Vi har brødre, søstre der, Og de vandre
 med englene haand i haand, Og lobsynger sin
 Frelser kjær.

3. Og om Jesus mig hjælper med kjær-
 lighedsdaad, Skal jeg der paa himlens strand
 Love Gud med hans hær for hans naades
 raad; Frelst i himmelens skjønne land.

Fra svenst ved Theodor Reimestad.

Med Jesus vil jeg vandre.

242. Dig vandrer jeg saa gjerne med, Op-
 standne Jesus milde. Til himlen jeg i dine
 fjed Saa gjerne vandre vilde.

2. O kom til mig og slip mig ei, Men drag mig, naar jeg ikke Er fryg nok paa livets vei, Hvor torne foden stikke.

3. Min aftenstund kan være nær I hver en livets alder; O, vær mit lys med lifligt skjær, Naar aftenbuggen falder.

4. Naar da min dunkle pilgrimsfærd Bed maalet er til ende, Jeg skal med himmelflklarhed ber Dig og din fader kjende.

Thomas Kingo.

Morgensang.

243. Jeg takker dig ret hjertelig Som mig beskjærme vilde Mod nattens gru Med stor omhu, Min Gud, al godheds kilde!

2. At frisk og sund i morgenstund Jeg vaagned uden vaade Med sjælefred Og munterhed, Det alt er af din naade.

3. Jeg beder dig, at du vil mig I dagens løb bevare Fra synd og sorg; Ja vær min borg Imod al nød og fare!

4. Styr mund og haand, Gud Helligaand, Saa jeg mig ei forhaster! Styr al min id, Saa jeg med flid Undviger alle laster!

5. Som sol mon gaa paa himlens blaa Til folkegagn og glæde, Saa lad du mig, Oplyst af dig, I Jesu fodspor træde!

N. F. Grundtvig.

Aftensang.

244. Den lyse dag forgangen er, Den blanke

sol forsvundet, Og natten med sin skyggehær
Den har nu seier bundet.

2. I al den ganske kristenhed Vi tror dog
og bekjende: Vi har en sol, som ei gaar ned,
En dag, som ei faar ende.

3. For os det store Ihs oprandt, Hvorom
profeter tale, Det gennemstraaler uden tant
Selv dødens skyggedale.

4. Saa far kun vel, du trable dag! Naar
trætte lemmer værke, Sin trang til nattens
ro og mag Enhver hos sig kan mærke.

5. Til Ihs vi har Guds egen søn, Til
vagt hans engleskare, Et skjold vi har i troens
bøn Imod al frygt og fare.

6. Saa hviler vi i fred og ro, Ja, smi-
lende vi sove Og vaagner hver en morgen fro,
Vor Gud med sang at love.

N. F. Grnudtvig.

D kjære Jesus.

245. O kjære Jesus, tænk paa mig; Jeg ved
saa lidet end om dig; Jeg vil saa gjerne paa
dig tro Og hos dig frelst i himlen bo!

2. Rens mig fra synden ved dit blod;
Glem alt, hvad jeg har gjort dig mod. I
daabens bad du favned mig; O, lær mig al-
tid elste dig!

3. Hver aften vil jeg tænke paa, Du ju-
lenat i krybben laa. Langfredag for mig flød
dit blod, Og paaskemorgen du opstod.

4. Du sidder hos Guds høire haand Og

fender os din Helligaand; Han lærer os at elske dig; — Saa samles vi i himmerig.

Copyright.

Bed L. S. Reimestad.

D bønnestund.

246. O bønnestund, o stund saa blid, Du kalder mig fra livets strid, Og lader mig saa hvile ved Min Frelser's bryst med barnets fred.

2. For hjertesorg i trængsels tid Min sjæl fandt altid lindring blid, Og satans snare sønderbrast, Naar jeg i bøn min Gud holdt fast.

3. O bønnestund, o stund saa sød! Paa dine vinger al min nød Jeg bær til ham, hvis trofasthed Vil skjænke hjertet trøst og fred.

4. O bønnestund, o stund saa rig! Ved bøn skal intet fattes mig! Til Pisgas top jeg engang naar Og himlen herlig skue faar.
Fra engelsk ved L. S. Reimestad.

Copyright.

Min Jesu navn.

247. Mig Jesu navn skal trøste og husvare, Naar syndens torne saarer dybt min fod. I Jesu navn jeg vandrer dødens dale Med saligt haab, i tro paa Jesu blod.

2. I Jesu navn jeg regnes blandt den skare, Hvis skyldnerbrev vor Herre sønderrev; I Jesu navn jeg kan i dommen svare: Se, Herre, se, her er mit frihedsbrev!

3. Paa dette skjold straks brydes satans pile, Om end min tro saa tidt er slap og svag. I Jesu navn jeg lægger mig til hvile Og sover tryggelig til Herrens dag.

4. I Jesu navn jeg op skal staa med glæde Af gravens dyb og dødens skggedal. Min Frelser's herlighed paa kongesæde Jeg evig frelst og fri da skue skal.

E. Stouge.

Jeg tror paa dig.

248. Jeg tror paa dig, naar morgen sol op-rinder Og spreder lys og glans paa jorden ned; Jeg tror paa dig, naar dagens lys for-svinder, Og natten kommer med sin stille fred.

2. Jeg tror paa dig i mørke vinterdage, Naar jorden stivner under is og sne; jeg tror paa dig, om end med stille klage Mit hoved bøier sig i suk og ve.

3. Jeg tror paa dig; fortrøstningsfuldt jeg hæber Mit blif hist op, hvor stjernen straal'er mild; Jeg tror paa dig, om end mit hjerte bæber; Jeg tror paa dig, kun dig jeg hører til.

4. Jeg tror paa dig; kun du skal ene eie Mit hjerte, som saa fuldt af længsel er; Du fulgte mig paa alle mine veie, Du var min bange sjæl i kampen nær.

5. Jeg tror paa dig, min himmelske for-soner, Jeg strækker mine arme mod dig hen.

O, lad mig høre hine klare toner, Der kalder
sjælen hjem til Frelseren.

Copyright.

Chr. Richardt.

Paa Jerusalem det ny.

249. Paa Jerusalem det ny, Paa den store
konges by, Med Guds Aand og med Guds
Søn Bygges under sang og bøn.

2. Stadens grundvold fast og ren, Kir-
kens hovedhjørnesten, Det er Herren, Jesus
Krist, Som uroffret staar forvist.

3. Han er sandhed, liv og vei, Stendød
er den grundvold ei; Herrens hus som træ
af rod, Frugtbart gror ved livsens flod.

4. Regn os til dit vennelag, Træd hen-
under ringe tag, Hør vor bøn og hør vor sang,
Giv dit ord sin rette klang.

Latinsk. Ved Theo. S. Reimestad.

Under korsset.

250. Under korsset gif sin død imøde Herren
til Gud faders herlighed, Og paa korsset laa
en verdens brøde Og han bar det til en ver-
dens fred. Under korsset skal hans venner
træde, Følge tro ham gjennem kamp og nød;
∴ Himmelveien til en evig glæde Gaar igjen-
nem egenbiljens død. ∴:

2. Under korsset kan dog hjertet smile,
Naar dets tanker hviler paa Guds lam; Un-
der korsset kan dog hjertet hvile, Naar det fuldt
og helt kan tro paa ham. Under korsset vand-
tes i det dunkle Kronen, straalende af himlens

guld, ∴: Kronen, som paa den skal hisset
funkle, Der er bleven Jesus tro og huld. ∴:

3. Under korsset alle kristne vandre, Skjønt
der forskjel er paa art og grad: Ja, de bæ-
rer korsset med hverandre, Og paa trange vei
de følges ad. Men, naar under korsset og
dets møie Syndens gamle menneſte er dødt,
∴: Uden fors det nye skal sit øie Nabne saligt
i sin frelſers skjød. ∴:

Copyright.

W. A. Wegels.

En kjærlig, trofast ven.

251. En kjærlig, trofast ven jeg har, Som
elſter mig ſaa ſaare, For min ſkyld korssets
trøe han bar, ∴: Han tørre vil min taare. ∴:

2. For min ſkyld korssets dødt han led, At
jeg Guds barn kan blive, Om al min sorg
og graad han ved, ∴: Og han vil trøst mig
give. ∴:

3. Og Jesus er den vennemens navn, I
himlen er hans bolig; Han kjærlig aabner
ømt ſin ſavn, ∴: Og vogter mig ſaa trolig. ∴:

4. Han er ſaa glad, den vennen kjær,
Naar ſine børn han finder; Dem vil han
gjerne være nær, ∴: Og de hans hjerte vin-
der. ∴:

5. Og han os altid hjælpe vil, Naar vi
til ham ſelv bede. Sin himmel han os fører
til, ∴: Fra libets kamp hernede. ∴:

Copyright.

Ved Theo. S. Reimeſtab.

Se og lev!

252. Der er liv i at se paa det Golgata kors; Ja, just nu er der liv og for dig. Arme synder, saa kom da til ham og bli frelst! Kom til ham, som der ofrede sig!

R o r: Se, se, se og lev! Der er liv i at se paa det Golgata kors; Ja, just nu er der liv og for dig."

2. Hvorfor hænger han der paa forbandelsens træ? Jo, fordi dine synder er der. Hvorfor raaber han saa, af sin Fader forladt? Kun for dig, for din sjæl det jo er.

3. Bed om naade at tro dine synder forladt; Det er blodet, som frelser dig nu. Dette randt for din synd, og det taler for dig; Der er fred mellem dig og din Gud.

4. O, saa kom da, og se hen til korset, just nu; Lov og pris Guds velsignede lam! Har du libet i ham, da du aldrig skal dø, Men evindeligt leve med ham. Amelia Hull.

Smerternes vei.

253. Der gaar fra urtegaarden Til Golgata en sti; Maa alle folk paa jorden, Se ham, som gaar forbi!

D m k v æ d: Til Paradis den veien bær, Men en smertens vei det er.

2. Ja under navnløs smerte Vor Jesus den har gaat; Hans varme frelserhjerter Sit dødssting der har faat.

3. Af se i oljelunden Han falder døds-

træt ned, Saa mørk er midnatsstunden, Og blodig er hans sved.

4. Hvad har du her at vinde, Min sjæl, i sorgens nat? Ved korset skal du finde Din sande himmelskat.

5. Se, spyd og nagler stinge Til døden hvert et lem; Men af de vunder springe De livsens strømme frem.

6. Hvor saligt at faa bade Sin syge sjæl deri Og fra al syndens skade For evig blive fri.

7. Blot saa vor sjæl kan lære Den evig nye sang Til Guds og Lammets ære, Som synges skal engang. Om k v.: Ja alt for os han fuldbragt har, Men en smerternes vei det var. Oversat af M. Falt Gjertsen.

Gi af denne verden.

254. Gi af denne verden er mit rige, Majestætiff dog er dem min røst, :: Som her-nede sandhed efterhige Og i sandhedsordet søge trøst. ::

2. Det er lyset over kongestolen, Som ei rokkes i al evighed. :: Over Kristi rige er det solen, Sent oprunden, som gaar aldrig ned. ::

3. Kjendeligt er derfor alle dage Kristi rige paa det troens ord, :: Som gaar dristig frem, men ei tilbage, Om end ild nedregnede paa jord. ::

4. Herrens ord er kristenmodersmaalet

Gimmeriget er bort fædreland, ∴ Som, da det ei hærjes kan med staalet, Dermed heller aldrig værges kan. ∴

5. Gimmerig med Kristi kongesæde, Som for hjertet, i din Helligaand, ∴ Er retfærdighed med fred og glæde, Nære kan ei denne verdens haand. ∴
N. F. Grundtvig.

Nær dit kors.

255. Jesus, hold mig nær dit kors, Der hvor naadens under Frit for alle aabner sig I din død og vunder.

R o r: Bed dit kors, nær dit kors Lad mig daglig være, Til min frelste sjæl gaar hjem Og sin frans skal bære.

2. Bed dit kors, o bange sjæll I din død og smerte, Der er fred og trøst at faa For mit syge hjerte.

3. Bed dit kors, o du Guds lam! Giv mig fred og hvile; Lad hver dag mig finde I Der mod dødens pile.

4. Nær ved korset vaag og bed, At du ikke falder; Haab og tro og vær bered, Indtil Gud dig kalder.
Fanny F. Crosby.

O spyd, som sønderflængte.

256. O spyd, som sønderflængte Min Jesu side saa, Og speidende dig trængte Ind mod hans hjertebraa, At se, om dette hjerte, Saa fuldt af Kjærlighed, Var brustet alt af smerte I kampen, som han stred.

2. Ufigelig bedrøbet, Min dyre frelsermand, Jeg ser dig livet røbet. Men gennem blod og vand, Som risler ud af bunden, Det hvassse spyd, dig gav, Jeg stirrer ned mod bunden Af naadens dybe hav.

3. O død, har du ei prøvet Din magt tilstræffelig? Hvi har du vold forøvet Paa Jesu kolde lig? Det var hans saar det sidste, Før han i graven gif. Mit hjerte, af, vil briste Ved dette dødens stik!

4. Kom, fjæl, og læg din finger i Jesu sidsaar! Derfra dit haab udspringer, Derfra din talf udgaar. Derfra du faar modgiften, Som dræber synden din. Og der er klipperisten, Hvor duen glad thr ind.

5. Du hang med høiet hoved, Du draf af dødens bæf, Gud være evig lovet! Til alle djæbles skræk Du atter hoved hæber Alt inden tredie døgn. Du lever! ja, Du lever! Trods verdens list og løgn.

6. Naar dommens ord har runget, Saa skal alverden se, I hvem de have stunget, Og hyle: Be, o vel! Da skal vel spydet slippe Af fiendehaand med skrig. Jeg ser min frelles klippe, Som slagen blev for mig!

Sigvald Stablan.

Ved korsets fod.

257. Ved korsets fod nedhøiet Maria stille staar, Mens taarer fylder øiet Og sorgens bølger gaar. Hun burde vidst det længe, Nu

fom det dog saa brat. Hvor sværdet ind kan trænge, Hvor haardt at staa forladt!

2. Skjønt Jesus alt fornemmer, At forsæts nød er haard, Han sine ei forglemmer I deres trængsels kaar. Hans øie ser dem under Sit kors forladte staa; Saa glemmes egne vunder, At deres læges maa.

3. „Din søn Johannes bliver, Og du hans moder er.“ Det ord dem begge giver En trøst og gjerning kjær. Men os han vilde lære, At intet er for Gud Saa stort som Ihdig være I mod hans eget bud.

4. Men dette skal mig drive Med kjærlighedens magt Herester tro at blive Mod det, som Gud har sagt. Min Jesus, det, du gjorde, Og dette forsæts ord Skal hjælpe mig at borde Dig mere lig paa jord.

Joh. Spholt.

Af trængsels torne bryde.

258. Af trængsels torne bryde De skjønne roser ud, Som skal i himlen pryde Og franse Herrens brud! Vor Frelser's kors fortjente, At denne frans vi faa; Men vil vi den forvente, Da maa vi med ham gaa.

2. Jo mere vi maa stride For ham at være nær; Jo mere vi maa lide, Fordi vi har ham kjær; Jo større kors vi taale, Des større demantglans Skal hisset evig straale Fra sjælens seiersfrans.

Skilsmisfen tung.

259. Skilsmisfen tung vi glemmer nu, Og kommer samlingen ihu, Der hvor ei findes sorg og nød, Hvor ei skal nævnes synd og død.

2. For døden faar vi alle bod, Naar tro vi kan, at Krist opstod, Trindt om os ser vi som i speil Vor Frelser bryde gravens segl.

3. Ved dødens port, jeg ved forvist, Din paasteglans, o Jesus Krist, Skal glide gjen-nem sjæl og hu, Saa jeg ei føler dødens gru.

4. Da dør jeg ei, men kun min kval. Ved graven aabnes himlens sal, Jeg dør kun bort fra verdens kib, Og fødes til et evigt liv.

Copyright.

Theo. S. Reimestad.

Sil dig, frelser og forsoner.

260. Sil dig, frelser og forsoner! Verden dig med torne kroner; Du dog ser jeg har i finde Alt mit liv til dig at binde, :: Gib mig dertil mod og held! ::

D m f v æ d: Sil dig, frelser og forsoner, Dig som verden torne kroner!

2. Ved dit kors fra kamp jeg habner, Dine fødder jeg omfavner; Ei du haanlig mig foragter, Men fra korset mig betragter :: Med din guddomskjærlighed. ::

D m f v.: Ved dit kors fra kamp jeg habner, Dine fødder jeg omfavner!

3. O, hvor blodig, arm og nøgen! Gruelig med dig er spøgen! Dog jeg ved: for det

at lide Født du blev ved midnatstide. ∴: Født
at dø som offerlam! ∴:

D m f v.: O, hvor blodig, arm og nøgen!
Gruelig mod dig er spøgen!

4. Kjærligheden, hjertegløden, Stærkere
var her end døden. Ved at give alt du vin-
der, Livet midt i døden finder! ∴: Giver hen
for os dig helt! ∴:

D m f v.: Kjærligheden, hjertegløden, Stær-
kere var her end døden!

5. O, jeg ved at dine vunder, Kjærlighe-
dens store under, Læger hos mig syndens
smerte, Smelter isen i mit hjerte, ∴: Giver
livets sang i død. ∴:

D m f v.: Blot jeg ser paa dine vunder,
Kjærlighedens store under!

6. Znderlig jeg ber med taarer: Lad som
pulsflag gennem aarer Korsets livsvæld til
mig strømme, Hjertets goldhed oversvømme,
∴: Tvætte al min blodskyld af! ∴:

D m f v.: Znderlig jeg ber med taarer Om
det livsvæld gennem aarer!

Bernhard af Clairvaux, efter Grundtvig,
ved Theodor S. Heimestad.

Copyright.

Ved Korset.

261. Du, som har dig selv mig givet, Lad
i dig mig elske livet, Saa for dig kun hjertet
banke, Saa du kun i mine tanker ∴: Er den
dybe sammenhæng! ∴: Du, som har dig selv
mig givet, Lad i dig mig elske livet.

2. Stjønt jeg maa som blomsten visne,
 Stjønt min haand og barm maa isne: Du,
 jeg tror, kan det saa mage, At jeg døden ei
 skal smage, :: Du betalte syndens sold, ::
 Stjønt jeg maa som blomsten visne, Stjønt
 min haand og barm maa isne.

3. Ja, jeg tror paa korsets gaade; Gjør
 det, Frelser, af din naade; Stat mig bi, naar
 fienden frister! Ræf mig haand, naar øiet
 brister! :: Sig: vi gaar til paradis! :: Ja,
 jeg tror paa korsets gaade; Gjør det, Frelser,
 af din naade!

Grundtvig, efter Bernhard af Clairbeaux.
 Copyright.

Langfredag.

262. Under korsset stod med smerte, Stod
 med gjennemboret hjerte, Jesu moder, død-
 ningbleg! Solen fortned, da han daaned,
 :: Sødets hjerter ham forhaaned, Pinen hans
 var dem en leg. ::

2. Kirken, med sit moderhjerte, Kjender
 lig Maria smerte, Under kors og verdens
 spot; Men ens død for alles brøde :: Bitter-
 heden kan forsøde, Alting gjorde Jesus
 godt. ::

3. Brist da aldrig, moderhjerte! Drufne
 kan du al din smerte I din Frelser's kjærlig-
 hed! Hvad end børnene maa lide, :: Guds
 enbaarne ved din side Døser over dem sin
 fred! ::

4. Vær velsignet, moderhjerte! Vær vel-

fignet, modersmerte! Til dig Inder Jesu
røst: Du hos Gud har fundet naade, ∴: Fun-
det her i forsets gaade, Svad du savned: evig
trøst! ∴:

5. Freden for hvert synderhjerter Jesus
bandt ved dødens smerte, Den er kristnes skat
og pris; For den stred hans fjæmper stride,
∴: Med den fred hans vidner lide, Gaar med
den til paradis! ∴:

„Stabat mater“, ved Grundtvig.

Bed forset er rum.

263. Gaa til Jesus, hvem du er, Bed hans
fors er rum! Alt, du trænger, faar du der;
Bed hans fors er rum! Golgata beseirer
tvivl, Brudt har Jesus dødens pil; Fred du
faar, for taarer smil! Bed hans fors er
rum!

2. Bildsom vandrer, vent nu eil Bed
hans fors er fred! Trangt det blir paa syn-
dens vei; Bed hans fors er fred! Er du
syndbethnget, træt, Jesus gjør din byrde let,
Svile er for dig beredt, Bed hans fors er
fred!

3. Arme synder, kom idag! Bed hans
fors er liv: Frelsens stærke savnetag; Bed
hans fors er liv! Drik af livsens kildevæld
Lægedom i gry og kvæld; Der er frelse for
din sjæl: Bed hans fors er liv!

Oversat af Theodor Reimestad.

Hvi græder du, kvinde?

264. Hvi græder du, kvinde, blandt grave,
Hvis dør ikke længer er luft, Hvor stenen er
bæltet af lave :: Og døden er jaget paa
flugt? ::

2. Her ere Guds underværk skete, Af døde
opstanden er Krist! Du, som har ham elsket
hernede, :: Du skal ham og møde forvist. ::

3. Men, af, hendes øine var fulde Af
taarer fra kummerens kyst; Der drog sig en
isnende kulde :: Gjennem det bankende
bryst. ::

4. Mildt Frelserens øie da gyder En sa-
lig og lysende strøm, „Maria!“ fra læberne
lyder, :: Da vaagned hun op af sin drøm. ::

5. Til glæde blev al hendes smerte, Hun
synker sin Frelser til fod; Og „Mester“ fra
bævendende hjerte :: Var alt, hendes glæde
tillod. ::

6. „Gaf hen og forkynd at jeg lever, At
andre kan glædes med dig, Og mindes det
hver gang du bæver: :: Fra nu af tilhører
du mig.“ ::

7. Se himmelens stjerner ei slukkes, Før
solen opgaar i sin glans, De grave, om aften
luffes, :: Skal aabnes en morgen som
hans. ::

M. B. Landstad.

Lad taaren ei rinde.

265. Lad taarer ei rinde saa stride! Nu

evigt en sjæl livet vandt, Og løftet af englene blide :: Den himmelfste salighed vandt. ::

2. De smuldrende lemmer, som hvile I gravene, venter Guds dag; Mod dem skal en evighed smile, :: Med liv under støvhyttens tag. ::

3. Naar jorderigs grundbolde bæve For livsfrstens seirende ord, Ryskabe fra graven sig hæve :: Mod thronen de frelste fra jord. ::

Copyright.

Theodor S. Reimestad.

Salige paastemorgen.

266. Salige paastemorgen, Lys over Golgata! Nu kan vi bytte sorgen Om i halleluja! Se, nu er stenen borte, Svundet langfredags ve; Herren er nu opstanden. Korset er livsens træ!

2. Nu har vi naade fundet, Herren er evig god. Jesus har seiren bundet; Livet er i hans blod. Gele vor syndebrøde Lagdes paa det Guds lam, Alle i en er døde, Levé og skal i ham!

3. Salige paasteglæde, Difulge synder trøst: Vi kan til graven træde, Bytte til englerøst. Herren er nu opstanden! Under vort frelsesbud, Priser og lover lammet, Naab det for alle ud!

M. G.

Tryk i min Jesu arme.

267. Tryk i min Jesu arme, Tryk ved hans ømme bryst, Varm af hans hjertes varme,

Øvile jeg skal med lyst. Lyst, det er engles
toner, Vaarne til mig i sang Øst ifra livets
zoner, Oppe fra ærens bang!

2. Tryk i min Jesu arme, Tryk for al
sorg og nød, Kan mig ei verden harme, Did
naar ei synd, ei død. Fri helt fra alt, som
saarer, Fri fra al tvivl og frygt! Endnu kun
nogle taarer, Saa blir det ganske trygt.

3. Jesus jeg ei kan slippe, Han for mig
døde jo. Fast paa den trygge klippe Bygge
jeg vil min tro. Der lad mig rolig vente,
Livsstormen snart blir tyst, — Morgenens
luer tændte Blir paa den guldne lyst. ∴∴

Fanny Crossby.

Lover nu Herren!

268. Lover nu Herren! Thi Herren at love,
Det er saa lifligt, den lovsang er skjøn! Her-
ren Jerusalem bygger, han samler Bortdrevne
stærker af sit Israel.

2. Herren forbinder dem i deres smerte,
Herren helbreder en sønderbrudt aand; Stjer-
nerne tæller han, nævner dem alle: Ser til
den ringeste synder paa jord.

3. Herren ophøier dem, som sig fornedrer,
De, sig ophøier, dem slaar han til jord. Syng
med hberandre og takker nu Herren, Pris
ham med salmer og leger for ham.

4. Pris da, Jerusalem, priser nu Her-
ren! Lover, o Zion, ja, lover din Gud! Stæn-
ger saa stærke for porten han fæster, Og dine
børn han velsigner i dig. Sal. 147.

Kan du endnu drømme?

269. Kan du endnu gaa og drømme Om et liv af Lykke her, Skjønt du ved og ser det ofte, Hvor ustadig Lykken er? Rigdom her snart tager binger, Glædens roser falder af, Og du fastes om i verden Som en splint paa stormfuldt hav.

2. Vil, o sjæl, du vælge døden, Naar dig livet kydes end, Har du mod at lade Jesus Uhørt vende om igjen? Har du mod at vende ryggen Til Guds riges bryllupskal, Og isteden vandre forgløs Mod et dyb af evig kval?

3. Har du mod at nærmes graven Uden noget grundet haab, Mod, naar engang dødens engel Kommer med sit albors raab? Har du mod at flaa i veiret Herrens naadefald og bud, Har du mod til uden Jesus At gaa frem for himlens Gud?

4. O, befind dig! end han venter, Kalder dig i naade nu. Skal hans aand forgjæves falde? Kjære sjæl, hvi venter du? Lyt dog til hans bøn og raaben, Hør, af, hør, han banker end! Har du mod til end at lufte Hjertets dør for denne ven?

Lina Sandell.

Dag til hvile.

270. Dag til hvile, dag til glæde, Dagen, viet til Guds fred, Den har seet i dødningsflæde Herren til Guds herlighed. Dag, som

naadens gjerning kroner, Frelserværkets hviledag, Dine helligasten-toner Blev Guds riges flokkeflæg.

2. Lønlig gennem dødningshaven Livets engel bingen slaar, Stille over klippegraven Aandens morgenluftning gaar. Bliv til paafkemorgenrøde Gravsabbat fra Golgata! Da med de forløste døde Jubler vi: halleluja!

B. S. Ingemann.

Herlige livsens ord.

271. Herlige livsens ord, Bedste af alt paa jord! Det stiller hjertets trang, Trøster mig dagen lang. Tages alt andet bort, Alt som er gildt og stort, Har jeg paa Herrens bord Altid et livsens ord.

2. Samles om livsens ord, Børnene vidt om jord, Den, som er tørst og træt, Reiser sig glad og let; Vængstet af syndens nød Mættet af himmelbrød, Synger Guds børn i kor: Herlige livsens ord.

3. Herlige livsens ord, Himmerigs sæd paa jord! Saaet ved men'skehaand, Væxten gir Herrens Aand. Stiger, før nogen ved, Blomster mod evighed, Blomster i syd og nord Baarne af livsens ord.

4. Jesus er livsens ord, Himmerigs kraft paa jord; Tusind i dødens nat Venter paa livets skat, Bringer vi dem et bud, Gaar de fra mørket ud, Synger rundt rigets bord: Herlige livsens ord!

S. A. Urseth.

Atter paafemorgen.

272. Atter paafemorgen Herrens engle kom,
 Bragte fryd for sorgen; Livet sang de om!
 Før i hjertehaven Sang de: „Fred paa jord!“
 Nu ved paafegraven Vidnes: „Han opfor!“
 R o r: „Jesus, frelsmanden!“ — Nu er
 engles sang, — „Se, han er opstan-
 den!“ — Natten blev ei lang!

2. Englesang for hyrder, Englesang ved
 grav Endnu hjertehyrder Selt skal vælte af!
 Jeg faar paafemorgen Solbarm i mit sind;
 For langfredagsforgen Kommer Jesus ind!

3. Engleord i natten Og i paafegryn End
 er hjertesfatten, Lægedommen ny! Hvert
 Guds barn, som græder, Sulfer, sabner trøst,
 Livets ord end glæder, — Ord med engle-
 røst.

4. Jesus lever! lever! Hvillet paafteord!
 Jesus opstaar, — lever, I mit hjerte bor!
 Golgata og graven Livets solglans har. Det
 er paaftegaven, Engle til mig bar.

5. Vort med bangheds taarer! Engle er
 min vagt. Omend forset saarer, Og jeg blir
 forsagt, Julens engle følge Skal med him-
 lens fred! Paafteengle dølgte Ei Guds kjær-
 lighed!

6. Paafteengle svæber Om min sjæl hver
 dag, Synaer: Jesus lever Under hjertets tag.
 Jesus herlia aiver Vaarsol ober grab, — I
 mit hierte skriber: Seier jea dia aab!

Jeg synge vil om Jesus.

273. Jeg synge vil om Jesus, han er min skat og del, Hans rige gaver fylder med taal og pris min sjæl. Jeg synge vil om Jesus; for mig han gjorde bod, Han al min synd betalte med sit det dyre blod.

2. Jeg synge vil om Jesus, hvad ondt mig møder end. Den bedste trøst jeg finder hos denne hulde ven. Jeg synge vil om Jesus, det er min glæde stor At sidde ved hans fødder og lytte til hans ord.

3. Jeg synge vil om Jesus, mens mine vandringssjæde Hjemad mod himlen haster, hvor solen ei gaar ned. Og naar ad himmelporten jeg frelst indgangen er, En lovsang til min Jesus jeg evig synger der.

Copyright. Fra engelsk ved L. S. R.

Jesus for os døde.

274. Jesus for os døde, Blev i graven lagt; Paaskemorgenrøde Stod han op med magt.

2. Stenen maatte vige, Bagten falder om; Knust er mørkets rige; Graven den er tom.

3. Himlen er nu bunden, Døren aaben staar; Fast er troesgrunden Lagt i Jesu saar.

4. Naadefolen rinder Op af gravens hjem; Syndens nat forsvinder; Dagen bryder frem.

5. Hørb, min sjæl, din vinge, Bryd i

Lobfang ud; Lad den liflig klinge: Være være
Gud!

Bort med sorg og flage.

275. Bort med sorg og flage, Jesus omhu
bær For dig alle dage; — Han din Broder er.

2. Op, min sjæl, at synge Lobfang med
Guds hær! Brug din løste tunge For din
Frelser kjær!

3. Dine mange plager Her i sorgens dal,
Om du ei forsager, Gavne maa og skal.

4. Kun en liden time — Er du hjemme
der, Hvor Guds pilegrime Krans og krone bær.

5. Døden er ei mere, Sorgen er forbi,
Kinde skal ei flere Taarer paa din sti.

Lars Oftedal.

Løft dig, sjæl!

276. Løft dig, sjæl, mod himlen Op fra
jordens bo! Riv dig løs fra vrimlen Op i
haab og tro!

2. Løs dig fra din smerte Og al jordens
sorg! Hæv dit tunge hjerte Op mod himlens
borg!

3. Livets lyst og kummer Lad ei fængsle
mer! Ind i sidste slummer Da er Jesus nær.

4. Gurtig tiden svinder Med sin ve og
lyst, Livets kveld oprinder Alvorsfuld og lyst.

5. Vel da den, som stunder Her mod
himlens havn, Saa i fred han blunder Spødt
i Jesu navn.

Golgatas mørke svandt.

277. Golgatas mørke svandt, Glæden blev
ny, Dengang da solen randt Paasfedags gry.
Jesús opstanden er, Englene budskab bær,
Maria selv og ser Frelseren kjær.

2. Anst er nu helveds magt, Jesús op-
stod; Paasken har seier bragt, Kjøbt ved hans
blod. Graven er hvilested, Døden gir him-
melfred, Dersom vi vandrer med Frelseren
kjær.

3. Faderens ømme favn Naben nu staar,
Naar vi i Jesu navn Til ham kun gaar.
Bring ham din sorg i bøn, Kvalen, du bær i
løn; Opstanden er Guds Søn, Frelseren kjær.

4. Kjært er det paasteord: „Øvi græder
du?“ Som rundt den hele jord Lyder endnu.
Græd over synd og brøst, Syng saa med
fryderøst: Opstanden er til trøst Frelseren
kjær.

5. Salige paastedag! Seiren er min.
Jesús, han vandt min sag Ved døden sin.
Gjift over grav og død Endt er min kamp og
nød, Hvor jeg faar skue sød Frelseren kjær.

A. Mortensen.

Nærmere dig, mit hjem.

278. Nærmere dig, mit hjem! Over dag,
som gaar, Vinder et skridt jeg frem, Snart
maalet naar. Enten nu veien er Let eller
møisom her, Til hjemmet dog det bær, Nær-
mere hjem!

2. Tumles end om paa hav Min svage
 haad, Har jeg en sikker stav Til trøst og raad.
 Trods modgangs bølgeflag, Trods storm og
 bygetag Gaar det for hver en dag Nærmere
 hjem.

3. Skinner end solen blid Mart paa min
 vei; Har jeg en hvilens tid, Stanser jeg ei.
 Som solen idelig Sler umerkelig, Gaar jeg
 ustandselig Nærmere hjem.

4. Naar da min vandringsstav Lægges
 skal ned, Holig jeg gaar i grav: Jesus er
 med! Her ei min hvile var, Hisset jeg skatten
 har; Hver dag det didhen bar — Nærmere
 hjem.

J. Ullencæfs.

J Babel jeg sidder.

279. J Babel jeg sidder, ved fremmede
 strand, Med bliffet mod Kanaan og graater;
 Og trangt blir det mig her i jammerens land;
 Og verden mig haaner og spotter.

R o r: Paa naaden vil jeg leve, paa naaden
 vil jeg dø, Paa naaden vil jeg løstes
 fra denne sorgens ø, Til hjemmet paa
 glædens himmelstrande.

2. Min harpe den hænger paa piltræets
 kvist, Og bunden og stum er min tunge. Jeg
 længter, og fienden spørger med list: Kan
 du ei om hjemlandet synge?

3. Men hvor kan jeg synge i fremmede
 land Om dig, o min Gud i det høie? Jo,

naar jeg betragter det blodet, som randt,
 Staar himlen mig herlig for øie.

4. Jerusalem, hil dig, du længslernes
 stad! Vel herlig du staar i det fjerne. Men
 snart skal jeg se dig og tindrende glad
 være derhjemme hos Herren.

5. Jeg længselsfuldt venter; kom, Jesus,
 dog snart I skyen for hjem mig at hente. Det
 vaares, og solen nu straalers saa klart, Det bli-
 ver ei længe at vente.

Copyright.

Fra svensk.

Der er rum.

280. Der er rum, der er rum I Guds him-
 mel endnu. Han har søgt dig saa tidt, O,
 hvi nøler vel du? Han vil tage dig ind I sin
 kjærlige favn, Han vil være din ven I al
 smerte og savn.

2. Der er rum, der er rum, For hans
 throne de staa I den snehvide dragt Og med
 kronerne paa. O, de vinker os did Til den
 lysende stad; End er trængselens tid, Men de
 jubler saa glad.

3. Der er rum, der er rum Paa de gader
 af guld, O, saa løst dog dit blif I fra jordli-
 vets muld. Vi til himlen vil gaa, Hjem til
 Jesus, vor ven! Der er fransjen at faa I
 hans herlighed end.

Copyright.

Bed Theo. S. Reimestad.

Blandt fiendehad.

281. Blandt fiendehad gaar hun frem, Jesu

brud, I trængsel; Hun venter sin brudgom, faa synger hun ud Sin længsel. Fra ørkenens møie Til himmelens høie Hun løfter med taarer og hjemve sit øie: Naar rinder dagen?

2. O frygt ei, Guds menighed, Herren er nær; Han kommer, For dig en forløser, for fiendens hær En dommer. Hvad du end skal lide, Hvor haardt du maa stride, Han svigter dig aldrig, han gaar ved din side, Snart rinder dagen!

3. Selv vandred han veien, for dig gif han frem Mod døden. O træd i hans fodspor, de lyser dig hjem Fra nøden. O, bliv ei tilbage I trængselens dage! Du snart blandt Guds helgen din plads skal faa tage, Naar Herren kommer.

Copyright.

M. Falt Gjertsen.

Den nye sungen.

282. Kan du synge den nye sungen, Synder, som færdes paa sorgens jord? O, den synges alt hist af mangan, Som sig nu fryder ved himlens bord; Men de lærte den første her nede, Dengang de hen til Golgata kom; Under korsset fandt fuglen rede. Men du spørger; hvad synges om?

2. Hjertetrangen udfører sungen; Saligste sungen om Kristi blod. Jeg af satan var grusomt fanaen; Har doa ved noaden et freidigt mod; Thi Immanuel gif i striden Op-

ben af Juda fejeren vandt. Slangens modstand blev altfor liden, Jeg en evig forløsning fandt.
J. Traasdahl.

Se, en krone skjøn.

283. Se en krone skjøn er hos Gud henlagt
For enhver, som her tro til døden er; Da i
herlig pragt og i lysets dragt, Vi mod thronen
vendte skal krones der.

Ror: O maa jeg da for thronen staa, Med
libets krans og krone paa! Tag mig
ved haand, du libets Gud. Da jeg
salig gaar fra trængsel ud.

2. Hør, hvad salig fryd, sang i himlens sal,
For det barn, hvis øie af graad her flød;
Smertesdagen endes i jordens dal, Og al
sorg ombyttes med glæden sød.

3. Tænk, et herligt hjem er i Zions stad
For din sjæl, om du her for kronen stred.
Barnets jubelkvad skal du nynne glad, Synge
englejang om Guds kjærlighed.

Overfæt af Theodor S. Reimestad.

Copyright.

O Guds lam uskyldig.

284. O Guds lam uskyldig, Paa korset ihjel-
slaget, Indtil døden lydig, Hvor ilde du var
plaget! For vor skyld var du saaret, Har
verdens synder baaret! :: Miskund dig over
os, o Jesus! :: Giv os din fred, o herre Je-
sus!
Græst og latinst. „Agnus Dei.“

Guds ord kan ene stille.

285. Guds ord kan ene stille Min største
 sjæletrang, Paa hjertestrengen spille Og vende
 suk til sang. Kun det formaar at vække Et
 effo i mit bryst :: Og lægedommen række,
 Som vender sorg til lyst. ::

2. I hjertedybet trænge Med underkraft
 det kan; De hemmeligste strenge Derinde det
 slaar an. Dets vidnesbyrd mig møder Med
 herlig himmelsk klang, :: Saa haabet mig for-
 søder Min tunge pilgrimsgang. ::

3. Naar syndebyrden knuger Mig cent
 fortviblet ned, Og mørket rædsomt ruger, Da
 kan det skjænke fred. Det taler sødt om naade,
 Har balsam for hvert saar; :: Det løser livets
 gaade, Saa jeg med Jesus gaar. ::

4. Det er en ledestjerne, Og ved dets
 klare skin Til hjemmet i det fjerne Jeg gaar
 med faste trin. Guds ord er daglig søde For
 hver en hungrig sjæl; :: Det kan mit liv
 forsøde, Er bedste skat og del. ::

5. I himmelhøie toner Det taler dom og
 fred, Men maler min forsoner Saa klart til
 salighed, Det stiller mig for øie En sang om
 himmelbrud, :: Og Manden fra det høie Er
 pant paa liv hos Gud. :: Hans Utbø.

Jeg glæde fandt i sorgen.

286. Jeg glæde fandt i sorgen, En balsom
 for min ve, En deilig foraarsmorgen Med
 sol bag regn og sne; En gren med lægetræf-

ter Nær bitter kilde hang. ∴: Et løfte, som sig hester Bed hver en streng, der sprang. ∴:

2. Jeg fandt et glad hosanna I smerte og fortræd, En haandfuld himmelsk manna For Maras bitterhed. Naar ørknens brønde glippe, Naar jeg vansmægtet er, ∴: Jeg har en Seflers klippe, En fredens bolig nær. ∴:

3. Du, Jesus, er min glæde, Min klippe, hjertets stat, Min frydefang herne, Mit lys i sorgens nat, Mit løfte, nyt ad aare, Mit Elm og forvist, ∴: Og regnbue i min taare, Min herlighed tilsidst. ∴:

Mrs. J. Crendson.

Nærmere dig, min Gud.

287. Nærmere dig, min Gud, Nærmere dig, Om det end forset er, Som løfter mig. Jeg beder inderlig: O, lad det bringe mig

R o r: Nærmere, Gud, til dig, Nærmere dig!

2. Vandrer jeg viden om, Til sol gaar ned, Maa jeg en sten kun faa til hvilested; Jeg kommer glad til dig, Herre, saa naaderig:

3. Lad mig i drømme se Stigen, der naar Til himlens herlighed, Hvor thronen staar; Lad engle vinke mig, Gist fra sit himmerig.

4. Naar jeg da vaagner op Med tak og pris, Bethel jeg reiser dig Paa Jakobs vis; Altet blir stenen mig, Hvor lovsang hæver sig:

5. Kald mig saa hjem engang Frigjort
og glad, Op til min faders hus I Zions
stad! Lad engle bære mig, Nærmere Gud
til dig. Sarah Adams.

I Kristus har jeg livet.

288. I Kristus har jeg livet, I døden dør
min ve, Mit hjerte, Gud hengivet, Kan midt
i døden le. Jeg seierskrans skal bære Og her-
lig fries ud; Jeg reiser, glad at være Nu
hjemme hos min Gud.

2. Nu har jeg overbunden Ved Jesu blod
og saar; Jeg er med Gud forbunden Og glad
til himlen gaar. Naar jeg for ve og smerte
Ei mere tale maa, Saa lad dig ret til hjerte
De dybe sukke gaa.

3. Naar livets Ihs udslukkes, Alverden
bliver fort, Naar jeg skal dø og rykkes Fra
tidens jammer bort, Da lad mig sove stille
Med et fornøiet sind, Og Gud hengiven vilje
I Jesu arme ind!

4. O Krist, min frelsesklippe, Du trøst i
al min ve; Lad troen dig ei slippe Før jeg
dig hist kan se; Naar dødens nat sig lænker
Omkring min trætte sjæl, Da brydes dødens
lænker, Da bliver alting vel.

Hos Gud er idel glæde.

289. Hos Gud er idel glæde; Men før jeg
kommer der, Jeg sukke maa og græde Og gaa
nedbøjet her; Her trykker mange plager; Her

strider Jesu brud, Her blandes fryd med Klager, Kun glæde er hos Gud.

2. De fromme have sorger, Naar verdens daarer ler. En værdig himlens borger
 Over stund sin møie ser, Og kjæmpende sig
 nærmer Til glædens faste borg; Men naaden
 ham bestjærmer, Og kjæft han bær sin sorg.

3. Jeg bytter ei med daarer, Som tar
 sin glæde her! Jeg heller mellem taarer Og
 sukke sæden bær, Naar jeg med fryd maa
 høste Ved enden af min vei. Lad daaren sig
 forlyste, Med ham jeg bytter ei.

4. Jeg Jesus skal bestue, Det er mit haabes grund;
 Lad korsset underkue, Det er en liden stund;
 Snart intet mig bedrøver, Snart ingen modgang mer
 Min glæde mig berøver; Snart jeg min Jesus ser.

Johan Nordahl Bruun.

Bennens røst.

290. Barn, som gaar paa vildsom vei, hører
 bennens røst du ei, :: Røsten blid, som aar
 for aar Løkked paa sit tabte faar? ::

2. Har du glemt, mit barn, den gang,
 Da han tog dig i sit fang, :: Da han nævnte
 dig ved navn, Og du glemte sorg og savn? ::

3. Er du træt af vilde vei? Barn, dig
 Jesus glemte ei; :: Nu idag hans kjendte
 raab Kalder dig til evigt haab. ::

4. Kom igjen, mit barn, idag, Jesus Klager

ret har din sag; ∴ Endnu aabnes kjærlig
favn, Kom, mit barn, i Jesu navn!

H. A. Urseth.

Herren kommer.

291. Herren kommer, Herren kommer! Baag-
ner, jordens børn, engang! Engles toner
lusten fylder Med sin dybe, stærke klang.
Herren kommer! Engle bringer Dette bud-
skab til os ned; Rundt om jord som flodens
blande Gaar Guds ord om kærlighed.

2. Herren kommer, Herren kommer! Raab
det kun med glæde ud. Raab det ud i sta-
dens gader, Send omkring i landet bud. Her-
ren kommer, Herren kommer! Raab det over
fjeld og hav, Indtil alle jordens lande Giver
gjenklang høit deraf!

3. Herren kommer, Herren kommer! Og
hans opraab til os er: O, I Herrens dhre-
kjøbte, Gølder eder til ham nær! Herren
kommer, Herren kommer! Tag Guds fulde
rustning paa! Med Gudsordets feiersbaaben
Kan du trygt i kampen gaa.

Copyright. Omarb. ved E. S. Reimestad.

Avælsfang.

292. Det er mørkt, og mens ved midnatstide
Livets røst er taus, og stilt sin vei Alle nat-
tens klare stjerner skride, Sober alt, kun kjær-
ligheden ei.

2. Moderkjærlighed i dunkle dale! Fader-
kjærlighed i himmelsale! Sant end kærlig-

heden din i dvale, Rolig! Herrens aldrig
stumre skal.

3. Her er Bethel, porten til Guds rige,
Her Guds engle stige op og ned, Englevag-
ten stærk og mild tillige, Alle smaa fik af
Guds kjærlighed.

4. Du, som vil de smaa i favnen have,
Taler kjærlig trøst til mødres aand, Kom til
dine smaa med naadens gave, Væg paa dem
din gennemstungne haand!

5. Sov da, hørn, i hyrdens arme rolig!
Ja og amen bliver hvert hans ord; Han har
lovet eder himlens bolig; Natten gaar, det
dages over jord. Fra thst ved Wegels.

Sabbatshvile.

293. Salig den, som frelst har fundet hav-
nen, Ewig fri fra synd og død og kval, Og
faar hvile sødt i frelserfavnen, Fjernet langt
fra denne sorgens dal.

2. Thi en sabbatshvile er tilbage For
Guds folk paa libets gyldne strand. Allerede
her i tro vi smage, Hvad os er beredt i Ihsjets
land.

3. Ewig fryd skal i vor sjæl sig sænke,
Jubel lude ved Guds høire haand, Ewigt liv
da Jesus dem skal skænke, Som fik libet her
ved naadens aand.

Farvel du brede bane.

294. Farvel, du brede bane, Farvel, hver
syndig lyst, Farvel, du syndevane, Som her-

fter i mit bryst. Jeg vil ei længer vandre
Med verdens floge flok, ∴ Men find og lid
forandre, Jeg synded mer end nok. ∴

2. Farvel, du verdens glæde, Farvel, din
herlighed ∫ Babels brede stræde! Farvel, du
falske fred. Farvel, ∫ usle skatte, Hvorved
mit hjerte hang, ∴ Og hvortil lid jeg satte
Desværre mangen gang. ∴

3. Farvel, du daarers lykke! En sæbe-
boble lig! Farvel du narresmykke, Som ofte
blænded mig! Farvel du slid og slæben At
vinde jordens muld! ∴ Nu gjælder al min
stræben Det skjønne himmelguld. ∴

4. Ei perlen vil jeg sælge, Som jeg af
naade fik, Ei døden mere vælge ∫ noget øie-
blik; Jeg gjemmes som i arken, Har barnets
naadestand; ∴ Ser bag mig syndemarken Og
det forbudne land. ∴

5. Flyv kun paa lette vinge, Du tidens
rafte ørn, ∫ havn du dog maa bringe Engang
Guds kjære børn! Om endog mange forger
Du fører med til dem, ∴ Saa glemmer him-
lens borger Dem i sin faders hjem. ∴

Chr. Diet.

Jeg er en gjæst paa jorden.

295. Jeg er en gjæst paa jorden, Mit hjem
det er ei her, En fremmed er jeg vorden, Mit
hjem i himlen er. Der oppe bor min fader i
herlighed og lys, ∴ Der vilde jeg og være
Udi min faders hus. ∴

2. O, det er ei paa jorden; Nei, himlen er mit hjem. Der har jeg mine venner, Der mødes vi igjen; Og en blandt dem jeg kjender Som er min bedste ven; :: Det er min kjære Jesus, Som sig for mig gav hen. ::

3. Der er ei sorg og smerte, Der er ei nogen nød; Der græder intet hjerte, Der er ei nogen død. Der skal jeg salig stue, Hvad her jeg trodde paa, :: Og til min Jesu ære Den gylndne harpe flaa. ::

Lina Sandell.

I Jesu naades arme.

296. I Jesu naades arme Der er mit hvilested, Hvor hjertet sig kan varme, Hvor det har ro og fred. Naar morgenrøden luer, Naar solen daler ned, :: Jeg glad mod himlen stuer, Thi Jesus er min fred. ::

2. En ankergrund jeg finder I Jesu dybe saar; Der al min frygt forsvinder, Og sjælen glæde faar. Lad storm og modgang komme, Den grund skal evig staa, :: Snart er al trængsel omme, Og jeg mit hjem skal naa. ::

3. En hvile er tilbage — O, hvilken salighed! — Der endes suk og klage, Der faar jeg evig fred. O bange sjæl, vær rolig! Hold ud endnu en tid, :: Snart i Gud Faders bolig Er endt al jordisk strid. ::

4. Din forsgang og din plage Er jo min tilflugtshavn; Jeg derfor alle dage Her prise vil dit navn. Løffelse og ære Ste dig i

evighed, :: At du mit haab vil være Om
 evig salighed. ::

Missionen.

297. Mægtig Iød det over bover, Folkens-
 dens stærke Ius :: Kom og hjælp os! o, kom
 over; Byg herude Herrens hus! ::

2. Tidt han pløied dybe bande, Paulus,
 Herrens sendebud, :: Stunded ud mod fjerne
 lande, Drog til havets øer ud. ::

3. Herrens hus, som aldrig falder, Byg-
 ges skal rundt om paa jord. :: Nu paa os de
 røster kalder: Kom, og hjælp med livsens
 ord! ::

4. Lad den ildne, hjerter røre, Gnift af
 Paulustungens brand, :: Lad din aand os
 drive, føre Ud med Iys til hedningstrand. ::

Copyright.

Bed T. S. H.

Gud os gav sin Aand.

298. Gud os gav sin Aand til trøster, I vor
 Herres Jesu navn; Han med alle englerøster
 Kalder folk til Herrens navn, Mander, med
 vor Frelser's røst, Fred i det beklemte bryst,
 Lader, med Guds faderstemme, Støvet evigt
 liv fornemme!

2. Det er pagten, som oprettes Ved det
 store fjælebad; Det er naaden, overbætted, I
 den store konges stad: Livets pant og troens
 grund I vort hjerte og vor mund, Skjold
 mod helveds kvasse pile, Moderfjød til bar-
 nehvile!

3. Her er fuglen, som paa vinger Troen
 bar med Herrens røst! Her er ordet, som
 Guds finger Skriver i hver kristens bryst!
 Her er nøglen, kunstig gjort, Til Guds hus
 og himlens port! Her er lyset paa guldsta-
 gen! Det gjør natten klar som dagen.

4. Fader vor i høie sale, Kom din pagt
 med os ihu! Sandhedsaand i dybe dale! O
 bekræft, besegl den nu! Herliggjør med glans
 paa jord Frelseren i troens ord! Gjør det
 klart, at alle dage Gud er mægtig i de svage!

N. F. Grundtvig.

Barnelivets fagre dage.

299. Barnelivets fagre dage Kun forgjæves
 folk paa jord Kalder sukkende tilbage Som en
 drøm, der heden for; Og hvert hjerte føle
 maa: Vorde ei vi atter smaa, Aldrig mer
 paa englestege Vinde vi til himmerige.

2. Bore egne barnedage I det bedste
 faderhjem Intet er mod dem, vi smage Med
 Guds Søn i Bethlehem, Naar, gjenfødte i
 hans navn, Han os tager ømt i favn, Og
 med mer end englerøster Kalder broder os og
 søster.

3. Disse kristnes barnedage, De er evig-
 hedens vaar, Vifter bort al sorg og klage
 Ogsaa fra de hvide haar, Taler med hinanden
 Indt Om det maal for livet nyt, Himmelvidt
 fra fnggedale: Guddomsliv i gyldne sale!

N. F. Grundtvig.

Den gamle og den nye

1. Den gamle og den nye, Her Gud i
Himmelen og den nye Gud på Jorden
Her Gud i Himmelen og den nye Gud på Jorden

2. Den gamle og den nye, Her Gud i
Himmelen og den nye Gud på Jorden
Her Gud i Himmelen og den nye Gud på Jorden

3. Den gamle og den nye, Her Gud i
Himmelen og den nye Gud på Jorden
Her Gud i Himmelen og den nye Gud på Jorden

4. Den gamle og den nye, Her Gud i
Himmelen og den nye Gud på Jorden
Her Gud i Himmelen og den nye Gud på Jorden

Den gamle og den nye

Den gamle og den nye

1. Den gamle og den nye, Her Gud i
Himmelen og den nye Gud på Jorden
Her Gud i Himmelen og den nye Gud på Jorden

2. Den gamle og den nye, Her Gud i
Himmelen og den nye Gud på Jorden
Her Gud i Himmelen og den nye Gud på Jorden

3. Den gamle og den nye, Her Gud i
Himmelen og den nye Gud på Jorden
Her Gud i Himmelen og den nye Gud på Jorden

Dg bærer frugt til folkegavn, Som aarle faa
og sildel

N. F. Grundtvig.

Et suk igjennem verden.

302. Et suk igjennem verden gaar, Ei verden
selv det suk forstaar, Som klager fra dens
hjerter; Hvor høit den ler og larmer, dog Der
bor i hjertets dybe frog En svar og lønlig
smerte.

2. Men, kristen, du det suk forstaar,
Hvori al verdens hjerte slaar; Thi det har
fyldt dit eget. Ja, du forstaar den sagte røst,
Da nu for Herrens søde trøst Dit suk, din
sorg er veget.

3. Din sjæl har hørt det ord fra Gud,
Som toner i al verden ud Om livet af hans
naade. For livets kræfter i din aand Er
brudt og løst din tungs baand Guds ord har
løst din gaade.

4. I verdens ørk, i golde støv, Gaar
adamsætten stum og døv Og blind for livets
strømme, Fra himlen lyder Herrens ord Om
lys og liv paa dunkle jord; Men verden gaar
i drømme.

5. Kun naar Guds „Ist dig op“ i find
Slaar ned som lyn og trænger ind, Det lys-
ner over dale; Da strømmer livets flod i
aand, Og læben uden tungebaand Om him-
lens lyst kan tale.

6. O Gud, som verdens jammer ved, Lad
livets ord som lyn slaa ned Og tænde hjerte-

Jeg gav mit liv for dig.

300. Jeg gav mit liv for dig, Mit blod i strømme flød Kun for at frelse dig Fra synd og evig død. Jeg gav, jeg gav mit liv for dig; Hvad har du givet mig?

2. Min faders lyse hjem, Ja, himlens herlighed Forlod jeg for at gaa Til jordens mørke ned. Jeg alt forlod, forlod for dig; Hvad har du gjort for mig?

3. Jeg meget led for dig, Mer end du kan forstaa; Den tunge syndeskuld Paa mig alene laa, Jeg bar, jeg bar det alt for dig; Hvad bærer du for mig?

3. Og jeg har bragt til dig Fra Gud i himlen ned En skat af Kjærlighed, Velsignelse og fred; Jeg rige gaver bringer dig; Hvad bringer du vel mig?

Frances R. Habergal.

Som foraarssolen.

301. Som foraarssolen morgenrød, Stod Jesus op af jordens skjød Med liv og lys til-lige! Derfor saalænge verden staar, Nu efter vinter kommer vaar, Livsalig i Guds rige.

2. Som fuglekor i mark og lund Lovsnyger vaar i allen stund Med deres toner søde, Saa alle tunger trindt om land Lovsnyger dødens overmand I paastemorgen-røde!

2. Som blomster alle staar i flor, Som skoven grønnes, kornet gror, Ved vaarens kræfter milde, Saa blomstrer alt i Jesu navn

Dg bærer frugt til folkegavn, Som aarle faa
og sildel N. F. Grundtvig.

Et suk igjennem verden.

302. Et suk igjennem verden gaar, Ei verden
selv det suk forstaar, Som klager fra dens
hjerte; Hvor høit den ler og larmer, dog Der
bor i hjertets dybe frog En svar og lønlig
smerte.

2. Men, kristen, du det suk forstaar.
Hvori al verdens hjerte slaar; Thi det har
fyldt dit eget. Ja, du forstaar den sagte røst,
Da nu for Herrens søde trøst Dit suk, din
sorg er veget.

3. Din sjæl har hørt det ord fra Gud,
Som toner i al verden ud Om livet af hans
naade. For livets kræfter i din aand Er
brudt og løst din tungs baand Guds ord har
løst din gaade.

4. I verdens ørk, i golde støv, Gaar
adamsætten stum og døv Dg blind for livets
strømme, Fra himlen lyder Herrens ord Om
lys og liv paa dunkle jord; Men verden gaar
i drømme.

5. Kun naar Guds „luk dig op“ i sind
Slaar ned som lyn og trænger ind, Det lys-
ner over dale; Da strømmer livets flod i
aand, Dg læben uden tungebaand Om him-
lens lyst kan tale.

6. O Gud, som verdens jammer ved, Lad
livets ord som lyn slaa ned Dg tænde hjerte-

flammen, At der for sul kan blive sang Og
 Ihs og trøst paa syndres gang Ved Jesus
 Kristus, amen! E. W. Oldenburg.

Vor broderkjæde bindes.

303. Vor broderkjæde bindes Saa vide over
 land, Hvor kristenfolket findes, Med fjærlig-
 hedens brand, Der flokkes ynglingstare Om
 Herrens ord og bud Til kamp mod syndens
 fare, Med tak og bøn til Gud.

2. Vor gjerning har vi grundet Paa
 Kristi eget bud; Den klippe har vi fundet, Der
 staar mod storm og flud. Ei haan fra vantro
 munde, Ei skyl fra syndens flom Kan rokke
 klippegrunde Og styrte huset om.

3. Dets vægge høit sig reiser I solens
 klare skin Og spiret gyldent kneiser Og ser
 mod himlen ind; Men vidt og bredt kan øiet
 Fra slottets høiensal Guds gjerninger fornøiet
 Beskue uden tal.

4. Her bindes broderkjæde Til sambærs
 korte fest, Saa være Gud tilstede I blandt os
 som vor gjæst. Ja, signe han vort stevne;
 Saa ved vi, at dets frø Skal faa sin spire-
 evne, Og mindet aldrig dø. Hans Woll.

Maar af tunge tvivl.

304. Maar af tunge tvivl jeg stundom lider
 Og min synd blir levende igjen, .: Maar i
 hjertet synd og naade strider Og jeg øiner ei
 min sjæleven. .:.

2. Da et sted jeg ved, hvor mørket spredes, Det er Golgata ved korsfættets fod, :: Naar til slagterbænken Jesus ledes For at sone synden med sit blod. ::

3. Der jeg skuer i hans brystne øie, I hans naglegab og hjerteskaar, :: Alt hvad han for mig har maattet døie, Som det lam, der verdens synder bar. ::

4. Da maa tvivl for troen atter vige. Og min angst blir liflig seierssang; :: Jeg faar følge med ham i hans rige Fra det sted, hvor han paa korset hang. ::

Copyright.

Eben Øftedal.

Herrens røst er over vandet.

305. Herrens røst er over vandet! Herrens røst med aand og liv, Herrens røst og intet andet Bar det store skaberliv; Derved skinner sol og maane, Derved sky og bølger blaane, :: Derved blomstre mark og eng! ::

2. Herrens røst var over støvet, Da han skabte mand af muld, Aldrig vorder overdøvet Efterklngen underfuld; Alart den toner fra vor tunge, Naar som menneker vi sjunge: :: „I Guds billed skabtes vi!“ ::

3. Herrens røst er over vandet, Herrens røst i daabens ord, Herrens aand og intet andet Sjgensøder liv paa jord, Nytaarslivet af Guds naade, Kristenlivet, daabens gaade, :: Salighedens visse pant! ::

4. Herrens røst er dulgt i bønner Af

Borherres egen mund, Væster barnlig naadelønnen For hans seir i dødens stund, For hans kjærlighed til sine, For hans kors og for hans pine, :: For hans dybe ydmyghed! ::

5. Herrens røst er over bordet I sin kraft og herlighed, I sin fylde frelsesordet Som Guds manna drypper ned; Kjærlighed og naade sammen Nydes der med lyst og gammen :: Som Guds vin og himlens brød! ::

N. F. Grundtvig.

Jeg har baaret.

306. Jeg har baaret lærkens vinge, Jeg har sunget høit dens sang. Jeg har følt, jeg skal mig svinge :: Ind i paradís engang. ::

2. Jeg har følt, jeg har kun hjemme Der, hvor sang og glæde bor, Ekko af min ungdomsstemme :: Ewig følger mig paa jord. ::

3. Lad kun graad mit øie blindel! Har min sjæl sin vinge blot, Skal jeg atter veien finde :: Til min ungdoms lyse flod. ::

4. Naar jeg frem med hæbet pande Syn- gende i mørket gaar, Ved jeg, at i dødens lande :: Springer atter ud en vaar. ::

M. Rosing.

Ungdomstiden.

307. Hvor skjøn er ungdomstiden, Vort livs den lyse vaar! Sorger nok vil komme siden, Men den har glædens aar. Ja, du har glædens aar, Og du er lys og blid, Og du gav os haabets vinger, Du fagre ungdomstid.

2. Du lagde ned i sjælen Det dyre libets frø. Du har tændt en ild derinde, Som aldrig helt kan dø. Den aldrig helt kan dø, Om tidt den brænder svagt; Thi den sjæl, hvori den lever, Staar med sin Gud i pagt.

3. Naar libets modgangsbølger Og ubeir mod os slaar, Vær da du det Ihs som følger, Du Ihs, glade vaar! Du Ihs, glade vaar, Med længsel, haab og tro, Gib os kraft og mod i striden, Gib hjertet salig ro.

4. Din friske livsens kilde, Skal da faa vælde ud, Som en kraft i libets virke, Naar hjertet eier Gud. Naar hjertet eier Gud, Skal efter sorg og strid, Glædens dag i himlen rinde, I vaaren evig blid.

Copyright.

Wilhelm Betterfen.

Pinse saa blid.

308. Pinse saa blid, Du opvækkelsens tid, Glad vi med fange dig møder! Manden, vi ved, Har du visse med, Hjerterne længes og gløder. Hvis ei den hellige Mand var gjæst, Blev der paa jorden ei pinsefest!

2. Hellige Mand! Lad din naadige haand Kraftig ved hjerterne røre! Dødningsben Og hver ufrugtbar gren Herlig du levende gøre! O, lad din vækkende pinsevind Blæse i hjerterne libet ind.

3. Lad os forstaa, Hvad din kraft kan formaa: Hjerterne nye at gøre! Væf os til bod Under forstræets fod, Nabne bort syn og

vort øre! Da kan vi høre og se hvor stort Jesus forsoningens verk har gjort.

4. Himmelske ild, Fald paa hjerterne mild, Saa de i sandhed maa gløde! Kjærlighed stor Til hver søster og bror, Ilden fra himlen lad føde! Gib nu en pinsesfest mild og god! Herre, hør os for Kristi blod!

Hans Utbø.

Frihed bedre er end guld.

309. Frihed bedre er end guld, Var end verden deraf fuld. Og vor frihed af Guds naade, Den for verden er en gaade, :: Er dog af al frihed bedst. ::

2. Frihed følger med Guds Mand. Bri-ster alle trællebaand! Hvad med Gud os frit forbinder, Og hos venner om os minder, :: Det er tro og kjærlighed. ::

3. Som i verden blodets baand Brødre binder, haand i haand! Binder søster og til broder, Begge til sin kjære moder, :: Saa er livet i Guds hus. ::

4. Og som rette børn paa jord, Dyttende til faders ord, Gjør frit, hvad ham til ære Og til glæde bedst kan være, :: Saa er aanden hos Guds folk. ::

5. Kjærlighedens lov og ret Gjør os aag og byrde let, Kjærlighedens liv og aande Raader bod paa ve og vaande; :: Vi faar himmerig paa jord! ::

6. Som Guds egen Søn er vi Med hans

Mand i sandhed fri, Bliber dog hos Gud med glæde, Fordi kjærlighedens kjæde :: Er fuldkommenhedens baand. ::

Bed Theo. Reimestad, efter Grundtvig.
Copyright.

Selligaanden.

310. Selligaanden trindt paa jord Er Guds røst med livets ord; Hvem der har for Manden øre, I Guds naades røst kan høre :: Faderhertet kjærlig flaa! ::

2. Livets ord af guddomsrod Kilden er til livets flod; Vshets børn deri sig bade; De af daaben sjæle glade :: Duffer op til evigt liv! ::

3. Livets træ ved flodens rand Bøffer op i troens land, Saa gudsfolket mad og drikke Midt i ørkenen savner ikke; :: Leber høit ved Herrens bord. ::

4. Det er sandt, og det er stort, Det har Kristus for os gjort; Det har Herren, som vor næste, Kjærlig bragt til fælles bedste; :: Evtigt liv med salighed. ::

N. F. Grundtvig.

Mindes vi en fuldtro ven?

311. Mindes vi en fuldtro ven I det fjerne alle dage, Ønsfende, han snart igjen Vende maa med fryd tilbage? — Frelser, i dit vennelag Mindet er en hovedsag.

2. For vor trang du sank til jord, Gif for vor skyld frit i døden; Til vort gavn du

høit opfor, Kommer os til hjælp i nøden;
Bad os selv udtryffeligg: Venner mine! min-
des mig!

3. Naar da om dit nadverbord Barne-
glad vi tager sæde, Fast vi tror, at i dit ord
Du er sandelig tilstede. Mindet dit er glød
i bryst, Har paa læben englerøst.

4. Jesus Kristus, fuldtro ven! Skab da
i os hjerter fromme, Som, til snart vi sees
igjen, Vil dig altid ihukomme; Søge livet i
dit navn, Finde glæden i din favn!

N. F. Grundtvig.

Som sol gaar ned i havet.

312. Som sol gaar ned i havet, Saa gaar
den sjæl til ro, Hvis synd er dybt begravet
Bed Jesu Kristi tro, Saa finder sjælen hvile
I Herrens dybe saar. Den kan i døden smile;
Den fik sit „naadens aar“.

2. O død, din braad er borte, Jeg frygter
ikke mer For dine skygger forte; Jeg himlen
aaben ser. O helvede, din seier, Hvor er den
bleven af? Dit bytte Herren eier, Brudt er
din herfkerstav.

3. Som sol staar op af havet, Med regu-
hustraalekrans, O Gud, saa rigt begabet, Saa
Ihs i morgenglans Skal vi staa op fra døde,
En kronet Jesu brud, Og gaa til saligt møde,
Til evigt liv hos Gud! G. Aagaard.

Den gamle sang jeg synger.

313. Den gamle sang jeg synger Din vei til

salighed, Om Jesus og hans naade, Om Jesu
 kjærlighed. Jeg synger den saa gjerne, Thi
 den er evig sand Og stiller al min længsel,
 Som intet andet kan.

2. Den gamle sang jeg synger, Dens
 skjønhed overgaar De mange gyldne drømme,
 Som for vor tanke staar; Jeg synger den saa
 gjerne, Til liv den vakte mig, Og derfor vil
 med glæde Jeg synge den for dig.

3. Den gamle sang jeg synger, Thi altid
 ny den er; Og for hver gang den bliver Mig
 altid mere kjær. Jeg synger den saa gjerne
 Thi der er dem paa jord, For hvem er aldrig
 funget Det glade livsens ord.

4. Den gamle sang jeg synger, Thi de
 som kan den bedst, Gi trætnet af at høre, Men
 lytter allermest. Og naar jeg hist skal synge
 Den nye, Iammets sang, Saa er det, hvad paa
 jorden Jeg sang om mangen gang.

Guds ord.

314. Hvad er den kraft, hvad er den magt,
 Den kristne ridderstares pragt, Den borg, som
 aldrig sprængtes aaben, De flebne, blanke,
 skarpe vaaben, Som aldrig fældes kan til
 jord? Det er Guds ord, det er Guds ord.

2. Hvad er som et tveegget sværd, Der
 skiller ledemod og marv, Og intet panser
 udestænger, Men gennem sjæl og aand sig
 trænger, Og hjertets raad og tanker ser? Det
 er Guds ord, Guds ord det er.

3. Hvad læger alle sjælesaar Og bringer liv som sol om vaar, Og trætte sjæle vederkvæger, I sorgen skjænter trøstens bæger Og dækker for os Herrens bord? Det er Guds ord, det er Guds ord.

4. O kraftens ord, du livets ord, Til frelse paa vor arme jord, Af himlens Gud du er os givet, I dig er sandheden og livet, Der veien hjem saa klart vi ser, Thi Herrens, Herrens ord du er!

5. O kom med kraft, o kom med liv, Mit hjertes ridderrustning bliv, Og før Guds folk fra strid og møie Til fredens bolig i det høie! Saalænge vi er her paa jord, O led os, Herre, med dit ord!

Oversat af M. Falk Gjertsen.

Hvor det er stort at høre.

315. Hvor det er stort at høre Til Jesu bener smaa! Hvor han sin hjord vil føre, Der kan jeg trøstig gaa. Slet ingen nød mig truer, Naar Jesus er mig nær; Den lille hjord ei gruer For satan og hans hær.

2. Hvor det er stort at hvile Ved Jesu frelserbryst, Og gjennem taarer smile Ved lyden af hans røst! Der al min sorg jeg glemmer Og mærker intet savn, Kun glæde jeg fornemmer Ved hvilen i hans savn.

3. Hvor det er stort at knæle Ved forset stille ned! Jeg vil saa gjerne dvæle, Hvor Jesus for mig led. Jeg som den trætte due

J klippen søger I, Ei mer for Iynd vil grue,
Men hen til korset fly.

4. Hvor det er stort at reise Til Salems
gylde stad, Hvor perleporte kneise Om livets
træ i rad! Engang den stund skal komme, Det
haaber jeg saa vist, Hvor jeg blandt alle from-
me Skal smage freden hist.

5. Saa vil jeg ikke klage, Om veien end
er trang, Forbentningsfuld kun drage Sjemad
med bøn og sang. Er end jeg tidt i fare Og
stedt i værste nød, Gud vil mig nok bevare,
Min hjælp i liv og død.

Nu ringer himlens flokker.

316. Nu ringer himlens flokker Udober land
og by; De kalder og de lokker: Kom ind i
livsens I! Kom ind, du trætte hjerte, Du
forgbetrængte find, Og glem din bitre smerte!
Nu ringes paasten ind.

2. Kom ind i Iæ af graven, Hvor Frel-
seren blev lagt. Han har fra livsenshaven
Dig paasteliljer bragt. Nu rinder solen klare
Som guld af dødens hav For dig at aaben-
bare, At Krist dig livet gav.

3. Kom ind, hvor fredens palme Sig
løfter evig grøn, Og syng din paastefalme Til
ære for Guds søn. Kast af dig sorgens klæde!
Ifør dig festligt strud! Se op, se op med
glæde, Saa skuer du din Gud!

Wilhelm Pettersen.

Syng høit, min sjæl!

317. Syng høit, min sjæl, om Jesu død!
 Han faldt ei seiersløs; Thi hans „fuldbragt“
 saa mægtig lød, At helved skalv og gjøs.

2. Det er fuldført, det feiler ei: — En
 naadens verden ny! Og banet er hans konge-
 vei Til thronen over sky.

3. Det kors, der rødmer af hans blod,
 Som vidste ei af sving, En trappe er til thro-
 nens fod, Og staar uroffeligg.

4. Syng høit, Guds folk: det er fuld-
 bragt; Min Frelser feier vandt; Al verden
 er ham underlagt, Hvis blod paa korsset randt.

5. For Jesu navn hans fiender fly, De
 styrter for hans sværd; Mens kronen vinker
 over sky Den mindste, ham har kjær!

N. F. Grundtvig.

Rom, min Gud!

318. Rom, min Gud, med Ihs i favn Til
 vor ringe fødestavn! Nabne bore øienlaage,
 Saa vi gennem støvets taage Met din Klarhed
 skue kan!

2. Lad din Mand den klare røst Løse
 suttet i vort bryst, Længslen efter morgen-
 gryet, Da vor tunge som fornyet Lysets flaber
 love kan!

3. Ja, lad Manden dale ned, Skabe liv
 og lyse fred Over hele levnetsløbet, Saa i
 ynnde det fra støbet Indtil baaren voffe kan!

A. Meitan.

Halleluja!

319. „Lover og takker Herren! Halleluja, halleluja, halleluja!“ „Herren være tak og lov! Halleluja, halleluja, halleluja.“

Fra Liturgien.

Jeg er en vandringsmand.

320. Jeg er en vandringsmand, Gaar til mit hjem, Skjönt født af syndig stand, Simlen, mit hjem! Angest og møie her Møder mig, hvor jeg er; Gist dog mit øie ser Simlen, mit hjem!

2. Lad stormes vilde gny Følge mig hjem! I Jesu vunders ly Vandrer jeg frem; Han er min sol, min sang, Min glæde dagen lang; Suf paa min pilgrims gang Op til mit hjem!

3. Derfor, o torne sti, Bei til mit hjem! Af, du er kostelig; Thi du gaar hjem! Vel er du ofte trang, Saa at jeg mangen gang Klager i bøn og sang; Dog, du gaar hjem!

4. Kom, o min Frelser, snart, Kom hent mig hjem! Barnet er af den art, At det vil hjem. Kom, o min Jesus sød, Fri mig fra synd og nød, Før mig til hvilens skjød, Simlen mit hjem!

Ole Paulson.

Hjem til Herren stunde.

321. Hjem til Herren stunde Vi med længsel stærk; Snart skal vi faa blunde :: Efter dagens værk. — ::

2. Smerten stille munder Ud i liv bag dødt — I det paaskens under :, Gjemt bag morgenrød! :,

3. Da skal aabenbares Jordens liv i Iøn, — Alt i lys forklares :, Af Guds egen søn. :,

4. Kan vi daglig bare Se Guds naades smil Da med fred vi fare :, Skal, naar Herren vil. :,

Copyright.

Bed Theodor S. Reimestad.

Daaben.

322. Jeg ved en flod saa dyb og ren, Den springer ud af haarde sten; Fra Golgata den vælder ud, Og duen daler ned fra Gud, Og himlen aabnes over den Og luffes ei igjen.

2. Jeg tror og ved, at Jesu daab Har gjenfødt mig til livsens haab, Treenig Gud mig gav sit navn Og tog som barn mig i sin favn; I livsens bog mit navn den skrev, Den er mit arbejv.

3. Ved den jeg staar med Gud i pagt, Den er mod fienden en magt, For hvilken satan selv maa fly; Dens naade er hver morgen ny; Den gir mig seir i hvert et slag Og fienden nederlag.

4. Som Moses vand af klippen slog, Og klippen fulgte, hvor de drog, Saa følger daabens klippevand Mig daglig her i syndens land. Dens klare strøm skal sprudle frem, Indtil jeg naar mit hjem.

Copyright.

M. Falk Gjertsen.

D Frelser, mig din naade giv.

323. D Frelser, mig din naade giv, Og hel-
liggjør mit hele liv! Dpglød mit hjerte ved
din Aand, Saa sprænges alle syndens baand.

2. Lad, Herre, Aandens pinsevind Faa
gjennemfuse sjæl og sind, Og tænd mig for
dig ganske an Med Aandens rene himmel-
brand.

3. Min mund og tunge fyld med sang,
Mit maal og røst giv hjerteflang; Hør du
min læbe med din glød, Saa den bær vidne
om din død.

4. Lad sjæl og legem, Aand og sind Og
hver min kraft dig vies ind; Vøi helt min
vilje, styrk mit mod; Og gjør mig mandig,
mild og god.

5. Byg Aandens tempel i mit bryst, Bo
selv derinde med din lyst; Ja tag mig ganske,
tag mig helt, Og lær mig elske dig udelt!

Copyright.

Wed. L. S. Reimestad

Halleluja i Jesu navn.

324. Halleluja i Jesu navn! Halleluja i
faderfavn! Halleluja med Aandens røst, Som
udgaar fra Guds faderbryst!

2. Halleluja i Herrens fred Som hviler
paa hans menighed, Halleluja med ordets
haab! Guds liv ved nadverbord og daab!

3. Halleluja i fælleskab Med alle dem
fra hav til hav, Som sandheds Aand ved naa-
dens ord, Forsamler om Guds rige bord!

Copyright. Efter Grundtvig, ved Reimestad.

D Frelser, ved din alterfod.

325. D Frelser, ved din alterfod Jeg knæler ned med bøn og bod, — Med hjertesorg, i armods kaar, Med syndestuld og sjælesaar.

2. Lad mig, o Jesus, som din gjæst Faa bænkes ved dit bord til fest! Jeg kommer paa dit naadebud: Du støder ingen synder ud!

3. Tak for det bord, du dækker saa Med sakramentets manna paa, Hvor jeg trods syndens pjalter kan Faa bænkes hos min frelsmand.

4. Trods armods kaar jeg bliver rig, Alt nu jeg eier himmerig. For livets brød og bæger tak! End ikke engle deraf drak.

Copyright.

Theodor S. Reimestad.

For kvindeforeninger.

326. I kvinder, som forsamlet er Og Herrens menighed har kjær, D, bed endrægtig om Guds Aand, Og vidne saa med mund og haand.

2. Kun nogle kvinder her og der, De blir en mægtig seirens hær, Som bygger paa Guds store stad Og gjør saa mange sjæle glad.

3. Om smaat og ringe det ser ud, Naar derved lydes Kristi bud, Og det i haab og tro er gjort, Da blir det lille for ham stort.

4. D, agt dog ei paa verdens spot, Tænt om en sjæl du frelste blot! Og bliv saa ved i tro at staa, Saa skal du livsens krone faa.

5. Vi forhen og i mørke var, Nu, Gud

ffe Iob, vi lyset har; I stagen vi det sætter
 saa, At det vil fjerne flægter naa.

6. Vi takker dig, du livets ord, At du
 blev kjød og kom til jord. O hjælp at vi dig
 bliver tro, Og evig maa i himlen bo.

Missionsfalmes. Omarb. ved E. S. N.

Som markens blomst.

327. Som markens blomst henvisner sage
 :: Alt hvad af jordiff rod oprandt, :: Og
 talte snart er støvets dage, :: Selv hvor med
 aand det Gud forbandt. :: Kun hvad der kom
 fra oven ned, Kan blomstre i al evighed.

2. O, ve da hver, som daarlig bygger
 :: Sit haab paa støvets blomstertid, :: Og
 gribe vil i jordens fhygger, :: Hvad kun i
 aanden kommer hid! :: O daaredrøm om
 evighed, For hvad ei kom fra oven ned!

3. Men vel enhver som haabet grunder,
 :: Paa hvad kun engles pine saal! :: Hver
 sjæl som til det høie stunder :: Og verdens
 glimmer tør forsmaa! :: Til dem det kom
 fra oven ned, Som blomstrer i al evighed.

N. F. Grundtvig.

Samlingsfang.

328. O hvor stort, naar Jesu venner Sam-
 ler sig til bøn og sang; Mandens milde magt
 vi kjender, Hører engles harpeklang. Sjæ-
 len staar i andagtslue, Føler himlens søde
 fred; Som i speil vi og kan skue Paradisets
 herlighed.

2. Broderbaandet sammenbinder Kjendt og ukjendt, høi og lav, Glædens stille taarer rinder, Saadant verden ved ei af. Nei, kunde, som fødte ere Af Guds ord og Aand paany, De alene glad kan lære Engleskik i himmelhøj!

3. Tænk, naar broderkjærligheden Brænder sig paa denne jord, Tænk, da hist i evigheden, Tænk, hvor jublen der blir stor! Brødre, søstre, hvilken glæde, Naar vi rundt om thronen staar I retfærdighedens Klæde Og for evig elste faar.

Gans Uthø.

Luther.

329. Jeg var en munk i Sachsenland, Hvor malmen klang i fjelde; Jeg brød mig ei om pabens ban, Ei om Sanct Peters vælde. Jeg præked paa mit modersmaal, Og sang, saa godt jeg kunde, Og de, som trued ord med baal, Gik skam paa deres munde.

2. Jeg grundede paa Guds bibelbog, Jeg gransked aarle, silde, Og prentede den paa folkets sprog, Alt som Vorherre vilde. Jeg drog engang til Worms ved Rhin, Min gerning at forsvare. „Som Huss's hals af fjød er din,“ Man sagde, „tag dig vare!“

3. „Det blive maa Vorherres sorg.“ Saa faldt mig ord i munden: „Vor Gud han er saa fast en borg, Og satan feig igrunden. Gif djæble der da end i lag, Saa mange og saa

røde Som teglene, der er paa tag, Jeg tør og maa dem møde!"

4. I ridder salen høi og stor For keiser Karl paa thronen Jeg traadte frem med sandheds ord Og ventede martyrkronen. Det lange snaf er lidt bevendt, Det gjaldt kun om at sige: „Vorherres ord er jeg bekjendt, Vil ei et haarsbred vige!"

5. Jeg som en Iydig undersaat, Til fode straks vil falde; Men ei mit ord om himlens drot, Jeg kan tilbagefalde; Hans ord og skrift er over os, De høie med de lave, Ustraffet dem ei byder trods Selv keiser eller pave.

6. Halvanden snes af aar randt hen, Saa graa jeg blev i striden, Og fandt, at baade mund og pen De slides op med tiden. Men frihed vandt Guds rene ord, Brød ud i sang og tale Hos alle frændefolk i nord, Paa bjerge og i dale.

N. F. Grundtvig.

Om nogen mig nu spørge.

330. Om nogen mig nu spørge vil Om grund til salighed, Og om der hører mere til, Som man bør have med, Foruden Jesu saar og blod, Som han for verden flyde lod, Jeg svarer med et freidigt mod: Min grund er Jesu blod!

2. Det er den faste klippegrund, Som jeg nu bygger paa. Ved den jeg skal til sidste stund, Ja, evig vel bestaa, Og naar jeg ud af verden gaar, Da synger jeg om Jesu saar;

Thi lammets blod er vei for mig Selt ind i
himmerig.

3. Tak, Frelser, for din kval, din ve, Tak
for den livsens flod, Som du for mig paa
korsets træ Saa kjærlig flyde lod Udaf din
sides aabne saar! Fuldkommen trøst jeg deri
faar, Naar mine øine dig skal se, Ja, dig,
min Frelser, se. E. Pontoppidan.

Snart rinder en dag.

331. Snart rinder en dag saa herlig og
stor, Naar Herren skal komme med magt; Da
vakte fra grav, hvor dødsnatten bor, Vi op-
staar i Ihsjets dragt.

N o r: O herlige dag, Med solglans og sang!
O herlige haab For mig paa min
gang! Mit bønlike raab Er: Herre,
mig tag, Dhs for mig, og lad mig se
din dag!

2. I skjen med pragt da Herren vi ser.
Høit kalder han sine saa hjem. Forkræntel-
sens kaar ei trykker os mer; Fra graven vi fri
gaar frem.

3. For korsset vi faar en krone til Iøn
For armoden, kongelig glans; For tornestrød
vei, en bolig saa skjøn; For sværdet, en seiers-
frans!

4. Vi vide ei tid, vi vide ei stund, Naar
dagen skal oprinde ny; Af Herren vi bed, at
vakte af blund, Vi løstes skal glad i skj.

A. L. Skoog. Oversat af Theodor Reimstad.
Copyright.

Bed brudevielse.

332. Glæderig og underfuld, Rig paa raad,
paa taal og trøst, Klippefast og tro som guld,
Blid i vaar og stærk i høst, :: Dybere end no-
gen ved, Er den ægte kjærlighed. ::

2. Længsler dybt i hjertebarm, Lagt har
kjærlighedens Gud. Livets værd faar lys-
ning varm, Naar de vaagner paa hans bud.
:: Livets største livsmagt dog, Det er kjær-
lighedens sprog. ::

3. Hvor kun følge Herrens haand, Da
hans engle med os gaa! Som fuldkommenhe-
dens haand, Kjærlighed, vi da skal naa. :: Saa
i frihed himlens Gud Vinder brudgom til
sin brud. ::

4. Og i frihed slutter han Begge i sin
faderfabn. Signer deres ægtestand I Bor-
herres Jesu navn, :: Kroner saa med fryd
og fred Livet i Guds kjærlighed. ::

Bed T. Reimestad.

Til den unge ven.

333. Du mindes tidt din barndomsegn,
Hvor kirken vinker bag sit hegn, Hvor du blev
lagt i Jesu favn Og fik i livsens bog dit
navn.

R o r: Kom, unge ven, som fredløs gaar!
Hos Herren Ihs og fred du faar! Hør
livets kald fra syndres ven: O, kom
igjen! O, kom igjen!

2. Tænk paa din faders ord og raad,

Gan tidt gaar flemt af hjertegraad! Lænt
paa din moders varme bøn For dig, sin egen
kjære søn!

3. Urolig er din unge barm; Se, Jesus
rækker naadens arm Mod dig og hvister:
„kom til mig! Mit liv, mit blod jeg gav for
dig.“

4. Du skal som barn faa ring og sko Og
bryllupsdragt, alt faar du jo! Du bæntes
skal ved faderbord, Du blir hans barn alt her
paa jord.

5. Det faderhjem er kampen værd, Paa
livets korte trængselsfærd. Gudsordets rust-
ning stadig bær, Saa skal du staa mod mør-
kets hær.

Theodor S. Reimestad.

Copyright.

De helliges samfund.

334. Kjærlighed og sandheds Aand! Jord's
og himmels hjertebaand Rytter du alene;
Os forlene deilig røst, Os opløde dybt i bryst
Dine flammer rene!

2. Med en god sambittighed Til de smaa
du daler ned, Skaber rene glæder, Dyser op
og renser ud, Til de staar for Ihsjets Gud
I snehvide klæder!

3. Du, som af den „lille flok“, Svag og
bløg og bange nok, Gjorde kjæmper stærke,
Skab nu og af os en hær, Som tør svinge
aandens sværd Under korsjets mærke!

4. Kjærlighed til denne jord Ser du, af,

er saare stor, Bildt dens lue brænder; Slut den ud med duggen mild, Lad os blusse af den ild, Du for himlen tænder!

5. Paa bort eget nat og dag Stirrer vi med velbehag, Det forstyrrer freden! Lad os, Jesus, en og hver, Mandens liv og Ihs faa kjær! Det gjør enigheden!

Adam af St. Victor. Oversat af Grundtvig.

Hos Jesus.

335. Hvor finder mit hjerte sin saligste ro? Hos Jesus! Ja, blot hos Jesus. Hvor findes min grundfaste klippe for tro? Hos Jesus! Ja, blot hos Jesus.

R o r: Der faar jeg og sangen Med freidigste klangen, Paa salighedsgrund! Det kan ei forklares, Det kan blot erfares, Hvor saligt det er hos Jesus.

2. Hvor finder jeg kilden med levende vand? Hos Jesus! Ja, blot hos Jesus. Hvor læstes min tørst her i ørkenens land? Hos Jesus! Ja, blot hos Jesus.

3. Hvor finder jeg vei over grabmørke grus? Hos Jesus! Ja, blot hos Jesus. Hvor ankerfast havn under livsstormes brus? Hos Jesus! Ja, blot hos Jesus.

4. Hvor samles de gjenløste skarer en gang? Hos Jesus! Hjemme hos Jesus. Der samlet om thronen vi faar en ny sang, Hos Jesus! Ewig hos Jesus.

Copyright. Oversat af L. S. Reimestad.

Bønnen.

336. Paa ørnevinger bær mig op Til Labors
 Ihsse top, Hvorfra min sjæl kan skue ud Mod
 evigheden og mod Gud.

R o r: O min fader, hør, jeg beder dig! Min
 sorg er tung og lang min vei. Send
 dine engle til mig ned Med trøst og
 glæde, Ihs og fred!

2. Du er min trøst i nødens tid, Min
 kraft i livets strid. Bed dig al himlen aaben
 staar, Bed dig alt godt hos Gud jeg faar.

3. Min bøn i Jesu dyre navn Er sjælens
 sikre havn. Som jaget hind jeg til dig flyr,
 Naar sol gaar ned, naar dagen gryr.

4. O due, som med oljeblad Mig hilste,
 naar jeg bad, Kom til mit hjerte, hvil dig
 der, Saa er mig himlen mere nær!

5. Du skal i livets sidste stund Mig fylde,
 sjæl og mund, Saa selv i døden fred jeg faar,
 Og sjælen hjem til himlen gaar.

Copyright.

Wilhelm Bøtterfen.

O sjæl, som har kjendt.

337. O sjæl, som har kjendt og erfaret Guds
 fald Og Indig mod Jesus er bleven, O lad
 ikke verden dig føre til fald! Den synes saa
 skjøn og beleven. Dens daarskab saa mange
 for livet bedrog, Og Herren udstrøg deres
 navn af sin bog Og vil dem for sine ei kjende.

2. Ei mer nogen jordisk, forfængelig
 pragt Bort hjerte fra Jesus skal drage Og stille

os af med den yndige dragt, Den dyre Guds
 Fjærligheds gave, Som for os er henlagt, i
 eie at faa, Naar vi skal faa smykket for thronen
 fremstaa Med grene og palmer i hænde.

3. „Sag snarlig vil komme i skjen saa
 klar Til jorden med scepter og throne: O
 vaag! og hold fast, hvad jeg gibet dig har,
 At ingen skal tage din krone! Sag snarlig vil
 komme, astørre din graad; Retfærdigheds
 krone skal blive din lod; Den jeg med mit
 blod dig fortjente!“

4. Saa taler vor Frelser, hans ord de
 staar fast; Han aldrig sit løfte skal svige;
 Om jorden end bæbed og himmelen brast,
 Saa vil han dog selv for os krige. Saa lader
 os altid i lykke og nød, I sorg og i glæde, i
 liv og i død I Herrens omgængelse findes!

Bed baaren.

338. Endt er dagens møie og strid, Og lyset
 kom fra oven mod aftenstid; Det trætte hjerte
 fik hvile.

Om kvæd: ∴ O min sjæl, o min sjæl,
 Stille, stille! Gud gjør vel! ∴ Stille,
 Gud gjør vel.

2. Tak for alt, din fjærlighed gav, Vi
 eier dig dog altid trods død og grav; Vel-
 signet være dit minde!

3. Ser fra verdens brusende strand Vi
 følger dig engang til bort fædreland! Farvel,
 farvel til vi mødes!

O, Gud fte lov.

339. O, Gud fte lov for fødsel ny Af vand og Aand i daaben, Hvor synden samt som tunge bly, Og himlens dør blev aaben! Hvor jeg blev lagt i Herrens favn, :: Og fik det himmelfjønne navn, :: Guds barn og Jesu broder.

2. O libets daab, o himmelbad! Jeg kom til dig saa usjel; Men Jesus mødte mig saa glad Og skjulte al min blussel; Sam selv jeg til en Klædning fik, :: Fri ved hans blod og død jeg gif :: Herind i naadens arme.

3. Det bør dog tages vel iagt Og holdes høit i ære: Mit lebnets om min daabes pagt Skal altid vidne bære, At Herrens dyder fkinne kan :: Og prise ham for naadens stand :: I alle mine dage.

4. Saa lad ei nogen satans list Berøve mig det gode; Paa livsens træ en deilig kvist Jeg er og Herrens pøde. I mig har Gud livskræfter lagt, :: For hvilke satans hule magt :: Forfærdes maa og falde.

G. A. Brorson.

Guds menighed.

340. Der hvor det glade budskab bringer Sjerterne fred, Trygt under Herrens naadvinger, Der bor Guds menighed; Der vandrer Herren selv iblandt dem, Hørden saa kjær, Han, som i dødens smerte fandt dem, Slipper dem aldrig mer.

D m k v æ d: O hvad sjælefred at eie Jesu
 Kjærlighed! Og vandre sammen Herrens
 veie Hjem til Guds salighed.

2. Der stiger hjertesuf og bønner I Jesu
 navn, Der finder de forlorne sønner Atter sin
 faders favn. Der samles de fra alle lande Til
 Herrens dag; Der bruser op mod himlens
 strande Lovsangens bølgeslag.

3. Der dækker Herren naadebordet For
 alt sit folk, I daaben, nadberen og ordet, Alt
 med Guds Aand som tolf. Der er vort hjem
 i jordens dale, Der veien gaar, Som fører op
 til himlens sale, Hvor lammets bryllup staar.

Copyright.

M. Falk Gjertsen.

Der strømmer et lys.

341. Der strømmer et lys fra Zion ud Til
 jordens de dunkle dale, Det bringer et godt
 og herligt bud Fra himmelens høie sale; Det
 melder om en forsonet Gud, Som forger og
 nød kan svale.

2. Fra Zion der strømmer pinseluft Hen-
 over de øde enge; Saa blomster stilt gro med
 nydig dust, Hvor vinteren hersted længe; Og
 hjerter faar sang paa gamle tuft Til himmel-
 ske harpestreng.

3. Der luster en varm og vaarlig vind
 Igjennem de kolde barme, Den mildt svaler
 angrens hede kind Og skjænker os hjertevar-
 mel! Den tolker et ægte faderfind, Som slut-
 ter sig om de arme.

4. O, maatte i bore hjerter's braa Den
 sol sine straaler sende, Saa Ihs et og varmen
 vi kan faa Og sommer foruden endel O,
 maatte Gudsaaendens ild os naa Og glød i vor
 barm optændel D. L. Olsen.

Som kveldsolen gaar.

342. Som kveldsolen gaar i vesten ned Med
 purpur paa himlens bue, Saa er det at dø i
 Herrens fred, Omkranset af naadens lue;
 Saa engle de bærer sjælen hjem Evindeligt
 Gud at skue.

2. Som solen opstaar ved morgengry,
 Fornyet i straaleklæde, Saa skal dette støv,
 trods grabnats sk, Forklaret engang frem-
 træde; Da spirer det frø, som syntes dødt, Til
 himlens og jordens glæde.

S. G. Heggveit.

O, at jeg vel var kommen hjem.

343. O, at jeg vel var kommen hjem Fra
 disse ørkens hytter; O, var jeg Ihs et naaet
 frem, Hvor vandredragten jeg hytter, Staven
 og sværdet lægge ned Og gribe palmen i det's
 sted! O, hvor jeg stunder derefter.

2. Sjælen er træt paa pilgrims-gang
 Vaade af møie og længsel; Veien er farlig,
 tung og trang, Teltet et dødningscængsel;
 Men o, derhjemme, der er godt, Glæde og
 liv hos Herren blot, Lys i Guds herligheds-
 sale.

3. Synden den trykker tung og haard;

Satan han ligger og lurere; Verden idag er som igaar, Frister og trænger og skurer; Kulden vil naa i sjælen ind; Giften i tidens veir og vind Truer at røbe mig livet.

4. O, du Guds Israels fædreland, Er du end langt i det fjerne? Staar du ei stille nu paa stand, Bethlehems levende stjerne? Ser jeg ei staden straale, mon? Jo, men det mørke dødens baand, Truende ligger imellem!

5. Var jeg dog over, mine med Og alle Guds venner kjære; Var det nu ind ad landets led, O, hvor jeg glad skulde være! Daglig jeg stunde maa derpaa, Ghser dog ved at skulle gaa Over det døds mørke bælte.

6. Men naar vi engang ere der, Da skal vel jublen begynde; Da skal vi i en samlet hær Frem til Guds throne os skynde. Da er jeg evig frelst og fri, Da er al jordens kamp forbi; Der er ei andet end glæde.

7. Ja, jeg maa vinde veien frem, Palmen at faa paa det sidste; Kampen maa være haard og slem, Kronen jeg ei dog vil miste! Langt eller kort, og tungt at gaa, Det er dog lidt at regne paa, Intet mod himmelens glæde.

N. J. Laache.

Deiligt det er at tjene Gud.

344. Deiligt det er at tjene Gud, Deiligt for mand og for kvinde; Deiligt at kaste garnet ud, Hedningesjæle at vinde! Glæden i him-

Ien bliver stor; Herligen kvæder englesor,
Naar sig en synder ombender!

2. Op da med hjerte, mund og haand!
Intet vi her burde spare. Hjertet lad fyldes
af den Aand, Som faldt paa vidnernes skare!
Munden fortælle alle mand: Nøden er stor i
hedningland, Broderbaand villig vi række!

Hans Utbø.

Til slutning saa rækker.

345. Til slutning saa rækker vi broderstabs
haand Og skilles med hjertelig gammen; Og
priser vor Herres hans hellige Aand, Som
binder i troen os sammen, At enig vi synger
vort amen.

2. Til slutning vi beder nu alle som en:
Guds ord ikke spildt maatte være, Men vokse
som sæden i ageren ren! Saa hilser vi brø-
drene kjære: Giv tak for saa deiligt sam-
bære!

3. Til slutning vi tænker paa mødet som
staar i himmerigs Iysende sale, Og beder
Gud fader, at vi ogsaa faar Deroppe hver-
andre i tale, Hvor Herren skal siæle husvare!
M. B. Landstad.

Der ere saa mange.

346. Der ere saa mange fra trængsel og strid
Iindgangne til himmelens glæde. De fattig' i
aanden saart stundede did, Og for deres syn-
der mon græde; „Thi himmerigs rige er de-
res“.

2. De hungred og tørsted. Nu havde de nok, Og pinen skal ikke dem røre; Der staar de for Herren, de udbalgtes flok, Mig tykkes den lovsang at høre; „Thi himmerigs rige er deres.“

3. De raaber og synger med engle i ring For Herrens Guds aashn saa glade; Og alle Guds engle, som stode omkring For stolen faldt ned og tilbade; „Thi himmerigs rige er deres.“

4. Ja, amen, velsignelse, visdom og pris, Taffigelse, almagt og ære Fra evighed og indtil evigheds tid Gud fader og lammet skal røre; „Thi himmerigs rige er deres.“

5. Vi stammer og synger saa godt, som vi kan, Fra jordens de taagede dale; Men engang vel lyder i himmelens land Fuld bedre vor sang og vor tale; „Thi himmerigs rige er deres.“

6. Saa stride vi gennem, saa finder vi frem, Saa fanger vi velgjerd og hvile, Saa letner det for os, saa kommer vi hjem. Staar op, lad os trøstelig ile! — „Thi himmerigs rige er deres.“

M. S. Landstabs.

Der er et land.

347. Der er et land hinsides graben; Det land hvor helaensfaren bor. Nu har de bnttet vandringsstaben Med himlens herlighed og glæde stor. Intet øie har det skuet; For

tanke ei opkommet er, Hvad Herrens helgen er givet Af salighed og sabbatshvile der.

2. Til landet hist jeg haster, iler; Didop min hu og længsel staar. Den trætte pilegrim der hviler Og evig frelst paa himmelharpen slaar. Der, ja der skal sangen klinge Som mange vandes stærke lyd! Takofret de til lammet bringe Med løste tunger i en evig fryd.

3. Mens her vi venter, vil vi vaage. Snart kommer Herren frem i sky! Her gaar vi ofte som i taage; Dog trygt i klippens rift vi finder ly! Giv os, Herre, kraft at bede. Mens vaagne paa vor post vi staa! Giv troens styrke; selv du lede Os, indtil frelst bort himmelhjem vi naa. D. Paulson.

Copyright.

Jeg spørger ei, om.

348. Jeg spørger ei, om du er en Af verdens vise, nei; Jeg spørger ei, om du er kjendt Af mange eller ei; Jeg spørger ei, om rygtet bær Din ros fra mund til mund; Jeg spørger ei, om du har et, Om du har mange pund.

2. Jeg spørger ei, om du er ren, Om du er from og god; Jeg spørger ei, om du er stærk I tro og kraft og mod; Jeg spørger ei, om du er stor I magt og herlighed; Jeg spørger ei, om du er rig Paa dyd og værdighed.

3. Nei, dette alt, det hjælper ei, Det har

ei liv i sig! Det er en anden sag, hvorom
 Jeg nu vil spørge dig. Guds gaver, vel vi
 agte maa Og bruge dem med bøn; Men
 hovedsagen er dog den: Sig, tror du paa
 Guds søn?

4. Guds hjælper ei din arme sjæl En-
 gang paa bredens dag, Og i din store kund-
 skab har Din Gud ei velbehag; Saa hyg ei
 nogen bolig mer, Hvor død er syndens Løn,
 Men svar mig paa mit spørgsmaal her: Sig,
 tror du paa Guds søn? O. Paulson.

Copyright.

Bær, o Herre Gud.

349. Bær, o Herre Gud, i naade, Hos os
 her idag. Gib os Aandens tanker, At vi naa-
 den santer. Liv og varme Gib os arme, Og
 os til dig drag!

2. Lad saa Ihsæt fra din himmel Komme
 til os ned! At vi ordets stemme Ud i hjer-
 tet gemme. Dig at dyrke Gud gib styrke,
 Og i hjertet fred! O. Paulson.

Copyright.

Høstfang.

350. Det løfte Herren høre lod, Da jorden
 steg af dødens flod Og regnbuen paa himlen
 stod, Opfyldes aar for aar. Tiltrods for
 slægtens skam og brøst Skal sommer, vinter,
 sæd og høst Vedblive, saa lød Herrens røst,
 Saalænge jorden staar.

2. Og jorden bærer af sit skjød Nyt liv

til folkene i nød, Og jorden mætter dem med
brød Paa Herrens ord og bud, Guds ord har
givet jorden magt At klæde sig i sommerdragt
Og pryde sig med høstens pragt Net som en
smykket brud.

3. Saa er det ene Herrens ord, Som
giver liv paa denne jord S øst og vest, i syd
og nord For legem og for sjæl. Han frel-
fer os fra synd og død. Han mætter os med
livsens brød. Han er vor tilflugt i al nød,
Og han gjør alting vel.

4. Er tiden tung og veien lang, Han
kjender al min tarv og trang, Jeg løfter glad
til Gud min sang Paa denne takkefest. Om
jord og himmel end forgaar, Hans løfter evig
faste staar, Hver dag af ham jeg brødet faar
Og er hos Herren gjæst.

Copyright.

M. Falk Gjertsen.

Jeg er saa glad.

351. Jeg er saa glad for dette ord, Som
Herrens Mand mig lærer: At hvor jeg gaar
paa denne jord, Jeg Jesunavnet bærer. Det
minder mig, er dagen lang, Og onde magter
friste, At derbed har jeg himmelsk rang; Hvor
kan jeg dette miste?

R o r: Jeg er saa glad for dette ord, Som
Herrens Mand mig lærer: At hvor jeg
gaar paa denne jord, Jeg Jesunavnet
bærer.

2. Jeg er saa glad i dette navn, Jeg vil

det altid bære; Det siger, jeg kan bli til gavn,
Et far til Herrens ære. Saa syndig og saa
svag jeg er, Saa fuld af jordens længsel, Jeg
fødtes, ved det navn jeg bær, At bryde syn-
dens stængsel.

R o r: Jeg er saa glad i dette navn Jeg vil
det altid bære; Det siger, jeg kan bli
til gavn, Et far til Herrens ære.

3. Jeg er saa glad, at jeg er fri Ved nav-
nets store naade, At den har skabt min vilje
ny, Og Gud tilsidst faar raade. Ved samme
navn en himmelff flægt Staar op med løste
hænder: Dens mund er ren, dens sygdom
lægt, Ombundne er dens lænder.

R o r: Jeg er saa glad, at jeg er fri Ved nav-
nets store naade, At den har skabt min
vilje ny, Og Gud tilsidst faar raade.

4. Jeg er saa glad for naadens stand,
For ordets visdomskilde, For flægtens vækst
fra land til land, For livets Ihs det milde!
Nu giv mig vækst ved Aandens daab, Nytt Ihs
af det jeg lærte, Nytt Ihs ved navnets store haab
Og freden for mit hierte.

R o r: Jeg er saa glad for naadens stand, For
ordets visdomskilde, For flægtens
vækst fra land til land, For livets Ihs
det milde!

Copyright.

H. A. Urseth.

Afholdssang.

352. Der strider tvende magter Om retten
paa vor jord, Og mørket eftertragter At tvæle

livets ord, At lægge jorden øde, At sprede sorg og død Og synd og skam og brøde Og fattigdom og nød.

2. Og paa den anden side Er Ihs og liv og fred, Og sandheds vidner stride Med tro og kjærlighed; Og haabet Ihs'er over De tunge stridens aar, Og kjærligheden lover, At feiren skal bli vor.

3. Lad synd og sorg dig vække At se for-dærbelsen! Kom, stil dig saa i række, Og bliv en afholdsven! Du loved jo i daaben Guds sag at have kjær. Kom, brug da Ihs'ets vaaben I kamp mod mørkets hær.

Copyright.

M. Falk Gjertsen.

Harde jeg blot englevinger.

353. Harde jeg blot englevinger; Op til himlen jeg da for. Sjæl og aand sig op nu svinger, Did hvor han, min Frelser, bor. Nu jeg tæller aar og dage, Mens jeg venter paa min ven, — Sukker: kom, o kom at tage, Jesus mig til himlen hjem!

2. Det er trangt i Aedars hytter, Trangt for dem, som elsker fred, Vandredragten glad jeg bytter Om med himlens herlighed. Styrk mig, Herre, med din naade! Lad din gode naadens Mand Udi alt mig styre, raade, Før mig med din kraftes haand.

3. Du dit barn ei gjerne glemmer. Tegnet er jeg i din haand; Frelsen i min sjæl du fremmer Ved din gode sandhedsaand. Intet

skal mig kunne stille Fra dig, Frelser, mild og god. Du har kjøbt mig dyrt og døbt mig, Du har frelst mig med dit blod!

Copyright.

O. Paulson.

Saa tag da mine hænder.

354. Saa tag da mine hænder Og før mig frem, Indtil jeg salig ender I himlens hjem. Jeg kan ei gaa alene, End ei et fjed, Hvor du mig fører, ene Jeg følger med.

2. Lad intet her mig stille Fra naaden din Og gjør mig ganske stille, O Jesus min! Bed dine sødder hvile Dit barn skal trygt, Og tillidsfuldt der smile, Foruden frygt!

3. Selv om jeg ei fornemmer Din stærke haand, Min salighed dog fremmer Din gode Mand. Saa tag da mine hænder Og før mig frem, Indtil jeg salig ender I himlens hjem!
Fra thyt ved P. Waage.

Amen raabe hver en tunge!

355. Amen! Jesus, han skal raade. Amen er hans aand og ord, Amen er hans kraft og naade; Amen er hans daab og bord; Amen er hans liv og død. Amen! han har endt vor nød!

2. Amen! haabet ei bestjæmmer. Amen! troen er vor seir. Amen kjærlighed istemmer, Amen i de frommes leir, Amen i Guds søde ro; Amen! der er godt at bo.

3. Amen raabe hver en tunge! Amen er
vor himmelfang. Amen skal vi evig sjunge,
Amen blandt Guds harpers klang! Amen!
her er livets flod! Amen! o, hvor Gud er
god.

Nils Strömson.

Nogle Salmer.

Guds ord det er.

356. Guds ord det er vort arbegods, Det skal vort affoms være; Gud giv os i vor grav den ros, Vi holdt det høit i ære! Det er vor hjælp i nød, Vor trøst i liv og død; O Gud, ihvor det gaar, Lad dog, mens verden staar, Det i vor æt nedarves. N. F. Grundtvig.

O Helligaand, kom.

357. O Helligaand, kom til os ned, Din bolig du i os bered Ved ordets lys og stjerne! Du himmellys, som mørknes ei, Giv, at vi sandheds himmelvei Ved dig maa følge gjerne! Dit skin Hvert trin Os ledsage, Og forjage Mørkets tanker, Som i vore hjerter banker!

2. Giv kraft og virkning ved dit ord, Som Gud os sendte ned til jord, Lad det som lys et brænde. At vi Gud fader og Guds søn Og aanden, vores del saa skjøn, I hellig enhed kjende! Giv tro, Giv ro! Vær at haabe, Hjælp at raabe, Giv, vi alle Kunde Jesus Herre falde. N. Schirner. S. Jonassøn.

O Jesus, du, som troens.

358. O Jesus, du, som troens gnist Min
 sjæl har ladet kjende, At, lad den aldrig blive
 mist, Men hjælp den til at brænde! Hvad
 du har selv begyndt, fuldfør, At jeg tilsidst i
 troen dør, Og faar en salig ende!

D. Denicke. Brorson.

Et trin jeg atter har idag.

359. Et trin jeg atter har idag Mod evighe-
 den vandret; Mit sind, o Jesus, til dig drag
 I troskab uforandret. O kilde, hvoraf livsens
 vand Udstrømmer, og dog liv og aand I mit
 afmægtig hjerte!

2. Jeg takker dig for hver en dag, Som
 haster til sin ende Foruden nød og hjertenag;
 O, at jeg ret maa kjende Din godhed her, og
 haste frem Til dig i høie himmelhjem, Hvor
 solen aldrig savnes!

3. Er foden træet og knæet mat Saa denne
 himmelreise, Saa tag du mig ved haanden fat,
 At troen sig maa reise Med mere mod og mun-
 terhed, At søge himlens hvilested Og daglig
 did opstige!

A. S. Francke.

Gud Helligaand i tro.

360. Gud Helligaand, i tro os lær Vor Frel-
 sermand alene Af hjertet ret at have kjær, Og
 hannem saa at tjene, At vi mod dødens grim-
 hed maa Udi hans dybe vunder saa Den frelse,
 han fortjente!

2. Hjælp, at din sunde lærdoms kraft I hjertet trolig gjemmes; Af ordets brød og søde saft Vor salighed lad fremmes! Ja, gør os flet fra synden død, Og ny igjen til himlen født, — I troen frugt at bære!

3. Naar liv og aande vil forgaa I dødens bitre stunde, O, at vi da din virkning saa I hjertet føle kunde, At vi vor sjæl med god forstand Befale maa i Jesu haand I evig ro at gjemmes!

B. Ringwald. C. Jonassøn.

Drag Jesus, mig.

361. Drag, Jesus, mig Op efter dig Saa følger jeg med længsel, Siden du, o Jesus, gif Ud af verdens trængsel.

2. Drag, Jesus, mig Op efter dig Fra verdens myretue, At jeg ikke mere skal Aldens jammer skue!

3. Drag, Jesus, mig Op efter dig Med Zions brudestare! Thi jeg kunde ellers let Bild i verden fare.

4. Drag, Jesus, mig Op efter dig Til himlens frydebolig! Verden er for dine børn Bildsom og urolig.

5. Drag, Jesus, mig Op efter dig Til himmels op at fare, Der at staa med glædesang I Guds barnestare!

F. Fabricius. Brorson.

Lob og tak og evig ære.

362. Lob og tak og evig ære Ske dig, Guds

enbaarne søn, Som en tjener vilde være, Kommen ud af Davids kjon! Søde Jesus, lær du mig, At jeg vandrer rettelig, Og i dine fodspor træder, Ja, udi din vei mig glæder.

2. Lad mig aldrig dig forsaage, Om end fors og kummer mig Skal i denne verden plage, Men at jeg dog hjertelig Elsker dig indtil min død, Og forlindrer al min nød Med din fødsel, død og smerte; Tag dem aldrig fra mit hjerte!

Ringo.

Tag for al din fødsels glæde.

363. Tag for al din fødsels glæde, Tag for dit det guddoms ord, Tag for daabens hellig væde, Tag for naaden paa dit bord, Tag for dødens bitre ve, Tag for din opstandelse, Tag for himlen, du har inde, Der skal jeg dig se og finde!

Ringo.

Skriv dig, Jesus, paa mit hjerte.

364. Skriv dig, Jesus, paa mit hjerte, O min konge og min Gud! At ei veltøst eller smerte Dig formaar at flette ud; Denne opskrift paa mig sæt: Jesus ud af Nazaret, Den korsfæstede, min ære, Og min salighed skal være!

Ringo.

O, Jesus, gid du vilde.

365. O, Jesus, gid du vilde Mit hjerte danne faa, Det baade aarle, filde, Dit tempel være maa! Du selv min hjerne vende Fra verdens

floge flot, Og lær mig dig at kjende, Saa har
jeg visdom nok! Ringo.

Hjem jeg længes.

366. Hjem jeg længes! Af, i verden Er saa
koldt, saa mørkt, saa ødt. Maatte snart min
arme færden Bære endt, og sorgen hødt!

2. Hjem jeg længes! Ei jeg tribes Her
i jordens jammerdal; Til Guds Salem hjertet
drives, Op til lammets bryllupsal.

3. Hjem jeg længes! Naaderige Fader,
lad mig hjem saa gaa, — Bort fra synd og
sorger vige! Snart mit hjemland skal jeg naa.

4. Hjem jeg længes! Der er sommer, Sol
og sang saa viden om. Ja, du siger: Se,
jeg kommer! Amen! Herre Jesus, kom!
Albertini. Ahnfelt.

Jeg ved mig en søvn.

367. Jeg ved mig en søvn i Jesu navn, Den
kvæger de trætte lemmer, Der rebes en seng i
jordens favn, Saa moderlig hun mig gjem-
mer; Min sjæl er hos Gud i himmerig Og
sorgerne sine glemmer.

2. Jeg ved mig en aftentime god, Og
længes vel somme tider, Naar jeg er af reisen
træt og mod, Og dagen saa tungsom skrider:
Jeg vilde til sengs saa gjerne gaa, Og sovne
ind sødt omsider. M. B. Landstaf.

O tænk, naar engang samles skal.

368. O tænk, naar engang samles skal De

frelstes menighed Af alle folkeslægters tal
 :: I himlens herlighed! ::

2. O tænk, naar Herrens vidneher, Hans
 tjenere paa jord, De millioner møder der,
 :: Som hørte deres ord! ::

3. O tænk dog, hvilken jubellid — En
 strøm af kjærlighed! Tænk, hvilken tak og
 pris og fryd :: Og salighed og fred! ::

4. O Gud, hvad er din naade stor! Os
 alle til dig drag, At vi kan staa blandt frelstes
 for :: Paa denne høitidsdag! ::

W. A. Wegels.

Saa vil vi nu sige.

369. Saa vil vi nu sige hverandre farvel,
 Og ønske: Guds fred over eder! Guds fred
 med os alle om morgen og kvæld, Saamange
 som hjertelig beder, At Kristus, Guds Søn,
 Maa være vor løn, Naar vi skal af verden
 udbandre!

2. O hjælp os, Gud Fader, o hjælp os,
 Guds Søn, Saa glade vort løb vi fuldende!
 Gud Helligaand, himmelske trøster i løn, Lad
 kjærligheds luerne brænde, At vi kan med lyst
 Og mod i vort bryst Saa kjæmpe, at kronen
 vinde!

Martha Clausen.

Lad, o Gud, dit ord faa vække.

370. Lad, o Gud, dit ord faa vække Sjælene
 i denne stund. Du borttage syndens vække,
 Som vil dnyse os i blund. Helligaand med
 pinsebarne, Kom, dig over os forbarne;

∴ Tag os du i dine arme, Fæst vor fod paa Salems grund! ∴:

2. Naar vi samles her til møde For at høre livsens ord, Lad, o Gud, dets toner søde Vække liv hos os paa jord. Giv dem kraft, som ordet taler, — Synd og naade de afmaal, ∴: Som du i dit ord befaler; Drag os hen til naadens bord. ∴:

3. Lad os bede, lad os raabe, At førend vi skilles ad, Vi kan faa den mindste draabe, Som vor sjæl kan gjøre glad; At naar dette møde endes, Flere maa blandt dine kjendes, ∴: Mange sjæle maa ombendes, Og flaa følge til Guds stad. J. J. Berge.

Afholdsfang.

371. Du, som eier hjemmets stille glæder, Kjærlig mand og børn og vennekreds, Naar du fri og tryk iblandt dem træder Findes større Lykke nogensteds? Men du maa ei i din Lykke glemme Dem, som sabner tungt en stat saa stor; Lykken har i drankers hus ei hjemme, Taarer, suk og sorg derinde bor.

2. Hører du ei disse smertens røster Spørge, om du noget kan formaa? Bede, at du hjælpe vil din søster? Moder, vil du hjælpe hendes smaa? Kom, du med dit varme, ædle hjerte, Støt i ord og daad den store sag, Som vil bringe fred, hvor før var smerte, Nabne mørke hjem for Lykkens dag.

M. Falk Gjertsen.

Kom til Jesus.

372. Kom, kom til Jesus! — Kom fra din synd, dit fald, Dyt! Hør Guds naadefald! Kom, kom til Jesus!

2. Kom, kom til Jesus! Se korset, se Guds lam, Kom, læg din synd paa ham, Kom, kom til Jesus!

3. Kom, kom til Jesus! Tro dog hans fjerlighed, Saa faar dit hjerte fred, Kom, kom til Jesus!

4. Kom, kom til Jesus! Kom med til Golgata! Kom, syng halleluja! Kom, kom til Jesus.

Copyright.

M. Falk Gjertsen.

Solosange.

Fra menneskebrimlen.

373. Fra menneskebrimlen Mod himlen Et
tøg drager ud, Vi møder hverandre Og van-
dre Med sang til vor Gud. Og himmelske ska-
rer Os svarer Fra saligheds strand Og snart
skal vi glade Forlade Det fremmede land.

R o r: Vort fædreneland Er det Kanaans
land Der obentil. Fra trældommens
stand, Gjennem møie og strid, Her vi
bid. Vi trænger os frem, Om veien
er slem, Vi ved, vi skal snart komme
hjem! Til Guds stad Komme glad,
Komme hjem.

2. Med lamperne tændte Vi vente Vor
brudgom saa prud. — Fra himmelens høie
Gans øie Ser ned til sin brud. Om her vi
ham savne, — Vi savne Ham sikkert engang;
Da skal vi istemme Derhjemme Søerstarernes
sang.

3. Og vidnerens hæere Skal være Gans
fjærligheds tolf Og unge og gamle Skal samle
Til Herren hans folk. Og side om side Vi
stride For Frelserens sag Og kronen vi bære
Med ære Paa seierens dag.

Hører du stormens brus?

374. Hører du stormens brus derude, Smager du verdens bitre nød, Føler du sjælens angst bebude Dom over synd, en evig død? Kom da herind, hvor sangen toner, Varme og lys og liv og fred FINDER du her hos din forsoner, Som bragte dem fra himlen, fra himlen ned.

2. Her er dit hjem, her faar du hvile; Her skal du ei forsmægte mer! Her skal Guds engle til dig smile, Her findes de, som har dig kjær. Her har Guds søn sin naadethrone, Her rinder livsens klare flod, Her vindes seirens ærestkrone Af dem, som tro i striden, i striden stod.

3. Kom da, kom ind, kom med til himlen; Kom, som du er, kom snart, kom nu! Bland dig med os i helgenbrimlen; Alt er beredt, hvi nøler du? Fremad mod hjemmet gaar vi sammen, Støtter hberandre, haand i haand, Deler Guds venners frøyd og gammen, Rønh-tet til et i fredens, i fredens haand.

Copyright.

M. Falk Ojertsen.

Vil, o sjæl, du følge mig?

375. Vil, o sjæl, du følge mig? Kom, tag forset paa! Forset har jeg og for dig, Nu i mine fodspor du det høre maa. Vil du se Guds herlighed, Vil du kronen naa? Trang er veien, Trang er veien, Dine fjed Drøppe skal af taarer; Kom, tag forset paa!

2. Blir paa veien sjælen træt, Kom, og hvil hos mig! Jeg skal gjøre byrden let, Tørre dine taarer, trøste, styrke dig! Blir du bange og forsagt, Væg dig til mit bryst. Jeg er med dig, Jeg er med dig, Jeg har bragt Bølgen til at stilne, Stormen at bli tyst.

3. Vær da tro den korte tid, Se, jeg kommer snart! Vent din brudgom, vaag og strid, Se, hvor i det fjerne kronen lyser klart. Har du da din Frelser kjendt, Bliv ham altid tro, Tro til døden, tro til døden, Lampen tændt! Saadan skal vi mødes — Og i himlen bo.

M. Falk Gjertsen.

Farvel, farvel!

376. Farvel, farvel! Ved Jesu fod vi lytted, Mens ømt og varmt han tolked os sit ord, Og broderbaand om vore hjerter knytted Og samled os som børn omkring sit bord. Ømt ser han paa os alle, nu vi skilles. Han gaar ei bort, vi gaar med ham; farvel! Med ham ombord skal alle storme stilles. Drag bort, far hjem, tag Jesus med, farvel!

2. Farvel, farvel! Hold ud, vær tro til døden; Snart kommer natten, endnu er det dag. Omkring os lyder raab om hjælp i nøden Gud kalder dig; hans fulde rustning tag. Træd frem og stil dig ved din konges side, Lad fienden se, at du er hans; farvel! For Herrens sag vi kjæmpe vil og lide, Til Herren selv os kalder hjem, farvel!

3. Farvel, farvel! Saa gaar vi fra hver-
andre I Jesu navn med tak og bøn og sang;
Vi ved, hvor veien gaar, vi hjemad vandre
Og samles skal vi vist igjen engang. Naar
mødet staar deroppe for Guds throne, Da
kjendes, mødes vi igjen; farvel! Vi stilles
glad, thi maalet, livsens krone, Skal lyse for
os, hvor vi gaar, farvel!

M. Falk Gjertsen.

Systematisk indholdsfortegnelse.

- Indgang: 2, 4, 14, 33, 34, 48, 71, 246, 349.
- Menigheden: 1, 8, 50, 102, 103, 114, 175, 220, 223, 249, 281, 340, 373.
- Rald og væffelse: 9, 10, 12, 30, 51, 59, 64, 101, 123, 136, 149, 162, 197, 198, 202, 226, 227, 237, 263, 269, 280, 290, 294, 337, 369.
- Tro og beffendelse: 17, 27, 28, 54, 55, 62, 67, 78, 82, 83, 85, 90, 107, 109, 121, 122, 144, 145, 148, 157, 161, 167, 186, 230, 248, 251, 282, 296, 298, 309, 330, 335, 348, 359, 372.
- Sorg og trøft: 23, 41, 75, 76, 79, 86, 100, 110, 111, 116, 132, 141, 150, 154, 164, 209, 210, 218, 275, 276, 286.
- Guds fjærlighed: 25, 56, 60, 70, 118, 179.
- De helliges famfund: 18, 47, 91, 128, 174, 311, 328, 334.
- Ramp og feier: 6, 22, 45, 57, 104, 125, 126, 131, 138, 139, 142, 146, 153, 159, 187, 203, 239, 250, 258, 288, 289, 346, 372.

- Sjemlængsel: 7, 20, 29, 31, 36, 37, 38,
 42, 49, 58, 65, 66, 72, 77, 80, 93, 96,
 124, 129, 135, 143, 165, 169, 211, 225,
 241, 278, 279, 287, 293, 295, 315, 320,
 321, 327, 331, 336, 343, 347, 353, 368.
 Ordet: 158, 204, 254, 271, 285, 305, 314,
 356, 357, 358.
 Udbent: 108, 151, 291.
 Jul: 3, 19, 113, 168, 173, 176, 177, 180,
 182, 183, 185, 189, 190, 193, 194, 195,
 196, 213, 214.
 Nytaar og Jesunavnet: 74, 127, 170, 191,
 209, 247, 351.
 Jesu lidelse: 43, 88, 94, 105, 117, 119,
 134, 207, 252, 253, 255, 256, 257, 260,
 261, 262, 284, 300, 304, 317.
 Paaffe: 61, 206, 228, 264, 266, 270, 272,
 274, 277, 301, 316.
 Pinse: 147, 172, 308, 310, 323.
 Daaben: 115, 216, 231, 310, 322, 339.
 Nadveren: 62, 84, 97, 117, 119, 144, 311,
 238, 225, 284, 325.
 Morgen: 133, 243.
 Afholdsringe: 294, 303, 323, 333, 337,
 352, 371.
 Aften: 181, 184, 199, 244, 292.
 Festsringe: 34, 130, 222, 350, 372, 373,
 374, 375.
 Reformation: 1, 27, 142, 204, 220, 221,
 236, 309, 314, 329.
 Brudevielse: 332.

III

Lobfange: 5, 137, 268, 319, 324.

Diafonisfange: 23, 63, 104, 118, 122,
160, 209, 258, 264, 326, 374.

Ungdommen: 35, 40, 215, 303, 307, 333.

Missionen: 1, 53, 63, 68, 155, 156, 160,
217, 221, 233, 297, 302, 341, 344, 369.

Søndagskolen: 4, 5, 8, 11, 135, 15, 20,
21, 24, 25, 26, 32, 36, 37, 38, 44, 47,
52, 54, 55, 56, 59, 60, 62, 65, 66, 70,
71, 76, 77, 81, 82, 87, 89, 90, 91, 92,
94, 97, 108, 112, 116, 119, 120, 124,
127, 128, 129, 131, 132, 134, 136, 139,
140, 146, 148, 150, 152, 163, 165, 166,
169, 170, 178, 184, 186, 187, 188, 192,
200, 203, 205, 207, 208, 219, 224, 225,
229, 230, 232, 235, 238, 241, 242, 245,
247, 248, 251, 252, 255, 267, 268, 273,
280, 283, 287, 299, 313, 318, 331, 335,
354.

Død og grav: 13, 95, 171, 212, 234, 259,
265, 287, 312, 321, 327, 338, 342, 360,
367.

Slutning og affed: 16, 32, 69, 73, 81, 92,
98, 99, 106, 240, 345, 355, 361, 362,
363, 364, 368, 370.

Register.

	No.
And fra himlen, kom med naade.....	48
Af diendes og spædes mund	216
Af trængsels torne bryde	258
Af, nu er mit arme hjerte	154
Aldrig dør vor Herres ord	221
Aldrig skilles Herrens benner	240
Altid salig, om ei altid glad.....	90
Amen! Jesus han skal raade	355
Ararat med flippetop	178
At du har mig elsket	56
Atter paaskemorgen Herrens engle kom..	272
Barn, som gaar paa vildsom vei.....	290
Barnelivets fagre dage	299
Blandt fiendehad gaar hun frem	281
Bliv hos mig, Herre, naar dagen	75
Blot en liden stund og hjertets	96
Bort med sorg og klage	275
Brødre og søstre vi skilles nu ad	92
Dagen Gud har skabt til daad	205
Dagens lys er svundet	84
Dag til hvile, dag til glæde	270
De, som med taarer saa	23
Deilig er den himmel blaa	177

Deiligt det er at tjene Gud	344
Deiligste sijn er en sjæl, som glad	78
Der er bøn i alle lande	156
Der ere saa mange fra trængsel og	346
Der er en underfuld kilde	207
Der er et land hinsides graven	347
Der er liv i at se paa det Golgata	252
Der er rum, der er rum	280
Der gaar fra urtegaarden	253
Der, hvor det glade budskab bringer	340
Der strider tvende magter	352
Der strømmer et Ihs fra Zion ud	341
Der vandrer en yngling saa træt	202
Den gamle sang jeg synger	313
Den himmelfste lovsang har rigere	5
Den Ihs dag forgangen er	214
Den store læge nu er nær	148
Dig vandrer jeg saa gjerne med	242
Drag, Jesus, mig	361
Det er mørkt og nær ved midnatstide	292
Det er saa skjønt høitidelig	47
Det er saa yndigt, naar sol gaar ned	181
Det kimer nu til julefest	194
Det løfte, Herren høre lod	350
Det nærmer sig den time, for mig sat	211
Du blir ei glad, før du hos Jesus	64
Du børneven saa huld, som elsker	24
Du grønne, glitrende træ	180
Du har jo lovet, Herre, at ørknen	53
Du mindes tidt din barndomsegn	333

VI

	No.
Du fangerflok, o bliv ei træt	145
Du, som eier hjemmets stille glæde	371
Du, som gaar ud fra den levende	147
Du, som har dig selv mig givet	261
Dybt af naade, inderlig	167
Dybt fornedres skal enhver	224
Dybt i mit hjerte sænkes skjønne	77
Ei af denne verden er mit rige.	254
Ei ensom jeg gaar, mig følger paa	85
En himmelft længsel er nedlagt.	124
Endt er dagens møie og strid	338
Engang at faa lufte sit øie	169
En kjærlig trofast ven jeg har	251
En kristen har et kjæmpemod	126
En stund i dødens dale	161
En liden stund i rosens lund	42
En liden stund, saa frelst i Jesu favn. .	66
En liden stund vi kun er her tilhuse. . .	140
En liden stund vi saa hverandre	69
En søndagsmorgen kvinder tre	61
Er det øde og mørkt og koldt	197
Et barn idag et os givet	173
Et suk igjennem verden gaar	302
Et trin jeg atter har idag	359
Fader vor, som troner i din himmel. . . .	15
Farvel du brede bane	294
Farvel, farvel!	376
Farvel jeg eder nu maa byde	98

Farvel, mit legested, farvel!	106
Fattig, men dog rig	50
Fly som en fugl til din klippe	51
For folkene i dødens nat	217
Forfærdes ei, du lille hob	142
Fra himlen kom en engel klar	19
Fra korset gaar et tildebæld	94
Fra menneskebrimlen mod himlen	373
Fredløse hjerte, som verden omjager ..	226
Frelst, frelst!	212
Frihed bedre er end guld	309
Fryd dig og syng om fred paa jord....	193

Gaa til Jesus, hvem du er	263
Giv mig dit hjerte, er bud til os	35
Glade jul, hellige jul	185
Glad Moses, Gudsmanden, paa	165
Glæderig og underfuld	332
Gode hyrde, ved dit hjerte	163
Golgatas mørke svandt	277
Gud give fjærligheden	118
Gud Selligaand, i tro os lær	360
Gud os gav sin Aand til trøster.....	298
Guds engle i flok synger liflig i kor	3
Guds engles fange var barnets vagt....	201
Guds fred er mer end englevagt.....	235
Guds fred med alle i hvilens favn	200
Gudshuset i kong Davids by	233
Guds fjærlighed er al min trøst	232
Guds menighed paa denne jord	220

VIII

	No.
Guds menighed skal være	114
Guds menighed, syng for vor skaber	2
Guds ord det er vort arbegods.....	356
Guds ord kan ene stille	285
Halleluja i Jesu navn!	324
Han, som har hjulpet hidindtil	218
Han stod paa Labors hjergetop	146
Hadde jeg blot englevinger	353
Helgen her og helgen hisset	103
Helligaanden trindt paa jord	310
Her døden er en venlig gjæst	95
Her fra det fremmede land mod det	225
Her kommer en fremmed fra fjerne....	59
Her kommer, Jesus, dine smaa	198
Her maa jeg banke, bede	234
Her samles vi omkring dit ord	4
Her vandrer en pilegrimsffare	175
Herind skal samles aar for aar	40
Herlige livsens ord	271
Herre, dæf nu naadebordet	14
Herre Jesus, tag mit hjerte	122
Herre, mit hjerte	54
Herren, kommer, Herren kommer!	291
Herrens røst er ober vandet	305
Herrens røst, som aldrig brister	83
Herrens venner ingensinde.....	16
Hil dig, frelser og forsoner	260
Himlens fange herlig lyder	49
Sin time i Gethsemane	88

	No.
Hift bag himlens hvælving blaa	20
Hift bag Babels floder sad i lænker	72
Hjem jeg længes	366
Hjem til Herren stunde	321
Hos Gud er idel glæde	289
Hos Jesus jeg nu har frelse fundet	107
Hvad end her i verden bedrøver	76
Hvad er den kraft, hvad er den	314
Hvem er det, som nu vil flaa	237
Hvi gjemmer du støbet?	171
Hvi græder du, kvinde, blandt	264
Hvilken ven er dog vor Jesus!	150
Hvor deiligt det er at møde!	174
Hvor det er saligt, medens her vi	128
Hvor det er stort at høre	315
Hvor finder jeg hvilen saa sød?	36
Hvor finder mit hjerte sin saligste	335
Hvor skjøn er ungdomstiden!	307
Hvor stort at hvile ud ved Jesu bryst	67
Hyggeilig, rolig, Gud, er din bolig	8
Høit fra det himmelske høie	110
Hører du ei Jesu stemme?	63
Hører du stormens brus?	374
I Babel jeg sidder ved fremmede	279
I Bethlehem paa kribbens straa	195
I fremmed land herude	93
I gjennem nat og trængsel	29
I glans for Herrens trone staar	125
I Jesu navn! er veien trang	209

	No.
Jesu naades arme	296
Kristus har jeg livet	288
Kvinder, som forsamlet er	326
tro og haab og kjærlighed	139
Østen stiger solen op	133
Jeg behøver dig, o Jesus	82
Jeg elsker dig, Gud fader	184
Jeg er en gjæst paa jorden	295
Jeg er en fremmed, jeg er en pilgrim ..	31
Jeg er en vandringsmand	320
Jeg er glad og lykkelig	44
Jeg er saa glad for dette ord	351
Jeg er saa glad hver julekveld	183
Jeg er saa svag og syndig	26
Jeg fandt en trøst, da hyrden	210
Jeg gav mit liv for dig	300
Jeg gif saa mødig og saa træt	138
Jeg glæde fandt i forgen	286
Jeg har baaret lærkens vinge	306
Jeg har hørt, hvor sungen gaar	215
Jeg hørte Jesu frelserrøst	149
Jeg kysser dine hænder	117
Jeg saa ham som barn	55
Jeg ser dig, søde lam, at staa	134
Jeg spørger ei, om du er en af	348
Jeg synge vil om Jesus	273
Jeg takker dig, ret hjertelig	243
Jeg tror paa dig, naar morgensol	248
Jeg var en munt i Sachsenland	329
Jeg ved en flod saa dyb og ren	322

	No.
Jeg ved en vei saa fuld af trængsel	6
Jeg ved et navn paa livets færd	191
Jeg ved mig en søvn	367
Jerusalem sig glæder	43
Jesu navn mit hjertes lyst	127
Jesus for os døde	274
Jesus, giv ild os i hjerte	34
Jesus, jeg mit kors vil bære	152
Jesus, hold mig nær dit kors	255
Jesus kalder, glad jeg kommer	101
Johannes døber vidste	115
Jordens millioner	108
Juleaften, du er skøn	176
Kald dem ind, hver stakkels synder	227
Kan du endnu gaa og drømme?	269
Kan du synge den nye sangen?	282
Kjender du den livsens kilde?	123
Kjærlighed fra Gud	25
Kjærlighed og sandheds aand	334
Kloffen slaar, tiden gaar	188
Kom du bedrøvede, søgende hjerte	111
Kom fredens, kjærlighedens Aand	18
Kom, kom til Jesus!	372
Kom, min Gud, med lys i favn	318
Kom ven, og lad os dog til maalet	141
Kristelig frihed i Guds Aand	27
Kristus er opstanden	228
Kun et skridt, kun et skridt	198

	No.
Lad mig gaa, lad mig gaa!	37
Lad os ile, lad os ile	38
Lad, o Gud, dit ord faa vække	370
Lad taarer ei rinde faa stride	265
Led mig hen til frelsens klippe	121
Livets kilde rinder	119
Lob og tak og evig ære	362
Lob og tak vi Gud frembære	151
Lob, pris og ære være Gud	229
Lover nu Herren, thi Herren at love....	268
Lover og takker Herren	319
Lobet være Gud for sit julebud	196
Læg hænderne sammen	52
Lær mig, Herre, daglig længes	158
Lær mig, o skov, at visne glad	143
Løft dig, sjæl, mod himlen	276
Med Gud og hans venfkab	91
Med Jesus du maa	104
Med kjærlighed og tak vi mindes	68
Med min hænd jeg gaar til Jesus	46
Midt iblandt os er Guds rige	102
Mig Jesu navn skal trøste og husvæle..	247
Mildt Jesus tager mod de smaa	219
Mindes vi en fuldtro ven?	311
Mit haab er engang at komme	208
Mægtig Iød det ober bober	297
Naar af tunge tvivl jeg stundom	304
Naar den arme verdens tid forgaar	157

XIII

	No.
Naar jeg ene paa veien gaar	135
Nabnet, som klinger sødt idag	74
Nu julens de salige toner	168
Nu kimer alle flokker	113
Nu nattens tause skygger	199
Nu ringer himlens flokker	316
Nu venter din pilegrimsstare	172
Nærmere dig, min Gud	287
Nærmere dig, mit hjem	278
O, at jeg kunde min Jesus prise.....	137
O, at jeg vel var kommen hjem	343
O bønnestund, o stund saa blid	246
O, der findes et land, did ei forgerne..	241
O du herlige, o du salige	214
O du min Immanuel	144
O du salige, o du hellige	213
O du velsignede Helligaand	9
O Frelser, mig din naade giv	323
O Frelser, ved din alterfod	325
O græd ikke, mor, snart faar jeg	86
Og nu farvel vi byde	81
O Gud ske lov for fødsel ny	339
O Guds lam uskyldig	284
O Helligaand, kom til os ned	357
O Helligaand, mit hjerte	80
O, hvor stort, naar Jesu benner	328
O, jeg ved engang	7
O Jesus, dit navn er i nøden	170
O Jesus, du som troens gnist	358

XIV

	No.
O Jæsus, gid du vilde	365
O Jæsus, Jæsus, du er min	166
O Jæsus kjær, mit lib du er	97
O Jæsus Krist, vor Frelser kjær	71
O kjære Jæsus, tænk paa mig	245
O min sjæl, hør Jæsu røst	238
Om aften graad som gjæst	41
Om dagen ved mit arbeide	109
Om julen synger troen bedst	230
Om nogen mig nu spørge vil	330
Om nogen til ondt mig, loffe vil	203
Op dog, Zion, ser du ei?	57
Op et suk sig hæver	116
Op, I kristne, rustet eder	45
Oplad huset, thi sønderknuset	30
Ordet gaar fra mund til mund	204
O sjæleven, jeg flyr til dig	87
O sjæl, som har kjendt og erfaret	337
O skjønne haab, at engang libsens	65
O spyd, som sønderflængte	256
O tænk, naar engang samles skal	368
O benner, som forsamlet er	73
Ober alle jordens lande	155
Paa det jebne	131
Paa et beror min frelse, fred	136
Paa Jerusalem det ny	249
Paa korsets træ min Frelser hang	105
Paa ørnevinger bær mig op	336
Pinse saa blid	308

	No.
Rabbinernes gamle skrifter	60
Reis dig, Guds menighed	1
Kind op, vor julefest paany	190
Rolig, hjerte, slaa nu rolig	164
.	
Saa tag da mine hænder	354
Saa vide om lande som sol mon.....	162
Saa vil vi nu sige hberandre	369
Salig den, som frelst har fundet	293
Salige paastemorgen	266
Samme herre, tro og daab	223
Se, affedstimen er oprunden	99
Se, en trone skjøn er hos Gud	283
Sig mig den gamle saga	70
Sjælen længes her i Nedars hytter	12
Stilsmisken tung vi glemmer nu	259
Smertens timer ile	100
Skriv dig, Jesus, paa mit hjerte	364
Som foraarssolen morgenrød	301
Som kveldsolen gaar i vester ned	342
Som markens blomst henvisner	327
Som sol gaar ned i habet	312
Snart rinder en dag	331
Staden, som paa kjerget ligger	17
Stat op, o Gud, ræf mig din haand ..	13
Stille, o min sjæl, vær stille	132
Stol du kun paa dit fadervor	11
Større bliver tidens smerter	160
Synder for dit hjertes dør	136
Syng høit, min sjæl, om Jesu død....	317

Syng, menighed, i lovsangstor	39
Syng, min sjæl, om kjærlighed	179
Syng om Herren, o mit hjerte	62
Søde lyst, salige lyst!	186
Tag mig, o Jesus, som jeg er	192
Tak for al din fødsels glæde	303
Tak for denne fagre dag	222,
Tænk, en evig sabbatshvile	239
Tænk, naar engang den taage er	129
Til fredens hjem, til rette faderhuset..	58
Til slutning saa rækker vi	345
Til vor lille gerning ud	21
Tryk i min Jesu arme	267
Tør end nogen ihukomme?	159
Uden at Herren selv bygger	33
Udrundne er de gamle dage	22
Udrust dig, helt fra Golgata	153
Uforsagt, staa paa vagt!	187
Under korset gif sin død imøde	250
Under korset stod med smerte	262
Urolige-hjerte, hvad feiler dig dog? ..	79
Vaagn op, vaagn op, af hør	10
Ved korsets fod nedbøjet	257
Velkommen, hellige iulefest	182
Weyner, farvel og lev vel	32
Wessionelle af jordens torn	130
Vi lærte saa tidlig, vi kunde forstaa....	112

	No.
Vil, o sjæl, du følge mig	375
Vi samles nu, vi smaabørn her	89
Vi stæbner til maalet med stigende....	236
Vi vandrer hjem til himlens fryd	120
Vor broderkjæde bindes	303
Vor Gud os snart skal kalde	206
Vor flippe vi slippe umulig	28
Vort løsen er vor tro og daab	231
Vær, o Herre Gud, i naade	349

